SYDNEY SHELDON

Înrobiți de iubire

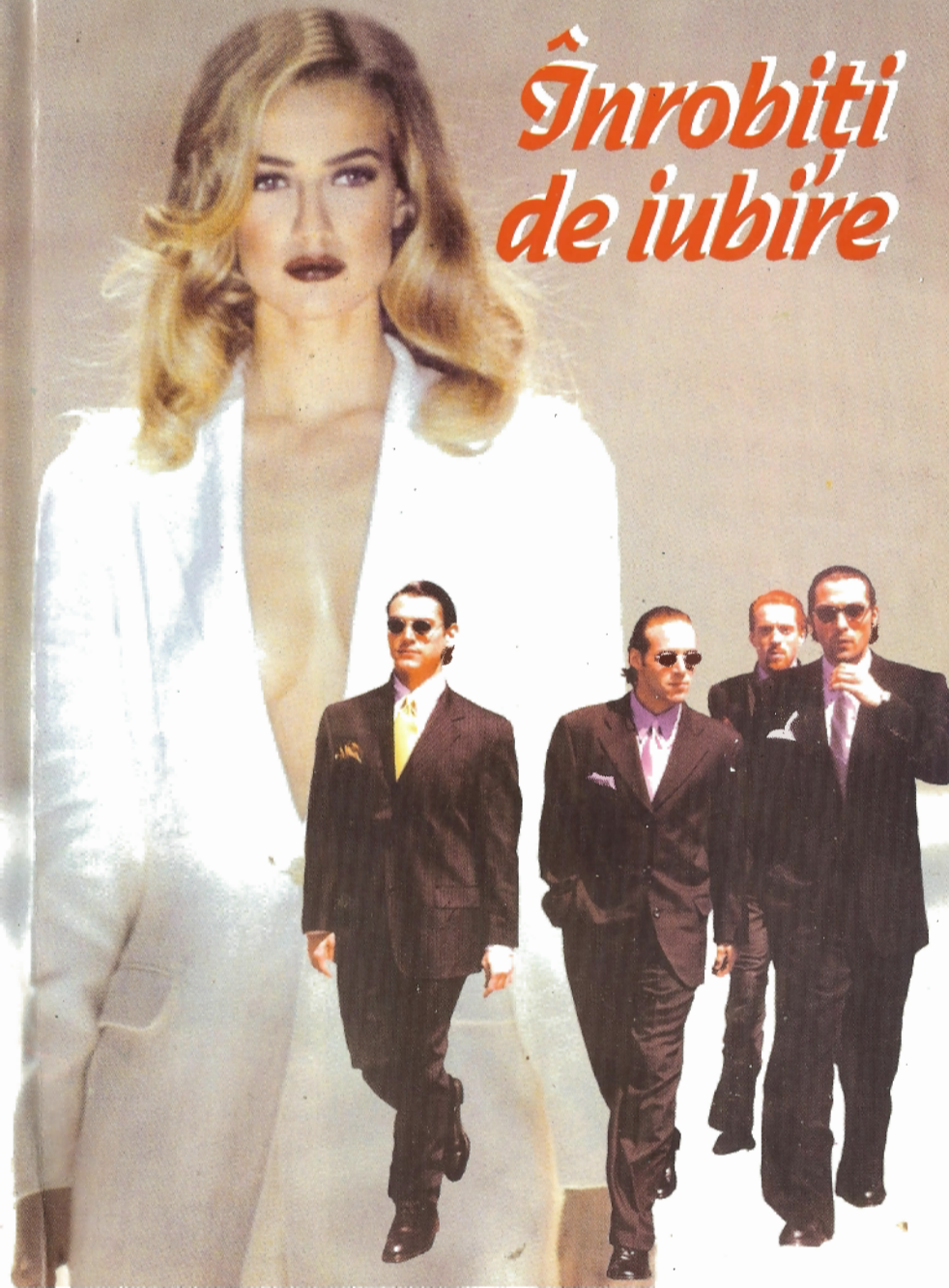

Sydney Shelldon

Înrobiți de Iubire

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta:EDITURA Z

Copyright © Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii Z

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

SYDNEY SHELLDON

INROBIȚI DE IUBIRE

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1997

PROLOG

Erau închiși într-o cușcă de fier.

Cușca nu le permitea nici să stea în picioare, nici să se lungească, nici măcar să stea în fund. Nu puteau decât să rămână pe vine în timp ce trenul se deplasa prin lumina ireală a unui cer dominat de crepuscul, fără linie de orizont.

Nu știau câte zile va dura călătoria, și nici măcar dacă va avea un sfârșit. Nu exista nici un instrument care să indice timpul, temperatura, locul, direcția. Nici un punct de reper. Se aflau într-un fel de nicăieri. Și era atât de frig încât nici nu mai simțeau frigul.

Cu câteva zile înainte, mulți dintre ei muriseră ieșind din barăci. Se prăbușeau încetișor în zăpadă. Nici unul n-ar fi putut să spună că suferise; ca să suferi trebuie să fii viu. Or, toți din lagăr depășiseră cu mult limita suferinței, erau deja morți, căzuți într-o năucire vegetală în care nervii și creierul nu mai înregistrau stimulii

exteriori. Iar atunci când urinau, urina fierbinte înțepenea într-un jet de gheață înainte de a fi atins pământul.

Atunci știau că era minus patruzeci de grade.

În cușca lui, Oleg nu-și mai simțea mâinile. Le ținea lipite de pielea burții sub puloverul de lână scoarță de jeg care, zi și noapte, i se lipea de corp de săptămâni de zile. Apa nu exista în galaxia gulagului. Apa devenea gheață. Aerul îngheța. Lumina era plumb topit.

În primele zile de detenție, neputința de a se ridica în picioare i s-a părut monstruoasă. Noaptea erau îngrămădiți câte cincisprezece sau șaisprezece pe un prici de lemn, fără cuvertură. La început, mai înainte de a-l simți pe al său, mirosul celorlalți îi întorsese stomacul pe dos. După aceea, ca toți din barcă, ca să nu moară de frig, se cuibărise lângă vecinul său.

După o lună, jegul, ca și părul și dinții, făcea parte din propria lui persoană.

Fuseseră deportați la 22 februarie 1977.

Azi era 8 ianuarie 1983.

Trecuseră deja șase ani. Altă lume, altă vreme...

Totul era atât de departe...

Își lipi ochiul de două plăci de metal potrivite prost, care lăsau între ele o fantă de doi milimetri. Văzu trecând pe lângă el peisajul mineral de ceață înghețată, de zăpadă moartă. Avea să se facă noapte. Își scoase mâinile și începu să-și miște degetele, unu după altul.

După ce se convinse că articulațiile îi funcționau, Oleg lovi ușor cu cotul în peretele de fier care îl despărțea de cușca vecină. I se răspunse cu două lovituri. Andrei îl prevenise și el pe Victor. Erau pregătiți.

Din acel moment, toți trebuiau să facă simultan aceleași gesturi. Supraviețuirea fiecăruia depindea de acum înainte de sincronismul celorlalți trei.

Enigma era Vitali. Când fuseseră băgați în vagon, el fusese aruncat într-o cușcă care nu era lipită de a lor. Putuse oare Victor să-l anunțe pe deportatul intercalat din întâmplare pentru a-i transmite semnalul?

La dracu! O să vadă...

Cu palma mâinii stângi, Oleg curăță placa de fier care forma podeaua de stratul de mizerii, de praful slinos și de fragmentele de rugină care îl acopereau.

Exploră centimetru cu centimetru suprafața metalului, până când simți sub unghii șuruburile care fixau placa pe șasiul vagonului. Numără nouă.

Scoase din căptușeala căciulii un cornier de oțel subțire și se puse pe treabă.

*

* *

Lac de nădușeală, Andrei se lupta de multă vreme cu o tijă de fier îndărătnică. O desprinsese în parte din locașul ei. Dar, brusc, refuza să se mai miște. Îi fu frică. Doar nu era să-și piardă viața pentru o bucată de metal!

Cu vârful degetelor plin de sânge împinse cu toată forța. Zadarnic. Se sprijini în brațe și, furios, lovi șurubul cu tocul bocancului. Fluturi roșii îi dansau prin fața ochilor. Îi cunoștea foarte bine; îi era foame. Și foamea îți ia mințile. În lagărul 129 — gulagurile din Siberia nu aveau nume, ci numere — văzuse deținuți mutilându-se pentru o gamelă de supă. Își agățau testiculele de clanța celulei, răcneau ca să alerteze un gardian care descuia ușa brusc, provocând astfel smulgerea organelor genitale.

Unii mâncau ce le cădea în mână, furculițe, lame de bărbierit, foarfeci. Alții se răneau singuri cu cuțitul și își frecau rana cu noroi, excremente sau urină.

Dacă aveau noroc, erau transportați la spital unde puteau în sfârșit să mănânce. Dar speranța tuturor era să fie deportați de la un lagăr la altul. Transferul se făcea în trenuri-închisori speciale. Fiecare vagon era format din compartimente înguste de un metru cub mărginite de un culoar lung pe care stăteau de pază gardieni înarmați și câini. Zvonurile circulau. Se spunea că, deșurubând podelele cuștilor, te puteai lăsa să aluneci în zăpadă, între cele două șine. Firește, nimeni nu se mai întorsese în lagăr ca să confirme asta, dar cei mai vechi jurau că în cursul călătoriilor mulți deportați dispăruseră fără urmă. Și unde se duseseră? Nimeni nu era în stare să aprecieze. Ieșeai dintr-o închisoare mică ca să te pierzi în alta mare.

Fiecare lagăr era izolat în mijlocul unui pustiu înghețat care acoperea mii de kilometri. Cum să supraviețuiești în fața lupilor, a ursilor, a oamenilor? Lipsa unui deținut declanșa zborul elicopterelor, care zburau jos de tot până la marginea stepei. Dar lui Andrei nu-i păsa.

Mai întâi să iasă din cușcă, după aceea să nu fie călcat de roțile trenului. Spera ca partea de jos a ultimului vagon să nu fie echipată cu o lamă de fier care tăia în două orice om căzut din tren.

La ultima lovitură de picior, tubul cedă.

Andrei își vârî degetele în orificiul plăcii, o deschise și o sprijini de perete. Aerul rece intră cu repeziciune în cubul de fier. Sufocat de violența lui, Andrei își umplu plămânii cu voluptate ca să simtă arsura frigului.

*

* *

Ruși, francezi, englezi, germani, italieni, spanioli... Vitali citise toți poeții. Iar poeții îl protejaseră. În zori, când îi venea să vomeze la gândul unei noi zile de coșmar, sau mai târziu, când mâinile i se pietrificau de frig pe coada târnăcopului, trei versuri de Apollinaire, de Dante sau de Lorca îi dădeau curajul să reziste.

Râule, încotro?
Curg vesel
Până la marginea mării...

Cuvinte. Doar cuvinte. Dar cuvintele eliberau o energie formidabilă. Din cauza cuvintelor fusese condamnat Vitali la cincisprezece ani de gulag. Avea noroc în nenorocirea lui.

Alții muriseră pentru pronunțarea acestor cuvinte. Cuvintele conduceau lumea și sufocau Rusia de cincizeci de ani. Striveau milioane de oameni.

Dar în dimineața aceea îi veniseră pe buze alte cuvinte: „8 ianuarie 1983 va fi ultima zi de ocnă. Indiferent ce se va întâmpla, nu mă mai întorc". Pe vine în celulă, Vitali încerca să se protejeze de rafalele de vânt care îi treceau prin corp și îl lipeau de perete. În urmă cu cinci minute, reușise să ridice placa. Făcuseră și ceilalți la fel? Nu avea cum să știe. Legătura lor era întreruptă.

În momentul în care trecea de pe peron în cușcă, dintr-un capriciu, un milițian îl despărțise de Oleg și Andrei. Chiar și Victor, pe care Oleg și Andrei —

Dumnezeu știa de ce — țînuseră să-l ia cu ei, era închis la două cuști mai departe. Intre el și Vitali fusese băgat din întâmplare alt deținut. Cu siguranță că nu el îi va transmite semnalul. Păcat, căci se hotărâse totuși să sară. Singur. Își făcu semnul crucii și își încordă mușchii pentru marele salt solitar. Asta sau un glonț în cap... mai bine să moară în aer liber!

Deodată tresări. Deosebindu-se clar de vârtejurile de vânt, de scârțâiturile și de zgâlțâielile trenului, auzi două lovituri puternice.

Fața lui Vitali se lumină. Reușiseră!

*

* *

Viața lui fusese cenușie. Se născuse și el undeva, dintr-un tată necunoscut. Într-o seară, mama lui nu mai venise acasă. Probabil că avea șapte ani. O așteptase fără să mănânce câteva zile. Apoi veniseră niște oameni. Fusese dus acolo unde erau crescuți copiii abandonați. La opt ani, fusese încredințat unor țărani care aveau o fermă în Uzbekistan. Învățase să mânuiască lopata și furca. La șaptesprezece ani, nu știa să citească. Fusese înrolat în armată. Se trezise la închisoarea militară. Și de acolo în gulag. De ce? Nu știa.

Poate că din cauza acelui tip în civil din Biroul Politic, care se deranjase să vină personal de la Moscova ca să-i vorbească de Lenin.

Victor stătea în picioare împreună cu camarazii săi, în fața estradei, și îl asculta. Glumă sau încercare de seducere? Vecinul său îi luase mâna și i-o pusese pe penisul scos din pantaloni. Uluit, Victor strigase: „Idiotule!"

Chiar în acel moment, oratorul pronunța numele lui Lenin.

Victor fusese scos din rând, dus la post și bătut bine. După reuniune, somat să se explice, Victor nu îndrăznise să dezvăluie cauza revoltei sale. Ofițerul politic care îl interoga considerase tăcerea lui drept o altă blasfemie împotriva ideologiei socialiste.

Victor nu înțelegea nici azi pentru ce fusese condamnat la zece ani de închisoare într-un lagăr de muncă cu regim sever. Și nici motivele pricteniei subite pe care i-o arătaseră Andrei Talasski și Oleg Vlasov. Andrei și Oleg purtau uniforma vărgată a RDP-iștilor (Recidiviști Deosebit de Periculoși). În lagărul 129, toată lumea știa că omorâseră un om cu lopata.

Dar nimeni nu vorbea despre asta. Nici milițienii nu s-ar fi hazardat să facă vreo aluzie. Andrei și Oleg stârneau frica. Victor, care se temea de violența și de sarcasmul lor — se spunea că Oleg și Andrei făcuseră studii —, fusese mai mult decât surprins când aceștia catadicsiseră să vorbească cu el, de parcă ar fi existat cu adevărat. Ba chiar îi oferiseră un pachet de țigări. De unde îl aveau? Habar n-avea!

În schimb, Vitali, celălalt coleg al lor, deși mai rezervat, îi adresase mici semne amicale încă de la începutul detenției. Și, mai mult decât atât, când Victor vorbea, Vitali îl asculta!

Chiar îi pusese întrebări despre copilăria lui, despre părinți, despre motivele pentru care se afla în gulag. Totuși Vitali nu stătea în aceeași baracă cu el.

Într-o zi când deținuții își băteau joc de Victor, pentru că nu știa să citească, Vitali venise în ajutorul lui. „E mai puțin idiot decât voi toți la un loc!" le spusese el.

Victor avusese totdeauna dificultăți cu cuvintele. Le auzea foarte bine, dar sensul lor îl pricepea cu o oarecare întârziere, mai mult sau mai puțin lungă în funcție de împrejurări. Dar în momentul acela înțelesese imediat că Vitali îi adusese un omagiu public.

Prin urmare, erau alții mai idioți decât el!

Dacă n-ar fi auzit asta din gura lui Vitali, de unde ar fi putut să știe? Apoi descoperise cu mirare că nimeni nu mai îndrăznea să-l deranjeze de când cei trei se interesau de el. După aceea venise bomba! Andrei și Oleg îi mărturisiseră că vor încerca să evadeze împreună cu Vitali și că îl luau cu ei! Acest exces de onoare îl făcea să roșească de rușine și mândrie.

Întinse piciorul prin golul lăsat de placa ridicată. Zăpada zbură prin cușcă.

Auzi două bătăi în perete. Semnalul. Victor își lăsă și celălalt picior să atârne în gol. Sub el, în întuneric, ghicea solul care defila cu o viteză nebună sub rafalele de vânt. Nici o secundă nu-i trecu prin minte că putea să fie tăiat de roțile trenului. Andrei și Oleg îi spuseseră că nu risca nimic. De ce nu i-ar fi crezut? Dacă i-ar fi spus ei, el ar fi crezut și în existența lui Dumnezeu.

Tot ei îi spuseseră: „Victor, ca să reușim, prezența ta e indispensabilă". Aceste cuvinte fuseseră suficiente pentru ca Victor să fie gata să-și sacrifice viața pentru ei. La plecare, reușise chiar să-l strângă ușor de gât pe tipul pe care gardienii îl băgaseră în cușca vecină, în care ar fi trebuit să intre Vitali. „Când bat în perete, bați și tu în partea cealaltă. Altfel, la sosire ești un om mort. — Da, da..." bâiguise tipul frecându-și gâtul.

Cu mușchii încordați, Victor aștepta acum celelalte două bătăi care îi indicau că trebuie să sară.

Auzi bătăile și transmise mesajul cuștii vecine fără nici o ezitare. Apoi se lăsă să fie înghițit de gol.

*
* *

Se stârnise vântul. Aveau noroc.

Nu puteai să vezi la cinci metri în fața ta. Fulgii de zăpadă se roteau prin aerul înghețat, deplasându-se în vârtejuri. Vântul părea că bate din toate părțile în același timp. Andrei, Oleg și Vitali mergeau înainte. Victor venea vesel în urma lor. În tren, când gardienii vor face apelul deportaților, se va da alarma.

Trupa și câinii vor porni pe urmele lor. Dar nu vor găsi nici o urmă. Zăpada ștergea totul. Nici un elicopter nu putea să decoleze.

Deocamdată, furtuna de zăpadă era complicea lor.

Nu se puteau aștepta la nimic din partea oamenilor. Cu cât vor trece mai multe zile, cu atât mai dificile vor deveni căutările.

— Andrei..., zise Victor.

— Da, răspunse Andrei continuându-și mersul.

— Știi unde mergem?

— Evident, zise Andrei politicos. La curve!

Victor chicoti dar insistă:

— Nu se vede nimic. Cum poți să te orientezi?

— Nu-ți face griji, zise Oleg râzând. Are o busolă în coaie!

De data asta Victor izbucni în râs. Era mândru că e alături de ei. Ardea de nerăbdare să li se devoteze. Ca să le facă plăcere, i-ar fi cărat în spinare mii de kilometri. Nu voia să-i deranjeze, dar nu-i dădeau pace tot felul de întrebări. Una, mai mult decât toate celelalte.

— Oleg, de ce m-ai ales pe mine? întrebă el.

— Gura, zise tăios Oleg.

Tipul deborda de atâta tandrețe umilă încât risca să simtă pentru el oarecare simpatie. Și dacă simțeai ceva uman în universul concentrațional, asta te condamna la moarte. Mai ales în cursul unei evadări care nu avea nici măcar o șansă dintr-o sută ca să reușească.

— Pentru că ținem la tine, îl corectă Andrei.

— Și eu țin mult la voi, zise Victor.

Oleg se opri brusc și îl apucă pe Victor de tunica aproape putredă:

— Lași gura sau îți sparg capul?

Își reluă mersul prin zăpadă. Andrei îl urmă. Vitali îl bătu ușor pe umăr.

— Haide, Victor, vino...

Oleg și Andrei hotărâseră să meargă spre nord – nord-est, cât mai departe și cât mai repede posibil de calea ferată. Deci trebuia să se deplaseze în marș forțat în cursul primei săptămâni. Ziua vor dormi, timp de două ore, în cel mai mic adăpost pe care li-l oferea stepa.

În zori încă mai mergeau.

Zăpada continua să cadă în rafale.

— Ne oprim, zise Andrei.

Frânți de oboseală, toți patru se lăsară să cadă între două troiene la poalele câtorva mesteceni sfrijiți. Timp de câteva minute, nimeni nu vorbi. Își trăgeau răsuflarea.

Andrei scoase o bucată de pâine din zdrențele de pe el. O tăie în patru. Fiecare își primi partea.

Atunci Victor puse a doua întrebare.

— Ce-o să halim în zilele următoare?

Oleg se uită scurt la Andrei. Era singura întrebare la care, în nici un caz, nici unul dintre ei nu putea să răspundă.

Lungit în zăpadă cu ochii închiși, Vitali părea că nu aude nimic.

— Pe tine, zise Oleg.

Victor se uită pe rând la fiecare. Izbucni în râs și mușcă din bucata lui de pâine. Le făcu cu ochiul și începu să mestece bine dispus.

*

* *

Se făcuse noapte. Vitali visa că un bloc se prăbușise și-i strivea toracele. Deschise ochii și constată că era acoperit de un strat gros de zăpadă.

Se scutură. Primul lucru pe care îl văzu fu fața lui Andrei care îi zâmbea.

— Ce-ai zice de o cafea fierbinte și câteva linguriță de caviar? îl întrebă Andrei.

Vitali se ridică și se întinse. Avea mușchii înțepeniți. Acoperiți de zăpadă, Oleg și Victor încă mai dormeau.

Vitali luă un pumn de zăpadă și își frecă viguros fața.

— Auzi, Andrei... e adevărat ce-a spus Oleg dimineață?

— Ce-a spus?

— În legătură cu Victor.

— Evident. Ce altceva vrei să halim în afară de Victor?

Vitali arătă cu privirea spre cele două siluete lungite în zăpadă.

— Trebuie să-ți vorbesc, zise el.

Se îndepărtă și Andrei veni după el. Parcurseră câțiva metri până la liziera mestecenilor. Vitali se opri. Andrei, la fel. Erau față în față.

— Nu sunt de acord, zise Vitali.

Andrei se uită la el surprins.

— Ce înseamnă asta?

— Nu i-ați spus nimic.

— De ce ne-am mai fi încurcat cu el?

— Și Oleg e de acord?

— A fost ideea noastră.

— Nu pot să vă las să-l masacrați.

— Unde te crezi? Într-un salon de ceai? Ce contează că idiotul ăsta moare sau nu? Ești prietenul, fratele, mama lui? Crezi că vei putea reuși fără el?

— Am văzut prea multă mizerie în lagăr. Nu-mi voi plăti libertatea cu un asasinat.

— Libertatea! Cine îți garantează că vei supraviețui?

Vitali respiră adânc.

— Nu vreau să vă atingeți de el.

— Ai o propunere mai bună? îl ironiză Andrei.

— Tu pleci cu Oleg într-o parte. Eu plec cu Victor în altă direcție.

— Nici vorbă! izbucni Andrei. Ce crezi c-o să halim? Nu vom lăsa pe nimeni să ne condamne să murim de foame! Nici chiar pe tine!

Vitali îi întoarse spatele și plecă.

— Mă duc să-l anunț.

Abia avu timp să facă doi pași. Ca în vis, simți greutatea lui Andrei abătându-se asupra lui. Dezechilibrat, Vitali se prăbuși în zăpadă. Deschise gura ca să-l strige pe Victor. Dar nu avu timp. Andrei se rostogoli peste el cu sălbăticie și îi apăsă pe carotidă. Furia îl orbi pe Vitali. În lagăr se bătuse de două ori cu deținuții, cu gardienii. Niște bătăi murdare. Trebuia să-și salveze pielea. Orice lovitură era permisă. Îl lovi pe Andrei cu

degetele în ochi. Andrei țipă dar nu-i dădu drumul. Sufocat, Vitali încercă să-l lovească între picioare cu genunchiul.

Deodată Andrei nu mai apăsă pe pieptul lui.

— Opriți-vă! V-ați țăcănit?

Oleg îl împinse într-o parte pe Andrei.

Vitali se ridică precum un arc eliberat. Într-o fracțiune de secundă, înregistră simultan mai multe elemente ale scenei al cărei centru era. Departe de el, silueta lui Victor, în picioare în zăpadă, uluit la culme. Lângă el, ținându-l de braț, Oleg... Și, repezindu-se din nou ca un berbec, Andrei, cu fața strâmbă de durere, cu brațul ridicat, agitând o creangă grea și uscată.

— Omoară-l, vrea să-i spună idiotului! mârâi înăbușit Andrei.

Creanga lovi. Vitali își feri capul și avu impresia că lovitura îi rupe umărul... Oleg îl scutura fără să mai încerce să-l rețină pe Andrei.

— E adevărat, Vitali?... E adevărat?

— Ticăloșilor! izbucni Vitali. Cât o să fiu eu în viață, n-o să vă atingeți de el.

Au fost ultimele lui cuvinte. Creanga îl izbi peste ceafă. Se prăbuși. Când îl văzu jos, Andrei începu să-l lovească.

— Oprește-te! strigă Oleg. Nu vezi că e mort?

Dar Andrei continua să lovească corpul inert. Un firișor de sânge curgea din nasul și urechile lui Vitali. Oleg se aplecă asupra lui, îi dădu la o parte hainele și își lipi urechea de inima lui. Trecură câteva secunde. Oleg se ridică.

— S-o ștergem de-aici, zise el.

— Ce-a făcut? întrebă cu teamă Victor.

Se apropiase fără ca Andrei și Oleg să-l vadă.

— Gura, zise Oleg.

Apoi porni la drum, fără să mai arunce nici o privire spre Vitali, pe care zăpada începea deja să-l acopere.

După câțiva metri, siluetele lor se pierdură în noaptea bântuită de furtună.

Prima Parte

L I U B A

1

Fetițele aveau între șase și doisprezece ani. Se arcuiau grațios, agățate de bara care se întindea de-a lungul unei oglinzi imense ce acoperea o parte a peretelui. O pianistă în vârstă repeta neobosit aceleași game.

Instalată călare pe scaun, cu legendarul baston de argint în mână, Irina Șostakova le privea cu atenție. Purta pantaloni și pulovere subțiri în culori vii. Fața, buhăită de ani și de machiajul exagerat, era luminată de privirea uimitoare a ochilor verzi rimelați. Pe vremuri fusese steaua baletului Kirov din Leningrad. În aproape o jumătate de secol de carieră activă, ea uzase mii de pantofi de dans și epuizase generații de parteneri.

Fusese iubită de prinți, duci își luaseră viața pentru ea, nu mai știa numărul amanților și, în cursul călătoriilor prin lume, mari magnați, ca s-o rețină, o copleșiseră cu aur, bijuterii și trandafiri.

Dar Șostakova nu avea decât o singură pasiune, dansul.

Si, atunci când își vedea elevele dansând, sângele lor tânăr și proaspăt curgea parcă prin propriul ei corp.

Deschisese școala în urmă cu cinci ani. Restul îl făcuse numele ei celebru. Trebuia să duci o adevărată luptă să ajungi la cursurile ei. Câte dintre eleve vor deveni stele?

— Natașa, rotunjește-ți mișcarea! Semeni cu o legătură de vreascuri uscate!

— Bine, doamnă.

Asta va ajunge departe. Avea grație.

— Ia-o de la capăt, Natașa.

Pianista reluă gama de unde o lăsase. Natașa se ridică pe poante și ridică brațele.

— Nu, nu! exclamă Șostakova.

Se ridică cu greu de pe scaun. Se sprijini în baston, traversă sala, privind cu o grimasă disprețuitoare propria imagine care venea spre ea în oglindă.

O prinse de talie pe Natașa.

— Hai, acum...

O apucă de brațe pe Natașa și, ținând-o bine, o făcu să descrie o traiectorie circulară.

— Încă nu așa, Natașa... Mișcarea unui mușchi începe mai întâi în cap... Imaginează-ți că ești un cerc... Privește...

Își agăță bastonul de bară. Avea artrită. Pianista credea că va cădea și se ridică pentru a-i veni în ajutor. Șostakova o fulgeră cu privirea.

— Tu de ce nu cânți?

Răsunară din nou notele masacrate mecanic al melodiei din *Lacul lebedelor*. Șostakova se îndoi cât de mult putu, ridică brațele în arc de cerc perfect și, în acel moment, fiecare dintre elevele ei înțelese de la corpul ei ceea ce nu reușise să explice cuvintele.

După ce termină mișcarea, Șostakova își luă din nou bastonul și, ținându-se cât mai dreaptă, porni spre scaun sub privirea admirativă a micuților.

Văzu prin geam un bărbat traversând holul în direcția scării. Treceau deseori. Nu se opreau niciodată și nu aruncau nici o privire spre sala de dans.

Nici ea nu era curioasă. Când luase în primire sala, i se explicase vag că la etajele de sus se aflau birouri și săli de conferință. Dar Șostakova nu mersese niciodată mai departe de parter. Imobilul, admirabil plasat pe strada Sobinovski, între teatrul Maiakovski și Casa Prieteniei, la doi pași de bulevardul Kalinin și agenția Tass, o mai făcea să uite de apartamentul de două camere de pe strada Stankevici, încărcat de simboluri inutile ale trecutului său, fotografii cu dedicații, pantofi de dans istorici, afișe, bibelouri. Vechi îndrăgostiți, încărcați cu dulciuri, lalele și vechi amintiri, veneau să-i facă curte. Toți îi spuneau aceeași poveste. Erau la fel de bătrâni ca și ea. Dar adevărata voluptate era să înveți pe cineva, să simți vibrațiile unei săli de dans, să vorbești, să arăți, să fii încă înconjurată de tineret!

„Doamna Șostakova, punem sala la dispoziția dumneavoastră. Vreți să creați o școală de dans?"

O mașină o lua de acasă în fiecare dimineață. Sosea la cursuri și își citea totdeauna cu aceeași plăcere numele gravat pe placa de cupru de pe ușa de la intrare:

ȘCOALA DE DANS IRINA ȘOSTAKOVA

În fiecare lună primea trei mii de ruble pentru „cheltuieli". Prețul lecțiilor tripla suma.

După cinci ani de funcționare, tot nu știa dacă această dărnicie se datora unui organism de stat, drept recunoaștere a serviciilor făcute, sau unor filantropi pasionați la culme după balet. De fapt, puțin îi păsa. Pe strada Sobinovski era la ea acasă.

Într-o seară, după spectacol, trecuse din întâmplare prin fața imobilului. În mod ciudat, aproape toate încăperile de sus erau luminate. Ce se putea face la acea oră în birouri?

Fu surprinsă de tăcerea bruscă. Elevele se uitau la ea. Bătu din palme. Cursul se terminase. Adulții, care așteptau afară, intrară în sală. Irinei Șostakova îi plăcea acel moment, zâmbetele și murmurele pline de respect.

O urmări cu coada ochiului pe tânăra femeie elegantă care venea s-o ia pe Natașa la sfârșitul cursului.

O urmărea de multă vreme. Înaltă, rasată, cu pomeții bine conturați, cu o atitudine suverană. Cu ochii albaștri, părul blond și fruntea imensă, tânăra femeie degaja, fără să pară că știe, o aură misterioasă care atrăgea privirea. Șostakova îi făcu un mic semn.

Tânăra femeie se apropie.

— Sunteți mama Natașei? întrebă Șostakova.

— Mătușa ei.

— Face progrese. Pot să vă pun o întrebare?

— Vă rog, doamnă.

— Ați practicat dansul?

— Puțin. Mai demult. Eram destul de mediocră.

— Vă mișcați ca o balerină. Sâmbătă seara am un curs de „cizelare" pentru adulți. Ați putea veni...

— De ce nu? Poate...

Șostakova știa că era considerată un fel de monument național. Îi intimida pe cei din apropierea ei. Fața machiată i se lumină de un zâmbet binevoitor.

— Cum vă cheamă?

— Liuba, răspunse tânăra femeie. Liuba Karpova.

*

* *

Hans Kreiper răsucea în mâini cecul de o sută de mii de dolari completat pe numele lui, emis de banca britanică Westminster. Telefonase la Londra și se convinsese că era bun. Acum trebuia să înțeleagă. El era destinatorul și putea să-l încaseze. Totuși îl supăra un detaliu. Habar nu avea cine ar fi putut să fie expeditorul. Or, nici măcar la Zürich, nu se obișnuia ca un avocat să fie plătit înainte de un client despre care nu știa nimic, și mai ales pentru un serviciu neprecizat.

Și mai era și acel mesaj ciudat. Un tip într-o scurtă cu glugă maro aștepta un răspuns în anticameră. Hans Kreiper trebuia să se hotărască imediat. Nu știa ce să facă, deși avea o oarecare experiență în materie de țăcăniți. Știa din experiență că atunci când averea depășea cincizeci de milioane de dolari, orice tip se comporta de parcă ar fi fost regele lumii. Iar dacă obținea satisfacție, astfel de tipi nu se dădeau înapoi de la adevărate extravaganțe în privința onorariilor.

Kreiper se ridică din fotoliu și se duse la fereastră. Era înalt, masiv, de vreo patruzeci de ani.

Se uită visător la cec și îl întoarse pe toate părțile.

Reciti mesajul scris în engleză: „Pentru primele cheltuieli". Iar mai jos: „Vă așteptăm deseară, joi 10 octom-

brie, la Moscova, pentru o consultație urgentă. Veți locui la *Cosmos* și vom lua cina la *Aragvi* în vechea tradiție georgiană. Veți fi înapoi la Zürich mâine seară".

Urmau două semnături ilizibile.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Uite... Să intre persoana care așteaptă.

Ușa se deschise aproape imediat și în încăpere intră bărbatul cu scurtă maro.

— Ia loc, zise Hans Kreiper. Nu cred că am reținut bine numele...

— Glotin. Mihail Glotin.

Hans observă că, în ciuda numelui rusesc, Glotin vorbea germana fără nici un accent.

— Îmi pare bine, domnule Glotin. Presupun că ești în contact cu persoanele care te trimit?

— Sigur.

— Poți să-mi spui cine sunt aceste persoane?

— Nu știu, domnule. Am fost plătit doar ca să vă aduc mesajul, să fiu la dispoziția dumneavoastră și să vă conduc la aeroport unde vă așteaptă avionul lor.

— Perfect, zise Kreiper puțin agasat. Transmite-le că le mulțumesc pentru încredere, dar că nu accept invitația.

— Refuzați? zise Glotin.

— Da. Sunt foarte ocupat și informațiile pe care mi le dai sunt insuficiente.

Glotin scoase din buzunar un plic identic cu cel pe care i-l dăduse mai înainte.

— Vă rog, maestre, să-l deschideți.

Hans Kreiper desfăcu plicul. Vizitatorul său se îndepărtă discret.

În plic erau două hârtii. Pe una scria: „Cu speranța că vă veți răzgândi".

Cealaltă era un cec de cinci sute de mii de dolari, completat pe numele lui Hans, emis de aceeași bancă!

Avocatul ridică capul și se uită cu stupefacție la spatele lui Glotin. Apăsă pe un buton. Uite băgă capul pe ușă. Îi făcu semn să se apropie, îi dădu cecul și îi șopti:

— Verifică.

Trecu un minut. În birou era liniște. Omul cu scurtă nu se uita la Kreiper iar Kreiper nu se gândea să-i adreseze vreo vorbă.

Ușa se deschise din nou. Uite clipi: al doilea cec era și el bun!

Hans Kreiper tuși ușor.

*
* *

Natalia luă cuțitul și începu să taie carnea.

— Am putea să-i dăm o bucată mamei? zise Liuba.

— Închipuie-ți că m-am gândit și eu. O să-i duc mâine. Unde e Vasili?

— Cu meseria lui, cine poate ști... Acum două zile s-a întors la cinci dimineața.

— Dacă al meu mi-ar face una ca asta, cred că aș muri de îngrijorare. Ai fost îngrijorată?

— Am dormit.

Când le vedeai una lângă alta, era evident că Liuba și Natalia erau surori. Liuba era puțin mai înaltă.

Natalia, aproape la fel de drăguță ca și ea dar cu fața mai lată, cu pometii mai proeminenți, era mai mare decât ea cu cinci ani. În ciuda diferenței de înălțime, când erau cu spatele, mulți o luau pe una drept cealaltă.

— Dacă dormeai, de unde știi că era cinci? întrebă Natalia cu o voce neutră.

— La ceasul ăla am un somn foarte ușor, răspunse Liuba.

Natalia înveli restul de carne într-un prosop.

— De ce întrebi?

— Așa, zise Natalia. Ai o țigară?

Liuba scoase un pachet din buzunarul halatului.

În timp ce Natalia se ștergea pe mâini, Liuba îi strecură o țigară între buze și îi întinse bricheta aprinsă.

— Auzi, zise Natalia dând fumul afară pe nas, am vorbit cu Ana, Elena și Ariana...

Erau cinci fete. Cinci surori, surorile Karpova.

— Despre ce? întrebă Liuba bănuitoare.

— De tine...

— Și?

— De tine... de Vasili...

— Auzi, Natalia, eu mă ocup de viața ta cu Iuri? zise Liuba.

— Ne facem griji pentru tine.

— De ce vă amestecați!

— Nu ești tu prima femeie care are probleme cu bărbatul.

— Eu, probleme? Nu sunteți zdravene! De unde ai mai scos-o și pe-asta?

— Eu vreau să te ajut și tu te răstești la mine.

Liuba strivi țigara în scrumieră.

— Natașa face progrese mari. Șostakova mi-a spus de câteva ori că e foarte dotată...

— Știu, îi tăie vorba Natalia nerăbdătoare. Nu-ți vorbesc de fata mea, îți vorbesc de Vasili, bărbatul tău!

Liuba băgă mâinile în buzunarele halatului și începu să se plimbe prin bucătărie.

Apoi se opri brusc în fața sorei sale.

— Vreau să-l părăsesc, Natalia!

*
* *

Anatoli Peminiakov mai intrase în biserică pe când era copil. Probabil că avea șase-șapte ani. Nu-și mai amintea prea bine dacă era vorba de funeralii, de căsătorie sau de botez. O strângea pe mama lui de mână cu teamă, strivit de riturile ceremoniei, strălucirea miilor de lumânări care luminau nava, mirosul de tămâie, lucrurile aurite, gesturile preotului. Cântecele liturgice îl tulburaseră profund.

Apoi, libertatea cultului fusese interzisă de partid. Un mare număr de biserici, dinamitate imediat, lăsaseră locul unor parcuri goale. Altele, închise, deveniseră bunuri ale statului. Altele fuseseră transformate în ateliere de confecționat textile, iar unele dintre ele în centre de primire pentru deținuți. Trebuia să dispară tot ce ar fi putut să amintească de credință. Lenin supraveghea personal această acțiune. „Nu trebuie să mai rămână nici un loc de rugăciune pe pământ, iar ideea de Dumnezeu trebuie să fie alungată ca o reminiscență medievală".

La începutul anilor treizeci, un anume Iaroslavski, președintele Ligii celor Fără Dumnezeu, făcuse să fie aprobat de autorități un plan cincinal al ateismului.

Ca un bun comunist, Anatoli nu se gândea niciodată la Dumnezeu.

Cu excepția acelui moment, poate pentru că cei care îl loveau cu țevile pistoalelor îl aduseseră în mod ciudat în acel loc unde pe vremuri se afla o biserică. Acolo unde altădată era altarul se aliniau acum câteva de cuve în spatele cărora i se părea că zărește țevile de cupru ale

unui alambic. În fundul navei, corul se pierdea în întuneric. Zidurile erau pline de inscripții obscene.

Din frumusețea trecută nu mai rămăseseră decât rămășițe de vitralii acoperite cu stinghii în ambrazura ferestrelor.

Ca miile de trecători, Anatoli trecuse de sute de ori pe strada Teterinski fără să se întrebe ce adăpostcau acele ziduri, pe care aproape că nu le mai vedea avându-le tot timpul sub nas. Era sigur că dacă s-ar fi recenzat toate vechile locuri de cult din Moscova, s-ar fi obținut noi piste pentru prinderea traficanților de droguri și alcool. Orașul era inundat de ele.

La căderea nopții, unele străzi semănau cu azilurile pentru beți. Întinși direct pe pământ, beții dorcam sforăind după vodca pe bază de alcool tare. Drogații nu mai sforăiau. În zori, mulți dintre ei erau morți. Anatoli îi clasificase imediat în categoria micilor borfași pe cei trei tipi care îl abordaseră pe stradă. Disprețuia enorm această rasă de rakeți cu mutra arogantă.

În biroul său de pe strada Nezdanovoi, avusese de-a face cu zeci de tipi de felul lor. Imediat ce nu se mai aflau sub protecția grupului, păreau brusc lipsiți de gândire. În câteva ore, cei mai duri se transformau în delatori, vânzându-și cei mai buni prieteni în schimbul câtorva promisiuni vagi. Alții încercau să-și târguiască libertatea pierdută punându-și în joc mama, nevasta, fiica. De douăzeci de ani de când era procuror general, Anatoli Peminiakov trimisese sute la ocnă. După părerea lui, viața unui răufăcător făcea cât glonțul care i se trăgea în cap.

Dar vremurile bune ale lui Brejnev erau acum departe. Perestroika făcuse ravagii. Oamenii trebuiau judecați înainte de a fi condamnați. Liberalismul rodea

orașul ca lepra. Lucrurile ajunseseră atât de departe încât la 9 octombrie 1991, în mijlocul Moscovei, la șapte seara, era posibil să fie răpit procurorul general al Uniunii Sovietice, deși mulțimea trecea pe stradă la nici zece metri de-acolo!

Fu cuprins de furie.

— De ce m-ați adus aici, nenorociților?

— Să bem o dușcă, spuse unul dintre ei zâmbind.

Îl împinseră spre o cuvă, îl urcară cu forța pe taburet și îl legară. Lui Anatoli încă nu-i era frică.

— Strigă! zise cel mai scurt dintre ei.

Purta o șapcă, o geacă din imitație de piele și jambiere ale armatei americane.

Anatoli îl privi cu dezgust.

— Strigă! repetă tipul.

Și îi trase o scatoalcă.

Anatoli răcni cu sălbăticie.

— Vezi, zise tipul scund, poți să faci gură cât vrei. Nimeni nu te aude.

Îi deschise gura cu amândouă mâinile și Anatoli simți un obiect metalic intrându-i pe gât. Capătul unei pâlnii. Își ținu respirația ca să nu înghită lichidul rece care îi inunda gura. Cei trei bărbați începură să râdă. Când fu gata să se sufoce, Anatoli aspiră cu disperare și înghiți primul gât de vodcă.

— Bea, zise unul dintre cei trei. E din aia bună!

Anatoli încercă să se zbată. Frânghia îl ținea strâns pe taburet.

Tipul scund, așezat pe genunchii lui, îi mângâia capul matern, ca unui bebeluș, în timp ce ceilalți continuau să toarne în pâlnie conținutul unei sticle. Înțelese că îl

vor omorî cu alcool. Nu-și va mai revedea nevasta. Nici biroul. Nici câinele. Nimic și pe nimeni — va muri.

Apoi, în crucea nopții, îi vor arunca cadavrul pe trotuar. Concluziile anchetei vor fi simple: procurorul general Anatoli Peminiakov murise pe stradă dintr-un exces de alcoolemie.

Acum lichidul îi curgea din gură udându-i cămașa. Tușea, voma, se sufoca. Dar vodca îi curgea mereu pe gât. Tipul scund cu șapcă continua să-i mângâie ceafa.

Își apropie buzele de urechea lui Anatoli.

— Acum vreau să știi de ce mori.

Deja anihilat de alcool, creierul lui Anatoli Peminiakov nu mai înregistra mare lucru. Totuși auzi cuvintele pe care i le murmura călăul său.

Au fost ultimele pe care le-a mai auzit.

După care totul i se tulbură în cap, în timp ce bolțile bisericii se roteau cu o viteză ametitoare.

Apoi totul deveni negru.

2

Marile discursuri despre egalitate aveau darul s-o facă pe Liuba să râdă. Înțelesese de multă vreme că era vorba de fraze. Vorbe...

Totuși nici o vorbă nu putea să îndrepte nedreptatea suferită de ea. Liuba nu-l dorise niciodată pe Vasili. De

unde era să știe înainte de a-l fi luat de bărbat? Milioane de perechi trăiesc astfel. Te acomodezi, te prefaci, continui. Asta se numește căsătorie. Dar Liuba era prea dintr-o bucată ca să poată trișa la infinit. Și un detaliu schimba totul: nu mai putea să suporte contactul cu pielea lui.

Într-o seară, cu șase ani în urmă, Vasili intrase în camera ei.

Liuba aprinsese lumina și se așezase pe un scaun, departe de pat. Orice era preferabil în locul acelei culpabilități latente care o rodea. Trebuia să vorbească. În ziua aceea învățase că a spune adevărul este mai ușor decât îți închipui. Cuvintele veniseră singure. Și, pe măsură ce le pronunța, ele o eliberau.

— La ce bun să ne mai mințim, Vasili? Ceea ce se întâmplă nu depinde de mine.

— Ești îndrăgostită de alt bărbat?

— Nu, Vasili. De nimeni.

Afară avea reputația unui polițist feroce.

Dar acolo, în mijlocul acelei lumini discrete, în acea atmosferă călduță, Vasili era dezorientat, fără apărare. Îl vedea din profil. Avea părul blond, tuns scurt.

Își încrucișase pe genunchi mâinile puternice.

— Ești sigură?

— Îți dau cuvântul meu. De când ne-am căsătorit, în viața mea n-ai fost decât tu.

În mod ciudat, el părea ușurat.

Totuși, chiar și pe ocolite, ăsta e lucrul cel mai rău pe care o femeie îl poate spune unui bărbat: „Nu te mai iubesc".

— În toți anii ăștia te-ai prefăcut că mă iubești...

— Dar te iubesc!

Cuvântul avea însă mai multe sensuri...

Cum să-i explice că îl iubea în felul ei, ca pe un frate, ca pe un prieten? Îl stima, îl respecta, îi aprecia prezența, avea încredere în el. Asta chiar nu avea nici o valoare?

— Mă iubești, dar nu vrei să mă apropii de tine, zise el cu amărăciune.

— E altceva!

— Vrei să ne despărțim?

— Tu trebuie să hotărăști, Vasili.

— Nu, tu ești nevasta mea.

Stătea pe pat. Liuba ar fi vrut tare mult să nu-i facă rău... Cuprinsă de vagi remușcări, Liuba se ridică de pe scaun, se așeză lângă el și își trecu mâna prin părul lui.

— Aș vrea să-ți mai spun..., bâigui ea.

— Ce? Că te dezgust?

Ea dădu din umeri.

— Ești bărbat, Vasili. Aș înțelege foarte bine dacă ai căuta în altă parte ceea ce nu poți avea cu mine.

El o împinsese ușurel și ieșise din cameră.

Așa se petrecuseră lucrurile.

Liuba încă se mai gândea uneori la asta. Alteori spera că îi urmase sfatul, că avea amante. Dorea asta în sinea ei. În orice caz, din ziua aceea, nici unul dintre ei nu mai făcuse aluzie la această discuție.

Trebuise ca Natalia, în urmă cu două ore, să zgândărească rana pe care o credea închisă.

Liuba își dăduse seama că rana era tot deschisă când se auzise spunând: „Vreau să-l părăsesc".

De ce nu făcuse asta mai înainte? Cât timp poți îndura lucrurile fără să-ți mărturisești că te sufocă?

Nu mai putea să trișeze cu viața ei. I-ar fi plăcut ca Vasili să deschidă ușa chiar în acel moment ca să-i poată spune ce hotărâre luase. Și unde se va duce după aceea? Ce va face?

*
* *

Hans Kreiper intră în salonul apartamentului. Peste tot erau flori, o adevărată risipă de trandafiri roșii. Pe o comodă, o sticlă de șampanie se răcea într-o găleată cu gheață alături de o cutie enormă cu icre negre. Nu erau rusești, ci iraniene. Cele mai bune, icrele negre al răposatului șah, care nu se mai găseau de la revoluție. În farfurioare de argint cizelat fuseseră așezate tartine și unt.

Cu gura căscată, Hans se întoarse spre cele două femei în uniformă roșie care îl însoțiseră.

— Ai zice că ești la *Ritz*, spuse el.

Vorbise în germană. După zâmbetul lor, Hans își dădu seama că nu înțeleseseră nici un cuvânt. Era prima dată când venea la Moscova. Avea capul plin de clișee: mizerie, lipsuri, sărăcie... În locul acestor orori, fusese primit la aeroport de un șofer care arăta la fel ca un majordom englez. Limuzina neagră era demnă de mașinile folosite la Hollywood pentru parada starurilor. Într-un minibar de abanos găsise chiar sticle din cel mai bun whisky. Mașina parcursese o stradă mărginită de copaci maiestuoși și, lăsându-l în fața hotelului *Cosmos*, șoferul îi spusese că gazdele sale vor veni peste o oră să-l ia la cină. Și acum aceste flori, icrele negre, șampania... Fără a mai vorbi de frumusețea celor două femei care îl răsfățaseră la bordul avionului particular.

La sosirea la Moscova, vameșii păreau că îl așteaptă. Nici o formalitate, nici cea mai mică întrebare. Un polițist îl escortase cu amabilitate până la ieșirea din aeroport.

Hans se gândea că cei care îl angajaseră nu puteau să fie decât niște persoane de cea mai mare importanță în stat.

Elțîn? Gorbaciov? În fond, Hans era unul dintre juriștii internaționali cei mai căutați din Europa.

Era opt seara. Intră în sala de baie, se dezbrăcă și făcu un duș. Când ieși din baie, se strâmbă văzând cămașa mototolită. Plecase cu mâinile goale. Nu-și luase nici măcar periuța de dinți. Deschise dulăpiorul cu oglindă de deasupra chiuvetei.

Părea să conțină tot ce-și putea dori un om rafinat în materie de obiecte de toaletă. Îmbrăcă un halat de casă și avu intuiția să se ducă în dormitor și să deschidă șifonierul. Toate sertarele erau pline de maiouri, chiloți, șosete și cămăși. Toate erau măsura lui!

Deschise dulapul de haine și găsi costume albastre elegante agățate pe umerașe, precum și o haină lungă și o mulțime de cravate...

*
* *

— Ești singură?

— Da.

— Și Vasili?

— Îl aștept să vină.

— E adevărat ce mi-a spus Natalia?

Liuba suspină.

— Intră...

— Mi-a spus că vrei să-l părăsești, zise Elena.

Totul mergea anapoda la Moscova. Cu excepția vitezei de răspândire a veștilor.

— Nu sta înțepenită în fața ușii, zise Liuba cu resemnare. Vino să stai jos. Ai mâncat?

— Evident. E trecut de zece.

— Eu, nu.

Se așează la masă. Două tacâmuri erau așezate pe fața de masă roșie. Elena se așează în locul lui Vasili. Asemănarea dintre Elena și sora ei era și mai frapantă.

— Ai venit special pentru asta? întrebă Liuba rontăind o frunză de salată.

— Ce-i reproșezi lui Vasili?

— Nimic.

— Asta e foarte grav, zise Elena. Se îmbată?

— Nu mai mult decât altul.

— Te bate?

Liuba dădu din umeri.

— Uită când e ziua ta?

— Nu e decât una pe an.

— Faceți dragoste?

Liuba își împinse brusc farfuria.

— N-am chef să vorbesc despre asta, Elena.

— Liuba, dacă aș face o prostie, tu ai fi prima care ai veni să mi-o spui. Toate știm, Anna, Ariana, Natalia, eu!

— Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta!

Se ridică și se duse să-și lipească nasul de fereastră. Elena veni lângă ea. Liuba stătea cu spatele. Elena o prinse de umeri.

— Chiar e serios?

Liuba nu zise nimic.

— Știi că te iubesc, Liuba. Toate te iubim. Dar mie mi-e frică pentru tine. Mă doare.

— Nu ca pe mine, zise Liuba.

*

* *

— Vezi, aici e cald...

Fata izbucni în râs. Se aflau în imensa cameră frigorifică a unui depozit și idiotul îi spunea că e cald! E adevărat că afară era mai rău, minus treizeci-patruzeci de grade. Stăteau îmbrățișați lângă o carcasă de vită care se mișca ca un leagăn. Altele o mie erau agățate de câte un cârlig de oțel care culisa pe o grindă subțire lungă de treizeci de metri.

— Cum te cheamă? întrebă bărbatul.

— Duniașka.

În realitate o chema Anna, dar nu spunea niciodată. Își schimba numele de la un client la altul.

Spusese „Duniașka" pentru că acesta era prenumele bunicii sale. Alteori era Alexandra, Sofia, Katerina, Irina, Elena. Uneori, când punea mâna pe un diplomat sau un funcționar subaltern de la un minister străin, i se întâmpla să se împopoțoneze cu un prenume european: Margaret, Daisy, Carmen, Marion.

Ce importanță avea că prostituatele erau mitomane?

Nu întâlneau niciodată de două ori același client.

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Vladimir.

Nu-i plăceau rușii. Erau săraci. Plăteau în ruble. În afară de curvele prăpădite care se culcau prin toaletele gărilor, nimeni nu mai accepta ruble la Moscova. Cu rublele nu puteai să faci nimic. Străinii plăteau în dolari.

Toată seara stătuse degeaba la barul de la *Metropol*. Văzuse mulți bărbați trecând, dar unii erau însoțiți iar ceilalți n-o băgaseră în seamă. Rămăsese într-un fotoliu din fundul sălii, picior peste picior, cu fața din ce în ce mai încruntată pe măsură ce treceau orele. De câteva ori, portarul de la *Metropol* venise discret să vadă ce

făcea. Nu-i lua decât zece la sută din câștig. Ba îi mai găsea și clienți. Adevărul e că Anna îi oferea, gratuit și la cerere, plăceri care îl purtau la ani-lumină de acuplarea conjugală.

Dar Anna era aparte. Lucra singură și nu respecta nici o lege. Celelalte fete aveau mai puțin noroc. Ca să fie lăsate să intre la bar și să racoleze, portarul le lua treizeci la sută din cifra lor de afaceri. După aceea, trebuia să dea șaizeci la sută peștelui care controla cartierul în numele unor comanditari misterioși. Nu se plângeau. Restul era al lor.

În unele seri pline de melancolie și vodcă, celor mai sensibile li se întâmpla să considere indecent că ele câștigau într-o oră mai mult decât tatăl lor în trei luni.

Duniaska, bunica Annei, pe care întreaga familie o numea în mod afectuos „Babusia", ar fi căzut lată dacă ar fi aflat cum își câștiga banii de buzunar nepoata ei! Era o problemă de cultură, de educație, de generație. Dar Anna nu avea nici un complex față de bani, nici sentimentalisme.

În seara aceea băuse mult. Tocmai voia să se întoarcă acasă cu buza umflată, când tipul acela îi propusese să-i ofere un păhărel. Chiar mai înainte de a fi deschis gura, Anna își dăduse seama că era rus. Avea pe el o haină simpatică de blană, purta o cravată mov, iar pantofii, lucind ca oglinda, nu fuseseră fabricați într-o uzină de stat. Erau adevărate opere de artă!

Putea de la o poștă a aparatcik și a traficant.

Când îl văzuse agitând sub nasul ei un teanc de dolari împăturiți în formă de cilindru, Anna acceptase să meargă cu el.

În loc să ajungă într-o cameră, după cum se aștepta, se pomenise pe strada Miuskaia, într-un depozit

frigorific... „Trebuie să verific o chestie", îi spusese el râzând. Fără explicații de prisos. La urma urmelor, dacă ținea neapărat să facă dragoste într-o cameră frigorifică, n-avea decât, fiecare cu fantasmele lui!

Acum, bărbatul o presa ușor de carcasa de vită. Își scosese mănușile. Anna simțea pe corp mâinile lui fierbinți. Prin urmare aici, imediat, va trebui să merite teancul de dolari pe care el i-l strecurase în bluză înainte de la părăsi barul.

— Crezi că vei putea în picioare sprijinit de o carcasă de vită? zise ea cu ironie.

El mârâi vesel.

— Aș putea chiar și în iad pe burta lui Scaraoțchi!

Cu mâna dreaptă, ea îi exploră un anumit loc al corpului.

— Ai dreptate! exclamă Anna.

Cu mâna stângă, Anna scose din poșetă un prezervativ și rupse cu unghiile pliculețul.

În momentul acela ușile depozitului făcură explozie.

Cu gura căscată, Anna văzu pătrunzând în sală două camioane-cisternă. Pe flancurile lor stăteau în picioare câțiva oameni care stropeau cu furtunul carcasele vitelor. Totul era atât de extravagant, de neașteptat, încât amândoi rămaseră încremeniți timp de câteva secunde. Vladimir reacționă primul. Fără să se gândească să-și încheie pantalonii, bărbatul o trase repede după el cu o forță de brută.

Nu le păsa că vor fi văzuți, dar trebuia neapărat să-și salveze viața.

Alergară spre fundul depozitului. Camioanele, cu farurile aprinse, parcurgeau coridoarele dintre șirurile de carcase, întorcând în unghi drept într-o horă dementă,

repezindu-se peste carcasele care se desprindeau din cârlige, zburau prin aer și erau călcate de roțile camioanelor împroșcând în toate părțile fragmente de oase, gheață și fâșii de carne.

— Știu pentru cine lucrează nenorociții ăștia!... Ticăloșii!

— Ce? întrebă ea.

— Gura!

Stăteau ghemuiți lângă zid, în spatele unui căruț cu motor, îngroziți acum la gândul că vor fi descoperiți.

Deodată, la fel de brusc cum sosiseră, camioanele se îndreptară spre ieșire. După ce ieșiră pe ușile pe care le spărseseră, urmă un moment de suspans. Anna și Vladimir văzură un singur om revenind și aruncând ceva pe beton. Luminând silueta omului care fugea, flăcările țâșniră peste tot în același timp.

Urmă zgomotul camioanelor care demarau.

— Și acum ai mai putea? șopti Anna.

Chiar că erau în iad. Flăcările se înălțau până la tavan. Era prea târziu ca să poată ajunge la ieșire. Anna știa că vor muri.

În depozit se răspândea un miros grețos de benzină și carne arsă. Împotriva oricărei rațiuni, Vladimir o apucă de mână și o porni în zig-zag spre ușă. Erau încă destul de departe de ieșire când se prăbușiră, asfixiați, în mijlocul carcaselor de vită care ardeau ca niște torțe.

*

* *

Liuba nu putea să doarmă. Degeaba se temuse de întoarcerea lui Vasili, nu mai putea amâna ceea ca avea

să-i spună. Dacă încerca să nu se mai gândească la asta, era imediat năpădită de alte gânduri care îi striveau inima. Nu că ar fi fost neplăcute, ci pentru că păreau că aparțin unei alte vieți a altei femei și puteau să facă lucrurile și mai dificile.

Se ridică, se apropie de un dulap și, de sub un teanc de pulovere vechi, scoase o cutie albastră din carton în care fusese cândva o „matrioșka". Acolo ținea ea toate lucrurile fără valoare care fac viața să fie atât de prețioasă: scrisori, fotografii, obiecte mici care aveau legătură cu un eveniment din copilăria ei, un dinte de rechin oferit ca talisman de fratele bunicului său care fusese matelot, panglicile primei perechi de pantofi de dans, o șuviță de păr de când avea șase ani, două-trei bilețele romantioase din adolescență.

Tocmai voia să se urce în pat cu aceste comori când cineva bătu la ușă. Împinse repede cutia albastră sub pulovere.

— Intră, zise ea.

Vasili băgă capul pe ușă.

— Nu dormi?

— Nu. Așezam niște lucruri vechi...

Liuba se băgă sub cuvertură. Vasili se așeză pe pat într-o poziție care îi era familiară și îi luă mâna.

Liuba îi lăsă mâna cu pasivitate, își mușcă ușor buzele și lăsă ochii în jos. Nu mai putea să aștepte!

— Vasili...

Dar el era pierdut în gânduri, venea încărcat de probleme. O întrerupse:

— E scandal mare. S-ar putea să mă trezesc dat afară...

— Dar abia te-au pus șef!

El se strâmbă cu amărăciune.

— Deocamdată... Poate că am fost numit prea devreme. Vine sfârșitul regimului. Cei care vor veni, mă vor considera un adevărat comunist...

Vasili îi strângea mâinile.

— Dacă o să se întâmple asta, vom pleca amândoi în Florida, glumi el. Se pare că acolo sunt palmieri. M-am priceput totdeauna la mașini. Voi deschide un garaj. Tu vei ține casa... ai văzut vreodată palmieri?

Liuba simți cum i se strânge inima. Dacă continua pe tonul ăsta sarcastic și amar, nu va avea curajul să-i spună nimic...

— Vasili, trebuie să-ți vorbesc.

Telefonul sună. Vasili se schimbă la față dar nu făcu nici o mișcare.

— Te ascult, zise el.

Soneria telefonului continua să le sfredelească timpanele.

— Răspunde, zise Liuba cu o voce încordată.

El se ridică și dispăru în cameră de alături. Soneria se opri. Aștepta ca Vasili să spună ceva. Dar el se întoarse în cameră cu o expresie preocupată.

— O urgență, zise el. A luat foc depozitul de pe strada Miuskaia. Arde tot cartierul! Sunt morți.

O sărută repede pe frunte.

— Visează la Florida, îi zise el zâmbind.

Întoarse spatele și plecă. Liuba îl auzi trântind ușa.

*

* *

În aceeași noapte de 9 octombrie, vreo cincizeci de șoferi de taxi au fost opriți în centrul Moscovei de niște clienți care le-au dat o adresă de la periferia sudică a

orașului. Scenariul a fost același pentru fiecare dintre ei. Ajunși nu departe de presupusa lor destinație, clientul a îndreptat o armă spre ceafa lor și le-a ordonat să vireze la dreapta, spre Parcul Bietcevski. Acolo așteptau două camioane cu prelată, parcate pe o străduță dintre două hangare prăpădite. Șoferii au fost coborâți din taxiuri și, în ciuda protestelor, au fost îngrămădiți în camioane. Apoi au fost legați la ochi și camioanele au demarat. Au mers așa multă vreme. Zdruncinăturile și virajele bruște indicau schimbări frecvente de direcție. Era clar că nu se dorea ca ei să-și amintească de locul în care erau duși.

Unii au deschis gura ca să întrebe unde erau duși. Au fost loviți sălbatic cu bastoane de cauciuc. Ceilalți au rămas tăcuți și restul traseului a fost parcurs fără nici un murmur. După o oră, camioanele s-au oprit. Șoferii au auzit scârțâitul unor porți. Apoi, tot legați la ochi, au fost împinși afară din camioane. Au așteptat în tăcere.

— Dezlegați-vă ochii, le-a zis o voce.

Se aflau într-o curte pavată protejată de ziduri înalte de incintă. Au fost împinși spre o clădire cu fațada plină de funingine în care au intrat printre două șiruri de oameni cu pistoale-mitralieră. Interiorul era la fel de sinistru ca și fațada. Era probabil fostul atelier de montaj al unei uzine dezafectate. Șinele din interior erau ruginite. În fund, așezat pe un banc în umbra unei mașini metalice, se distingea masa întunecoasă a unui sicriu în jurul căruia ardeau lumânări. Șoferii au fost forțați să se așeze în semicerc în jurul lui. Doi bărbați au apărut în conul de lumină aruncat de becuri asupra acestei scene macabre.

Unul s-a oprit într-o poziție mai retrasă.

Celălalt le-a vorbit.

— Sunteți invitații noștri. V-am adus la un spectacol.

Apoi omul a aruncat o privire circulară asupra asistenței.

După care a adăugat:

— Priviți, ascultați și nu uitați!

Omul se întoarse apoi spre sicriu.

— Cum te cheamă?

Dintre scânduri s-a auzit o voce înăbușită.

— Fedor Malidanov.

— Profesia?

— Șofer de taxi.

— Stația?

— În față la *Ukraina*.

— Deci, iei mulți turiști?

— Da.

— Îi duci la curve?

— Da.

— Ce-ți dă curva pentru asta?

— Douăzeci la sută din ce plătește fiecare client.

— Cât trebuie să ne dai nouă din ăștia?

— Jumătate.

— Ai făcut așa?

— Nu totdeauna.

— Asta o să te coste scump.

— Cer iertare. Lăsați-mă să ies!

Cel care punea întrebările a făcut atunci un semn discret și al doilea personaj a apăsat pe un buton. S-a auzit șuierând în aer lama fierăstrăului mecanic care cobora. Condamnatul a început să țipe cu disperare. Mai înainte ca cineva să poată reacționa, lama începu să atace pereții de scândură.

În câteva secunde, sicriul și conținutul sau au fost tăiați în două. Bancul s-a umplut de sânge.

Fierăstrăul s-a oprit.

Apoi a răsunat din nou vocea celui care vorbise și mai înainte:

— Așa sfârșesc toți cei care trișează.

3

Alla Karpova bătea pasul pe loc de cinci ore la coada care se întindea în fața *Magazinului de produse 18* de pe strada Platovskaia. De trei zile, mai mult din lipsă de altceva și din obișnuință decât dintr-o nevoie reală, se instala în mulțimea care lua cu asalt magazinele din Moscova, toate magazinele, în speranța că va putea să cumpere ceva. Ce? Orice. Rafturile erau goale. Nu se știa niciodată de ce vei duce lipsă, nici de ce puteai descoperi, dar cum toate lipseau...

Se spunea că mafia punea mâna pe alimente de la locul de producție pentru a le revinde de zece și chiar de o sută de ori mai mult decât prețul de pe piața neagră. Dar Alla nu știa în ce locuri misterioase funcționa piața neagră. Avea nevoie de ouă, de lapte și de făină. A doua zi de luni din fiecare lună le avea invitate la ceai pe cele cinci fete ale ei.

Indiferent de problemele vieții lor personale, nici una dintre ele nu lipsise vreodată de la această întâlnire tradițională. Nici soții și nici copiii nu erau primiți. Timp de două ore, în timp ce-și treceau ceainicul din mână în

mână, surorile Karpova, mâncau prăjiturele uscate făcute de mama lor și uitau că se făcuseră mari.

Apăreau din nou confidențele tandre din adolescență, glumele, râsul în hohote sau vorbele răutăcioase la adresa altor membri ai clanului. Alla se prefăcea că se simte ofensată. Dar în sinea ei era încântată de această libertate a tonului pe care știuse s-o mențină între ele de când erau copile.

Trecu plasa în mâna cealaltă, ca să-și dezmorțească mâinile înghețate, deși purta mănuși din lână neagră.

Ceremonia ceaiului avea loc peste cinci zile. Va avea timp să găsească tot ce-i trebuia?

Dacă n-ar fi fost aceste mici angoase zilnice, Alla n-ar fi avu de ce se plânge. De la moartea lui Karel, bărbatul ei, fetele erau foarte atente, foarte prevenitoare cu ea. Toate erau frumoase, aveau deci admiratori, dar provocau și gelozii secrete. În afară de Anna, care rupsese logodna de multă vreme și prefera să trăiască singură, toate celelalte făcuseră căsătorii onorabile.

Elena se căsătorise cu un inginer, Natalia cu un șef de la telefoane, Ariana cu un profesor de gimnastică. Iar bărbatul Liubei tocmai fusese făcut șeful poliției!

— Credeți că mai rămâne ceva? o întrebă tipul care dansa de pe un picior pe altul alături de ea.

— Nu știu, zise Alla.

Se apropiau de intrarea magazinului. Chiar în fața ei avu loc o busculadă. Două femei se învârteau trăgând una de alta. Apoi se auzi un țipăt, văzu o față plină de sânge, și una dintre femei o luă la fugă.

Vecinul Allei încremeni de oroare.

— I-a mușcat nasul! zise el cu o voce stupefiată.

Copleșită de dezgust, Alla Karpova îndreptă ochii în jos spre bucata de carne însângerată care zăcea pe

pământ. Femeia mutilată dăduse drumul la plasă și își ținea fața cu amândouă mâinile gemând. Era oribil. Moscova devenea o junglă preistorică. Pentru o îmbucătură, oamenii se comportau ca niște animale sălbatice. Ajutată de un bărbat, femeia părăsi coada clătinându-se.

În același timp, Alla zări interiorul magazinului, unde o fată în alb, suită pe un scaun, punea o tăbliță deasupra rafturilor goale:

NU MAI E NIMIC DE VÂNZARE

*
* *

Ivan Koranov se ridică greoi de pe divan, deschise sertarul comodei și scoase o sticlă de vodcă neîncepută. O ținea acolo de treizeci de ani, fără să știe de ce. Nu băuse niciodată alcool.

Venise momentul. Parcurse cei trei metri până la bucătărie, deschise frigiderul, mândria oricărui aparatcik, puse câteva cuburi de gheață într-un pahar, desfăcu sticla și mirosi cu prudență. Reveni în salon și se uită la portretul lui Lenin care trona într-o ramă de acaju deasupra comodei.

În ianuarie 1918 spusese: „Unul din zece dintre cei care sunt capabili de parazitism trebuie să fie executat pe loc". De când era în funcție, Ivan Koranov se străduise să pună în practică această recomandare. În calitate de consilier special al șefului Comitetului pentru Securitatea Statului — sub Brejnev, Andropov, Cernenko și Gorbaciov — contribuise la arestarea a generații întregi

de opozanți ai regimului, deviaționiști, intelectuali, hoți, individualiști, filozofi și iluminați.

Sigur, în acele timpuri nu era interzis să gândești. Dar Ivan Koranov nu admitea ca cineva să poată gândi *împotriva* regimului. Își iubea țara. Un singur gând îl ghidase în exercitarea sarcinii sale: eliminarea inamicilor interni ai Uniunii Sovietice.

Ridică paharul.

— Noroc, tovarășe!

Cât trăise, Lenin fusese maestrul, modelul, Dumnezeul lui. Cum ar fi reacționat dacă ar fi văzut ce se făcea azi cu ceea ce realizase el? În câțiva ani, orașul devenise o cloacă de corupție. Milițieni, polițiști, comisari politici, șefi ai partidului, de sus până în josul ierarhiei, fiecare voia să participe la prădarea imperiului care făcuse să tremure lumea.

Își înmuie buzele în pahar. Contactul limbii cu vodca îi provocă greață. Se întoarse în bucătărie, scuipă în chiuvetă, goli conținutul sticlei și își clăti gura cu apă de la robinet. Se duse în dormitor. În afara patului dublu — unde dormea totdeauna singur — și o fotografie a defunctei sale mame, împodobită, conform tradiției, cu o rămurică de salcie, nu se vedea nici un ornament. Seiful enorm era la vedere. Nu era nevoie să-l ascundă. Ivan Koranov simboliza amenințarea. El era Legea. Stârnea frică. Nimeni n-ar fi avut ideea sinucigașă de a atenta la bunurile sau la viața lui.

De decenii, Koranov îngrămădea în seif copia dosarelor de la biroul său pe mii de microfilme. Fără a mai vorbi de alte documente compromițătoare despre marii șefi al KGB-ului, ai armatei și ai Nomenklaturii.

Acum la ce-i mai foloseau?

La sfârșitul secolului, peste ruinele socialismului, venea la putere pleava democratică.

Nu se mai respecta nimic. Chiar Raisa, nevasta lui Gorbaciov, era victima glasnostului criminal predicat de soțul ei. La Voronej, în Rusia centrală, reporterii pătrunseseră în spitalul psihiatric unde era internat Eugen Titarenko, fratele ei mai mic, un alcoolic, căruia reușise până atunci să-i ascundă existența. A doua zi, în *Moskovski Komsomolet* se putea vedea fotografia cumnatului președintelui, o epavă de om, buhăit, chel, livid, cu un chiștoc de țigară în mână. Ar fi fost oare posibilă o astfel de umilire cu câțiva ani înainte? Acești dușmani ai poporului ar fi fost împușcați fără proces. Excesele libertății dădeau naștere la obișnuitele lor ravagii: omucideri, atacuri cu mână armată, încăierări, moarte din cauza drogurilor, come alcoolice, torturi și reglări de conturi între bandele rivale.

Chiar în dimineața aceea, în marea tradiție a anilor șaizeci, când banda lui Mongol îi executa pe cei care nu voiau să plătească, fusese descoperit în fața la *Ukraina*, chiar în centrul orașului, un șofer de taxi tăiat în două cu fierăstrăul. Nenorocitul zăcea în mașina plină de sânge, cu partea de sus a copului instalată la volan și partea de jos întinsă pe bancheta din spate.

Era clar că nu fusese tăiat acolo.

În altă parte, pe strada Miuskaia, un depozit imens de carne se prefăcuse în cenușă. Mână criminală. Printre carcasele de vită, fuseseră găsite rămășițele a două trupuri omenești a căror identificare era imposibilă.

Dar toate astea nu erau nimic.

În zori, polițiștii găsiseră pe o stradă pustie cadavrul lui Anatoli Peminiakov.

Procurorul Peminiakov. Fratele lui de arme, prietenul lui.

Militant fervent, el denunțase de ani de zile abuzurile scăpării de sub control a moravurilor în *Soțiologhiceskaia Zanonnost*, revista procuraturii. Ivan Koranov îi trimitea delincvenți al căror caz credea că ține de siguranța statului. Amândoi formau o echipă de represiune fără repros.

După spusele inspectorului care îl anunțase, Anatoli murise de o embolie provocată de o absorbire masivă de alcool. La prima vedere era ceva banal. De pe trotuarele Moscovei erau adunați în fiecare dimineață bețivi fulgerați de vodcă sau de spirit medicinal.

„Moarte naturală", adăugase cu stupiditatea inspectorul.

Imbecilul de serviciu ignora însă un detaliu. Procurorul Peminiakov nu băuse în viața lui decât apă.

Concluzia venea de la sine. Era vorba de un asasinat făcut să apară ca o comă etilică pentru a-l și dezonora pe procuror. Premeditarea nu lăsa să se prevadă nimic bun. Mai întâi, ucigașii erau siguri că vor scăpa de poliție — nici chiar azi, nimeni nu ar fi riscat să lichideze un procuror general al Uniunii Sovietice dacă n-ar fi fost sigur că nu va fi pedepsit.

Pe urmă, nu putea să fie vorba decât de o răzbunare.

În fine, deoarece se credeau total la adăpost, criminalii nu vor întârzia să treacă la următoarea lor victimă.

Nu era nevoie să fii mare ghicitor ca să-ți dai seama că el va fi următoare victimă.

Ivan Koranov...

Cei mai mulți dintre oamenii pe care îi trimisese în gulag cu ajutorul procurorului nu se mai întorseseră niciodată.

Alții, frânți pe viață în urma detenției, erau incapabili să conceapă și cu atât mai mult să ducă la îndeplinire un proiect de răzbunare. Atunci cine? Se spunea că unii evadați reușiseră să ajungă în Statele Unite sau în America de Sud. Acolo își luaseră o nou identitate. Chirurgi pricepuți le schimbaseră fața. Până la urmă, poate că acești supraviețuitori nu existau decât în starea de fantasmă colectivă.

Nimeni nu-i întâlnise vreodată.

Cu câțiva ani în urmă se răspândise zvonul că niște evadați din lagăre se ascundeau în oraș.

La vreme aceea, Ivan Koranov condusese personal ancheta. Nici un rezultat! Zvonuri... Nu exista nici un exemplu concret că o evadare reușise vreodată. Distanțele, stepa și frigul erau infinit mai periculoase decât milițienii cei mai feroci. În imensa lor majoritate, deportații fuseseră prinși și executați. Ceilalți muriseră de foame. Li se găsiseră rămășițele devorate de lupi. Doar un număr infim dispăruseră pur și simplu. Nici o urmă fizică. Trebuia să se tragă concluzia că ei reușiseră?

Un moment, Koranov construi ipoteza unor evadați care reușiseră ca prin miracol, profitând de haosul provocat de Perestroika pentru a regla conturi trecute. Ridicol! Dar era mai bine să verifice. Avea în seif lista completă a tentativelor de evadare din gulagurile siberiene de la începutul creării lor. Nu avea decât să caute numele celor care dispăruseră fără urmă și să-i caute. Acolo se afla răspunsul.

Era doar o problemă de timp. Din seara asta se va pune pe treabă...

Își îmbrăcă haina grea de lutră, își puse pălăria pe cap și îl anunță pe șofer că coboară. Se uită cu regret la seif, încuie ușa și coborî pe scări cele trei etaje. Aerul de

afară era rece și uscat. Șoferul îi ținea portiera deschisă și el se grăbi să se urce în Zil. Cu o oră în urmă, din cauza indignării și furiei, Koranov ceruse și obținuse o întâlnire imediată cu Vasili Montașev, noul patron al Departamentul de luptă împotriva crimei organizate. Montașev, instalat în post de zece zile, fusese numit în locul lui Alexandr Gurov, destituit cu două săptămâni în urmă. Gurov nu rezistase mult în funcție, abia doi ani.

Koranov nu-l mai întâlnise până atunci pe Montașev.

Poate că făcea parte din noua generație de funcționari pentru care pe primul plan erau ei, familiile și bunurile lor, și abia pe urmă venea servirea statului și a idealului socialist.

Va afla imediat privindu-l în față în momentul în care îi va vorbi de asasinarea procurorului Peminiakov.

*

* *

Liuba nu-l mai revăzuse pe Vasili din ajun. Dimineață pusese un subordonat să-i telefoneze. Avea multă treabă. Se întorcea mai târziu.

Liuba pătrunse în holul imobilului și se întrebă dacă să ia ascensorul — care se oprea la fiecare etaj — sau să urce pe jos cele opt etaje. Gândindu-se la ceea ce-i spusese Șostakova, Liuba porni fără grabă pe scări. Oare mai era posibil să practice dansul? Constată că nu gâfâia deloc când deschise ușa apartamentului.

Vasili era în salon, lângă fereastră. Bărbatul se întoarse spre ea.

Liuba fu frapată de fața lui posomorâtă și de ochii roșii din cauza nesomnului.

— Am o veste proastă, zise el.

Liuba se gândi imediat la mama ei.

— O dramă oribilă, Liuba. Să fii curajoasă.

Ea îl privi fix. Vasili se apropie de ea.

— Anna, adăugă el ferindu-și privirea.

Brusc, totul dispărea, tot ce se referea la viața ei devenea secundar. Vasili scoase din buzunar un cocoloș din hârtie de ziar. Îl desfăcu. Liuba își ținu răsuflarea.

Văzu un inel.

Liuba recunoscu inelul de aur cu piatră superbă, pe care îl râvnise atât de mult înainte ca bunica lor, Duniașka, să-l ofere Annei, sora cea mai mică.

— A rămas blocată noaptea trecută în incendiul depozitului de pe strada Miuskaia. asta e tot ce-au mai găsit din ea.

— Ar fi putut să-l dea altcuiva! zise Liuba revoltată.

El o luă cu blândețe în brațe. Liuba începu să plângă.

— Cum s-a întâmplat, Vasili? Cum?

— Încă nu știu, murmură el.

În mod ciudat, Vasili se simțea cuprins de un sentiment bizar, despre care auzise fără să-l fi avut vreodată: compasiunea.

Liuba se desprinse brusc din brațele lui și se uită la el cu ochii scăpărând de furie.

— Ce făcea Anna în depozitul ăla în plină noapte?

Vasli întoarse capul.

— Ești polițist! se răsti Liuba lovindu-i pieptul. La ce-ți servește asta? Vreau să știu ce i s-a întâmplat sorei mele. Auzi! Spune-mi ce i s-a întâmplat!

Vasili o prinse ușor de mâini.

— Liuba, deocamdată nu știu, dar voi afla. Îți jur că voi afla!

Liuba se aruncă în fotoliu și își ascunse fața.

— Sora mea... surioara mea, bâigui Liuba înainte de a izbucni în hohote mari de plâns.

În durerea ei, Liuba îl făcea pe el vinovat de această nenorocire. Vasili nu îndrăzni să intervină și o lăsă să plângă.

— Dă-mi inelul.

El i-l întinse și ea îl puse pe deget.

— N-am să-l mai părăsesc niciodată, zise ea.

*

* *

Cu o cupă de șampanie în mână, Hans Kreiper, unicul pasager al avionului particular care îl aducea înapoi la Zürich, aruncă o ultimă privire spre pista aerodromului Domodedovo. Cu noaptea cu tot, nu stătuse la Moscova nici măcar douăzeci și patru de ore. Și totuși i se părea că se află acolo de săptămâni întregi. Poate din cauza brutalității evenimentelor. Dar, indiferent de urmarea pe care i-o rezerva hazardul, Hans știa că nu va putea uita vreodată această călătorie.

La Moscova se simțise *existând* mai mult decât în întreaga sa existență. Ceea ce i se ceruse era ceva la limita imposibilului, periculos, o nebunie. Iar el, Hans Kreiper, cetățean elvețian, protestant de viță veche și notabil al orașului Zürich, sărise cu amândouă picioarele în această nebunie, fericit s-o trăiască ca pe o provocare, pentru care toate cunoștințele sale profesionale, acumulate într-un sfert de veac, erau puse la încercare de doi țăcăniți dotați cu o intuiție ieșită din comun.

Seara începuse la *Aragvi*, la o masă regală, unde abunda somonul și icrele negre. Directorul ținuse neapărat ca Hans să guste din toate specialitățile casei, într-un vârtej de melodii georgiene și valuri de vodcă.

Hans însă băuse foarte puțin. Voia să-și păstreze mintea limpede.

Încă de la început, fără politeturi excesive, intraseră în miezul problemei.

— Nu din întâmplare ne-am adresat dumitale.

— Despre ce e vorba?

— Despre un contract. Vrem să semnăm un contract, un contract... mai altfel.

— Un contract excepțional...

Era frapat de tinerețea lor. Amândoi erau cuprinși de o febră reținută și vorbeau pe rând, fiecare completând fraza celuilalt, de parcă mintea lor era stăpânită de același gând.

— Vrem să-ți dăm puteri depline pentru a ne acoperi legal. Banii nu contează. Dacă refuzi, va trebui să uiți această discuție.

— Vă ascult.

Atunci ei îi prezentaseră în linii mari proiectul lor. La început, Hans fusese gata să-și astupe urechile și să plece. Era prea periculos! Ei îi simțiseră reticența.

Mai târziu, în salonul apartamentului său de la hotel, unde discuția se prelungise până la trei dimineața, Hans se făcuse avocatul diavolului, îndârjindu-se să demoleze tot ce propuneau ei. Până în momentul în care, din lipsă de argumente, își dădu seama că toată povestea aceea smintită putea *teoretic* să țină.

— De ce n-ați venit direct la mine la Zürich? i-a întrebat el conducându-i până la ușă. Nimic nu vă poate împiedica să ieșiți din Uniunea Sovietică.

Ei izbucniseră în râs.

— De ieșit, poate. Dar întoarcerea e cu totul altă poveste! Hans avea cincisprezece zile ca să stabilească redactarea contractelor.

În mod normal, lucrând cu întreaga lui echipă, i-ar fi trebuit treizeci de zile. Dar nimic nu era normal în această afacere. Nici ceea ce-și propuneau să facă, nici noul cec de patru sute de mii de dolari pe care îl primise la plecare. Intrase în posesia unui milion de dolari chiar mai înainte de a începe treaba!

*
* *

Intrând în depozit, Liuba aruncă o privire lungă spre Vasili și îl luă de mână. El o trase în tăcere spre locul în care fusese găsită Anna carbonizată.

— Aici e, zise Vasili.

Liuba se opri, se lăsă pe vine și mângâie ușor betonul cu un deget.

— La ce oră a avut loc incendiul? întrebă Liuba.

— Pe la unu dimineața.

— Anna era singură?

— Cu un bărbat.

— Cine? întrebă Liuba ridicându-se.

El scutură din cap.

— Vasili... Cine a făcut asta?

El își feri privirea stingherit.

— Știu că știi, Vasili. Spune-mi adevărul. Cine?

— Mafia, răspunse el fără tragere de inimă.

Ea îl privi uluită.

— Mafia?

— Am aflat mai adineauri, zise el.

— Și Anna? Ce căuta Anna în depozitul ăsta?

— Nu știu, Liuba.

Ea se uita la el fără să înțeleagă. Nu era momentul dar, aproape fără să vrea, îi puse întrebarea care îi stătea pe suflet încă de ieri.

— Liuba, ieri seara voiai să-mi vorbești. Ce voiai să-mi spui?

— Am uitat, murmură ea.

Deschise geanta, scoase un trandafir roșu, îl așeză pe beton, se ridică și porni tăcută spre ieșire.

4

Vasili Montașev nu-l lăsase să aștepte, dar când Koranov intrase în biroul lui, făcuse un mic gest neplăcut ca să-i arate că era foarte ocupat, dând la o parte un teanc de documente de pe birou.

— Ce pot să fac pentru dumneata, tovarășe?

Început prost. Koranov zâmbi vag. El, Ivan Koranov, era cel care putea să-i schimbe în bine sau în rău destinul lui Montașev. Putea să-l facă să fie destituit, de exemplu. În ierarhia puterilor, KGB-ul influența totul. Chiar și când era vorba de marii șefi ai poliției.

— Eu pot să fac ceva pentru dumneata, tovarășe.

Prefăcându-se că nu aude, Montașev îi arătă teancul de documente de pe birou.

— Ce poveste și masacrul ăsta!

— Ce masacru, tovarășe? întrebă Koranov cu un aer înțepat.

— Masacrul unor budiști în Mongolia. Cadavrele a mii de budiști, la Moron. Poate zeci de mii. Tocmai a fost descoperit.

Ivan Koranov se bucură că fuseseră omorâți atât de mulți. În 1924, predecesorii lui comuniști din Republica Mongolia organizaseră distrugerea a sute de mănăstiri și vânarea călugărilor. Vânătoarea rămăsese deschisă până azi. Rasă de plosnițe! Degeaba îi masacra, că apăreau alții. După părerea lui Koranov, mareșalul Choibalsan, care organizase genocidul, nu eliminase destui.

— Și? zise Koranov cu răceală.

— S-au comis multe atrocități sub Stalin.

— Îl acuzi pe Stalin, tovarășe?

— Nu eu, tovarășe, ci unul dintre călăii lui. Ish Teren, optzeci și trei de ani. El era șeful brigăzilor de execuție. A făcut mărturisiri.

Koranov îl cunoștea foarte bine pe Ish Teren. Cu mulți ani în urmă, îl uimise lăudându-se în fața lui că contribuise la executarea a peste șaisprezece mii de deviaționiști.

— Și de când datează masacrul?

— De cincizeci de ani.

Koranov îl privi cu severitate pe Montașev. Remarcă că avea ochii roșii, că era tras la față și că îi crescuse barba.

— Nu ai nimic mai urgent de făcut?

— Am primit ordin, tovarășe.

Koranov se uită la el cu răceală.

— Unul dintre prietenii mei a fost asasinat noaptea trecută. Anatoli Peminiakov. Dar, la urma urmelor, nu e vorba decât de un procuror al Uniunii Sovietice. Poate că nu știai?

— Toată Moscova știe.

— Unde a ajuns ancheta?

— A fost închisă, tovarășe. Moarte naturală.

— Îți bați joc de mine? zise Koranov.

Montașev se uită în jur de parcă s-ar fi temut de prezența unor urechi indiscrete.

— Spui că dumneata ești unul dintre prietenii lui. Vrei să-ți spun de ce a murit de fapt procurorul Peminiakov?

— Ți-aș fi recunoscător, tovarășe, zise Koranov pe un ton de amenințare glacială.

— Vodca. Vodca l-a ucis, mărturisi Montașev coborând glasul. Nimeni și nimic altceva. Tipii de la laborator care au făcut autopsia, au ajuns la concluzia că a băut mai mult de doi litri!

Ivan Koranov se ridică brusc. Merse până la fereastră și se uită la mașinile care treceau pe strada Petrovka. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-l sfideze în felul ăsta. Trase aer în piept, se strădui să pară nepăsător și reveni în fața provocatorului care își semnase condamnarea la moarte.

— Am lucrat timp de treizeci de ani cu Anatoli. În treizeci de ani, niciodată nu l-am văzut bând o picătură de alcool.

— Poate că avea probleme, tovarășe.

Koranov făcu un efort disperat să nu sară la el. Să-și stăpânească vocea....

— Montașev, nici măcar nu vreau să discut cu tine! Ești prea idiot! Peminiakov a fost asasinat! Vreau să știu de către cine, cum și de ce! Am fost clar?

Montașev suspină resemnat.

— Foarte bine, tovarășe. Voi da ordin.

— Eu îți dau ordin! Te vei ocupa de asta personal și imediat! Până deseară vreau să am primele concluzii!

Montașev își drese glasul stingherit.

— E cam greu, tovarășe. Masacrul budiștilor...

— Să ți-l bagi în cur! Și mai află ceva, Montașev. Nu-mi place atitudinea ta. Voi raporta imediat șefului Comitetului pentru securitatea statului!

Montașev suspină din nou și ridică sprâncenele prefăcându-se dezolat.

— Nu mai există nici un șef al Comitetului pentru siguranța statului, tovarășe.

În ciuda furiei, Ivan Koranov nu-și putu reține tresărirea.

— Cum adică?

— KGB-ul a fost dizolvat de două ore, răspunse Montașev cu o voce suavă.

Koranov simți în gură un gust de rugină.

Montașev vârî și mai tare cuiul:

— KGB-ul nu mai există!

*

* *

Când ajunse la numărul 2 din piața Dzerjinsky, milițienii făceau de gardă în fața imobilului ocru al KGB-ului. Ivan Koranov aruncă o privire consternată spre statuia lui Felix Dzerjinsky, fondatorul istoric al KGB-ului, *Komitet Gosudarstvenoi Bezopasnosti*, dată jos cu o lună în urmă imediat după eșecul puciului. Se pregătea să intre pe ușa clădirii, așa cum făcea zilnic de treizeci de ani, când fu oprit de doi milițieni.

— Aveți permis de intrare, tovarășe?

Koranov îi măsură cu o privire uluită. Acolo era la el acasă. Niciodată nu i se ceruse așa ceva. Prea uluit ca să se indigneze, scoase o legitimație din buzunar. Unul

dintre milițieni îi notă cu grijă numele pe un registru și îi deschise ușa. La etajul patru, Koranov se întâlni pe culoar cu câteva persoane pe care nu le cunoștea. Inima îi bătea cu putere în momentul în care deschise ușa biroului. Acolo dădu peste doi bărbați. Unul dintre ei, cu geacă de piele și pulovăr pe gât, era instalat într-un fotoliu. Celălalt, în cămașă roșie, fără cravată, stătea cu nonșalanță pe un colț al biroului.

— Bună ziua, tovarășe, zise bărbatul în geacă.

— Salut, zise și celălalt.

Koranov se uită la ei cu răceală.

— Ce faceți aici?

— Tovarășul Ivan Koranov?

— El.

— Îmi puteți arăta un act de identitate?

Koranov scoase din buzunar legitimația pe care o arătase și milițienilor. Dar o păstră în palmă.

— Cine sunteți?

Cei doi bărbați îi puseră sub nas propriile lor legitimații. Purtau semnătura lui Vadim Bakatin, liberalul trădător numit recent chiar de Gorbaciov la conducerea KGB-ului.

— Avem sarcină din partea președintelui să lichidăm problemele curente.

— Adică?

— Să vă anunțăm că KGB-ul este dizolvat, camarade Koranov. Deocamdată ești pus în disponibilitate. Vei primi salariul în continuare până la noi ordine. Până atunci, nu mai ai de ce veni la birou. Nu mai ai voie să te atingi de nimic din această încăpere.

—Știți cine sunt? întrebă Koranov.

Agită legitimația fără s-o lase din mână. Bărbatul cu geacă aruncă o privire.

— Perfect, tovarășe.

— Am de luat dosare din seif, zise tăios Koranov.

— Imposibil, tovarășe. Ne aflăm aici ca să facem inventarul.

Clocotind de furie, Koranov ridică receptorul telefonului interior.

— Aici Ivan Koranov. Dă-mi-l pe tovarășul Bakatin. E urgent.

Cei doi bărbați se uitau la el calmi, fără nici o expresie pe față. Koranov aștepta.

Până atunci nu trebuise niciodată să aștepte pentru a se adresa direct șefului KGB-ului, indiferent cine era.

Bărbatul căruia îi vorbise i se adresă de la capătul celălalt al firului:

— Puteți să vă repetați numele, tovarășe?

— Ivan Koranov! izbucni Koranov cu dispreț. Al tău care e?

— Tovarășul Bakatin este în concediu de boală, zise necunoscutul fără să-i spună cum îl cheamă. Deocamdată, conformați-vă instrucțiunilor ofițerilor care se află în biroul dumneavoastră.

Koranov se făcu roșu la față. Vru să răspundă dar celălalt închisese deja. Simțind că i se clatină terenul de sub picioare, Koranov trecu prin fața „ofițerilor" în ținută de vagabonzi care îl priveau în tăcere, se îndreptă cât se poate de natural spre seif și formă cifrul.

Cei doi bărbați nu făcură nici o mișcare. Ușa se deschise.

Instantaneu, bărbatul cu cămașă roșie se plasă, în așa fel încât să nu o mai poată închide. Bărbatul cu geacă scoase un carnețel din buzunar.

— Ce cifru ați format, tovarășe?

Koranov i-l spuse.

La ce bun să se revolte? Aveau mijloace să forțeze seiful când doreau. Se felicită în sinea lui că transferase la el acasă de multă vreme documentele cele mai confidențiale. Dar avea nevoie de o ultimă certitudine. Întinse mâna spre un dosar. Urmă ordinul.

— Nu ai voie să atingi de nimic, tovarășe! Mi se pare că ți-am spus.

Koranov își întrerupse gestul, dădu din cap și părăsi încăperea fără să mai spună nimic. Când ajunse în stradă nu-și mai găsi mașina. Un milițian îl informă că fusese pusă la dispoziția noilor servicii.

— Și șoferul meu? bâigui Koranov.

— Tovarășul șofer a primit ordin să se reîntoarcă la unitatea lui.

*

* *

— Să intrăm, mamă, murmură Liuba. Să nu stăm pe culoar...

— Unde e Anna? repetă Alla Karpova.

Dar înțelesese deja.

Natalia, Ariana și Elena, încremenite până în acel moment, își recăpătară graiul și mișcările.

— Haide, mamă, vino ziseră Natalia și Ariana.

O luară pe mama lor de umeri și o împinseră ușurel în încăpere în timp ce Elena închidea ușa și se sprijinea cu spatele de ea, sufocată de durere.

— O mare nenorocire, mamă, zise Liuba înghițindu-și lacrimile. O nenorocire oribilă...

Alla se întunecă la față.

— Spuneți-mi imediat. Direct.

— Anna, mamă.

— Anna a murit?

Liuba își ascunse fața în mâini.

— Aș fi preferat să mor în locul ei, mamă, ca să nu trebuiască să ți-o spun!

— Când?

— Ieri noapte.

— Cum?

— Într-un incendiu.

Liuba se aruncă în brațele ei. Celelalte surori o înconjurară pe mama lor și o prinseră de mâini.

Alla Karpova le respinse brusc.

— Unde e? întrebă ea cu o voce dură. Vreau s-o văd!

— E imposibil, mamă... Imposibil! zise Natalia.

— Vă spun că vreau s-o văd! Vreau s-o văd pe fata mea! Duceți-mă la ea!

Liuba, plângând în hohote, își scoase inelul de pe deget și i-l puse în palmă.

— Oh, mamă, e groaznic! Nu a mai rămas nimic din ea!

Alla se uită la ea fără să înțeleagă.

— Nu a mai rămas nimic din ea!

Alla Karpova se încordă toată, scoase un țipăt neuman și căzu în brațele fetelor.

*

* *

Când ajunse la numărul 9 de pe strada Stanislavski, Ivan Koranov pătrunse în holul de la intrare, urcă în ascensor și apăsă pe butonul etajului trei. Scoase cheia din buzunar și ieși pe palier. Ceea ce văzu când deschise ușa apartamentului său, îl făcu să încremenească.

Katerina, femeia care îi făcea curățenie de douăzeci și cinci de ani, stătea pe podea și plângea. Când îl zări, ea nici măcar nu se gândi să-și schimbe poziția. Koranov respinse imediat presentimentul îngrozitor. Dacă, din nenorocire, ar fi avut dreptate, atunci nu-i mai rămânea decât să moară.

Intră în birou. Nimic nu părea mișcat de la locul lui. Cu o singură excepție: seiful. Seiful fusese forțat ca o banală cutie de conserve. Se apropie clătinându-se și văzu că seiful era gol!

Merse ca un automat până în bucătărie, luă un pahar, apoi reveni în salon. Umplu paharul cu vodcă și o înghiți pe nerăsuflate.

*

* *

Când au vreo durere, unii beau, alții țipă. Liuba însă, ca să se protejeze, încerca să se concentreze asupra amintirilor fericite. Era două dimineața.

Frânt de oboseală, Vasili dormea în camera lui.

Deodată, nemaiputând să stea cu ochii deschiși în întuneric, Liuba aprinse lumina, scoase cutia albastră din dulap și scoase conținutul pe pat. O fotografie o tulbura profund. Se sprijinea cu spatele de un copac fără frunze, acoperit de zăpadă. Râdea, cu capul sprijinit de umărul unui tânăr blond care o ținea cu mâna după mijloc și o sorbea din privire: Vitali. Liuba avea atunci șaptesprezece ani; el, douăzeci. Ceilalți doi aveau și ei tot douăzeci de ani. Își amintea foarte bine de ziua și de când fusese făcută acea fotografie. Andrei ținea aparatul. Lângă el, Oleg se strâmba la ea. Era după cursuri. Erau

atât de nedespărțiți încât ceilalți studenți le spuneau „Cei trei mușchetari".

Oleg voia să fie economist. Andrei era matematicianul grupului. Iar Vitali, care o ținea în brațe, jurase că va înființa primul mare cotidian liber din Uniunea Sovietică.

Vise de puștani...

Toți trei erau îndrăgostiți de ea. Fiecare i-o spusese separat, așa cum se spune la vârsta asta, glumind, de teamă să nu fie respins. În lipsa unei relații mai intime pe care ea o refuza, băieții se purtau cu ea de parcă a fi fost o soră mai mică.

Pierdeau ore întregi punând țara la cale, visând la Occident, făcând planuri de viitor. Și mai erau și balurile. Fiecare, pe rând, în timpul dansului, îi atingea ușor fața cu părul. Nu era de mirarea că celelalte fete erau geloase pe Liuba.

Oleg, Andrei și Vitali se numărau printre cei mai seducători băieți de la universitate. Care dintre ei avea mai mult farmec? Era greu de spus. Pur și simplu erau diferiți. Era ceva care ținea de magnetism, de aură. Oleg era solid, blond, plin de energie și de inteligență. Andrei, brunet cu ochii albaștri, uluia auditoriul explicându-i că teoria relativității era falsă și că Einstein era un măgar.

Bineînțeles, nu gândea nici o vorbă din ceea ce spunea, dar avea o forță de convingere atât de mare, o expresie atât de serioasă și de naturală, o agilitate retorică atât de percutantă încât reușea să distrugă ceea ce tocmai demonstrase și să facă evident ceea ce totuși demolase cu cinci minute mai înainte.

Vitali era, în aparență, visătorul grupului. Mai înalt, mai fin, avea ochi verzi care tulburau privirea. Liuba n-ar fi spus la nimeni, dar pe el îl prefera.

În secret, Liuba își făcea planuri de viitor alături de el.

Se ducea la New York. Devenea patronul unui canal de televiziune. Era admirat. Aveau trei copii cu pașaport american care le permitea să călătorească în toată lumea...

El însă, în perioada aceea, se prefăcea că nu are decât vise comune. În timp ce zăpada cădea peste Moscova ca o ceață, el îi povestea ceea ce numea propria lui „fantasmă capitalistă":

— E foarte simplu, Liuba... Imaginează-ți... Cerul e albastru. Am buzunarele pline de bani. Sunt cu o blondă sublimă într-o mașină fenomenală...

— Ce blondă?

El îi arunca o privire ironică.

— Ce importanță are blonda? Acolo sunt blonde destule, să le iei cu lopata! Dar mașina!... O mașină unică, Liuba! Un Rolls Corniche decapotabil bordo!

— Bordo? De ce bordo?

— Fiindcă asta e fantasma mea! Să mă plimb într-un Rolls decapotabil bordo!

— Și unde te duci cu Rolls-ul tău decapotabil bordo?

El făcea cu ochiul.

— Vei vedea...

Izbucneau în râs...

Întoarse fotografia și citi: „20 ianuarie 1977" Acum era în 1991, cu două luni și jumătate înainte de Crăciun. Cincisprezece ani, zece secole, miliarde ani-lumină!

La 22 februarie 1977, aproape la o lună după ce fusese făcută fotografia, Andrei, Oleg și Vitali au fost deportați pentru „uneltiri subversive". Vina lor? Colaboraseră, sub conducerea lui Vitali, la o fițuică, reprodusă cu o mașină Ronéo, care lăuda meritele lumii libere.

Chestii de studenți... Și-o treceau din mână în mână, pe ascuns. Cincisprezece ani de gulag pentru aproape o glumă!

Nici unul dintre ei nu se mai întorsese. Liuba scăpase datorită unei relații de familie, Vasili Montașev, specialist în drept care făcea o carieră strălucită în cadrul poliției criminale. Montașev era îndrăgostit la nebunie de ea. Datorită intervenției sale și unei substituiri de dosare, putuse să scape de închisoare și să-și continue studiile de psihologie, întrerupte doi ani mai târziu din cauza căsătoriei.

Liuba îl bătuse la cap pe Vasili să facă cercetări.

Dar administrația penitenciară era la fel de tăcută ca o piatră de mormânt. Imediat după încarcerare, o tăcere definitivă îi îngropa pe cei care erau numiți „zeki", condamnații la gulag. Nimeni nu-i mai revedea vreodată.

Multă vreme, Liuba refuzase ideea că putuseră să moară, ca ceilalți. Apoi anii trecuseră și se resemnase.

Acum avea treizeci și unu de ani.

Soarta hotărâse că nu-și va rupe lanțurile. Viața ei va continua ca și până acum, *previzibilă*. Fiecare zi semăna cu cealaltă.

Ochi i se umplură de lacrimi. Își ascunse fața în pernă și începu să plângă.

Partea a doua

ARHIPELAGUL CEŢURILOR

1

La un moment dat, în pânzele de ceață și nori joși care se deplasau la nivelul coastei s-a ivit o spărtură. Oleg și Andrei zăriră, întinzându-se la nesfârșit, o plajă neagră bătută cu furie de valuri, cărora rafalele de vânt le ciopârțea creasta. Curba se înclina într-un semicerc perfect.

— Golful Balenei Albastre, zise colonelul.

Prins într-un vârtej, elicopterul făcu o alunecare lungă deasupra acestui peisaj de sfârșit de lume, neomenesc prin sălbăticia lui grandioasă.

— O sută douăzeci de kilometri lungime, continuă colonelul. Unul dintre cele mai frumoase ale planetei.

— Plouă mereu? întrebă Oleg.

— Vara, ploi și ceață. Iarna, îngheț și ceață. Dar azi puteți considera că e frumos. Dovada e că zburăm. Uneori, din cauza burniței, nu se vede nimic la zece metri. Furtunile pot să dureze o lună.

Aparatul reveni la verticala coastei. Acum treceau pe deasupra unor barăci militare. Apoi zăriră, zăcând pe stâncile negre, carcase metalice ruginite, deșeuri, ambarcațiuni sparte, bucăți de grinzi înnegrite pe care valul le arunca pe stâncă.

Colonelul surprinse privirea lui Andrei și Oleg.

— Încăierările obișnuite între pescari, zise el zâmbind. Navele noastre care controlează vasele japoneze sau taiwaneze. La urma urmelor, suntem în apele teritoriale sovietice.

— Cât de lung e arhipelagul? întrebă Oleg.

— Între Kamciatka și Hokkaido, o mie patru sute de kilometri. Indigenii îl numesc „Arhipelagul cețurilor".

— Câte insule?

— Cincizeci și șase. Unele nu sunt decât niște insulițe. Cele mai mari sunt Etorufu — cea pe care o survolăm în acest moment —, Kunashiri — mai mică, aproape cât jumătate din asta —, Shikoton — două sute cincizeci de kilometri pătrați — și Habomai, de fapt un grup format cam din o sută de insulițe. Pe urmă...

Colonelul făcu un gest evaziv cu mâna. Oleg și Andrei știau foarte bine ce înseamnă asta: din punct de

vedere strategic, restul nu mai avea prea multă importanță.

— Nu e deprimant să trăiești ani în șir în climatul ăsta? întrebă Andrei.

— Te obișnuiești. După câteva zile, nu-i mai dai nici o atenție. Locuitorilor insulelor nu le pasă. Pescarilor, la fel. Ploaia înseamnă noroi. La Kunashiri, pe cei șaizeci de kilometri care despart Iujno-Kurilsk, capitala, de Golovnino, un cătun sudic, drumul e impracticabil. Noroiul. Un fluviu de noroi. Nu merge nici jeep-ul. La aeroport, pistele de aterizare sunt din tablă de oțel perforate. Solul e format din praf vulcanic. Așa că atunci când plouă...

Arătă cu degetul cheiuri și debarcadere.

— De-aici, în 1941, a plecat amiralul Yamamoto cu escadra lui. Direcția, Pearl Harbor...

Printr-o nouă spărtură, care bara orizontul la stânga lor, Oleg și Andrei zăriră un hemiciclu de munți dominați de masa impresionantă a unui pisc acoperit cu zăpadă.

— Tebenkora, zise colonelul. Vulcanul este încă activ. Vreți să-l survolăm?

— Nu, răspunse Andrei. Să mergem de-a lungul țărmului.

— Ah, uitam! zise colonelul râzând. Mai sunt și cutremurele de pământ. Practic tot timpul. Iar în materie de valuri seismice, deținem chiar un record mondial. Cel mai formidabil val din toată istoria. Înalt de treizeci de metri. E adevărata că asta s-a întâmplat în 1737.

— Sunteți mulți? întrebă Oleg.

— La bază? În jur de zece mii de oameni, operaționali zi și noapte. Cam douăzeci de elicoptere și vreo treizeci de Mig-uri.

Vru să continue dar se întrerupse. În fond, pe ordinul de misiune înmânat de cei doi bărbați, nu se preciza că trebuia să le de detalii despre materialul balistic depozitat de Armata Roșie pe teritoriul insulei Etorufu. Trebuia dor să se pună la dispoziția lor cu un elicopter și să-i plimbe pe unde doreau.

Probabil că erau niște tipi importanți. Era un fapt cu totul excepțional că ierarhia militară acordase unor civili permisiunea de a survola insulele Kurile. Arhipelagul, înțesat de baze militare secrete, era o zonă strategică la doi pași de coastele Japoniei, constituind, de aproape o jumătate de secol, obiectul disputei între Uniunea Sovietică și Japonia care revendica cu tărie restituirea.

Cu câteva săptămâni în urmă, la 11 septembrie, Ruslan Hasbulatov, președinte interimar al Sovietului Suprem, se deplasase la Tokyo pentru a declara vice-prim-ministrului japonez că Boris Elțîn era „gata să depășească toate obstacolele pentru încheierea unui tratat de pace sovieto-nipon, inclusiv disputa în privința insulelor Kurile". Bineînțeles, în schimbul unui ajutor economic „masiv". Ce glumă! Colonelul știa foarte bine că arhipelagul nu va fi niciodată înapoiat.

Stalin îl confiscase de la japonezi imediat după război. De atunci, Kurilele, pe care japonezii le numeau „Teritoriile de nord", iar rușii „Kurilele de Sud", otrăveau relațiile dintre cele două țări. De fapt, litigiul dura din secolul al XVIII-lea. Japonezii puseseră primii piciorul acolo. În 1738, debarca și o expediție rusească, urmată de multe altele. În 1885, în urma unor înțelegeri, japonezii recuperau acele locuri în schimbul drepturilor asupra insulelor Sahalin.

— Ce anume veți construi? întrebă colonelul.

— Complexe de prelucrarea a peștelui, zise Oleg. Pescuiești, pregătești, expediezi. O uzină foarte mare. Locuri de muncă pentru o mie de oameni.

— Când veți începe?

— Cât mai repede posibil. Imediat ce vom face recunoașterea locurilor.

— Aici e pește destul, zise colonelul. Din cauza curenților convergenți. Apă rece, apă caldă. S-ar părea că asta îi atrage.

Le aruncă o privire pe furiș. Cine puteau să fie?

Nu semănau deloc cu niște industriași. În ajun, imediat după sosirea lor cu un avion militar — alt hatâr nemaipomenit pentru niște civili —, luase discret legătura cu Moscova ca să se convingă că ordinul de misiune era într-adevăr autentic. I se răspunsese tăios să respecte strict ce era scris în el. Nu vorbeau mult dar păreau că nimic nu le scapă. Poate că veniseră ca să spioneze baza?

— Nu vă faceți griji, chiar vrem să construim o uzină, zise blondul.

Colonelul se înroși până la urechi.

— Ajungem în punctul sudic al golfului.

— Acum putem să ne întoarcem în tabără, zise Andrei.

— Ne întoarcem, strigă colonelul pilotului.

Peisajul se răsturnă brusc. Aparatul se culă la verticală și întoarse spre nord.

Andrei zâmbi. Oleg îi făcu cu ochiul. Nu aveau ce să mai facă acolo. Văzuseră ce voiau să vadă. Acum știau ce le rămânea de făcut ca să devină primii rușii cei mai bogați din lume.

2

— E ultimul dumneavoastră cuvânt, domnule ministru?

— Credeți-mă că îmi pare rău. Dar, deocamdată, în ciuda dorințelor noastre de a ajunge la un acord, nu pot decât să resping propunerile guvernului dumneavoastră. Sunt nerealiste.

Boris Pankin se ridică, remarcă în treacăt că tânăra translatoare avea părul blond și se îndreptă spre ușile de sticlă. Taro Nakayama rămase nemișcat.

Cu mâinile la spate, Pankin își lăsă privirea să hoinărească peste colinele care coborau până la marea în care se cuibărea portul Nahodka. Amândoi sosiseră la hotel fără escortă, dându-și alte nume. Fiecare dintre ei, maestru absolut a diplomației țării sale, acceptase să facă jumătate din drumul care despărțea Moscova de Tokyo, pentru o întâlnire secretă. Încă o dată, nu se ajunsese la nici o înțelegere. De patruzeci și șase de ani, nici unul dintre precursorii lor nu reușiseră să rezolve litigiul.

— Mereu aceleași Kurile!

Din cauza Kurilelor, Uniunea Sovietică și Japonia nu reușiseră nici măcar să-și normalizeze relațiile de la sfârșitul războiului. În schimbul semnării unui tratat de pace, japonezii cereau recunoașterea suveranității lor

asupra arhipelagului. Abia după aceea ar fi acceptat să acorde ajutor financiar Moscovei.

Boris Pankin se întoarse la masă și îl privi cu amărăciune pe Nakayama.

— Voi raporta, domnule ministru.

— Și eu la fel, domnule ministru, răspunse Nakayama.

De data asta se terminase. Mana japoneză dispărea încă o dată în ceața Kurilelor.

*
* *

— Vrei să spui că mint? întrebă indignat Gregori Iavlinski.

— N-am spus asta, răspunse Alexandr Orlov, încercând să-și păstreze calmul. Pur și simplu te înșeli. Contrar a cea ce spui, în rezerva Uniunii Sovietice nu mai e nici un gram de aur.

— Două sute patruzeci de tone! zise cu încăpățânare Iavlinski.

— Arată-mi-le! izbucni Orlov.

Matiușkin încercă o diversiune.

— E adevărat că cinci tone de aur au fost vândute la export din ordinul dumitale?

— De unde ai mai scos-o și pe-asta? întrebă mirat Ivan Silaiev.

— Informația a fost publicată în *Izvestia*.

Stăteau acolo și se certau de câteva ceasuri bune. Dar erau de acord asupra unui singur punct: casa de bani era goală. Una după alta, Ucraina, Rusia, Bielorusia și republicile se separau, își proclamau independența, pretindeau că pot să controleze armele nucleare împrăș-

tiate pe teritoriul lor și nu mai trimiteau nici un bănuț puterii centrale care, de altfel, nu se mai știa cine o deține. Gorbaciov care se clătina, Elțîn care îl înfunda din ce în ce mai tare, armata care mârâia sau poporul gata să ia armele?

Văzând că nu li se plătește nici măcar dobânda la împrumuturi, creditorii occidentali închideau robinetul. În cursul anului 1991, inflația atinsese deja cifra de 400%. Datoria externă se ridica la o sută de miliarde de dolari. Mașina de imprimat bani mergea din plin.

În loc de 7 miliarde de ruble prevăzute de economiști, fuseseră deja imprimate 83 în cursul anului și altele 30 aveau să urmeze numai în lunile noiembrie și decembrie.

— Domnilor, zise Silaiev, ministrul de finanțe, prim-ministru și președintele Comitetului Economic Interrepublican. Dacă nu dispun de șaizeci de miliarde de ruble ca să plătesc funcționarii în următoarele patruzeci și opt de ore, nu mai răspund de nimic.

Reuniunea se ținea la Kremlin, în sala Marelui Consiliu unde, pe vremuri, marii mahări ai comunismului decernau medalii eroilor în întrecerea socialistă...

Ușa se deschise și toți întoarseră capetele. Un ușier se strecură până la Stanislas Kuliakov și îi înmână o scrisoare. Kuliakov o citi și fu gată să izbucnească într-un râs nervos.

— Scuzați-mă, zise el. Mă întorc.

Ivan Silaiev se ridică și zise:

— Propun o pauză de cincisprezece minute.

*

* *

— Dacă e vorba de demisie, nici nu vreau să aud. Nici guvernul. Nu se părăsește corabia în plină furtună!

Ivan Silaiev era la capătul răbdărilor. Poate că vorbise cu prea multă condescendență omului de care poate că depindea soarta țării sale, mareșalul Evgheni Șapoșnikov, numit provizoriu comandant șef al armatelor.

Mareșalul venise la el în mare ținută, de parcă stelele ar fi dat mai multă greutatea argumentației.

„Armata e orfană, tăiată de țară, abandonată..."

Își mai oferise de două ori demisia. Azi însă cădea și mai rău. Silaiev nu avea nici timp, nici bani, nici dispoziția necesară.

— Se pregătesc lucruri grave, tovarășe prim-ministru...

Silaiev își ascunse zâmbetul. Șapoșnikov vorbea tot cu „tovarășe", de parcă comitetul central n-ar fi fost dizolvat cu șase săptămâni în urmă. E adevărat că în privința limbajului, șaptezeci de ani de practici comuniste nu dispar ca prin farmec în câteva zile.

— Am crezut, continuă Șapoșnikov, că e de datoria mea să vă previn, tovarășe prim-ministru. Armata nu a mai fost plătită de două luni. Sute de mii de oameni sunt cantonați în cazărmi. Nevestele lor nu mai primesc bani. Copiii lor se luptă cu lipsurile. Am aici un raport secret...

Îl scoase din tunică. Silaiev i-l luă și îl ținu în mână fără să-l citească.

— Ce spune raportul?

— Ce știam deja. Dacă solda nu vine, nimic pe lume nu va putea împiedica armata să ia puterea.

După expresia de pe fața lui, Silaiev văzu că nu glumea.

— E chiar atât de grav?

— Da, tovarășe prim ministru. Vă informez că am transmis raportul meu președinților Gorbaciov și Elțîn. Eu nu mai răspund de nimic.

— Ce răgaz am avea la dispoziție?

— Practic nici un răgaz.

— Opt zile, două luni?

— Dacă nu anunț vestea chiar azi Statului Major al armatei...

— De unde vrei să iau bani? se revoltă Silaiev. În casa de bani nu e nici o rublă!

— Atunci suntem pierduți, tovarășe prim ministru. Urmează haosul!

3

Toți bancherii seamănă între ei. Stanislas Kuliakov nu făcea nici el excepție de la regulă: nu putea să fie decât bancher. Oleg și Andrei au avut simultan această intuiție în momentul în care acesta intra în anticameră.

— Cine sunteți? întrebă Kuliakov cu un aer neutru.

— Oleg Vlasov, zise Oleg ridicându-se.

Andrei făcu la fel.

— Andrei Talaski.

— Cine v-a lăsat să intrați?

— Niște prieteni, răspunse Andrei fără să clipească.

Kuliakov nu știa cu cine avea de-a face, dar avea destul instinct ca să știe că bărbații aceia erau periculoși.

Kuliakov le arătă foaia de hârtie trimisă de ei și zise:

— Ce vreți să spuneți cu asta?

Oleg schiță un zâmbet.

— Ascultați, zise Kuliakov puțin agasat, am ieșit din ședință și sunt așteptat. Vorbiți scurt și clar. Ce vreți?

— De câți bani aveți nevoie? zise Andrei uitându-se țintă la el.

— Poftim?

— M-ați auzit foarte bine. De ce sumă aveți nevoie ca să evitați prăbușirea sistemului?

Kuliakov se încruntă la față.

— Cred că e mai bine să plecați.

— Eu însă cred că ar fi mai bine să ne ascultați, zise cu calm Oleg.

— Ieșiți, mormăi Kuliakov cu o un ton amenințător.

— Păcat, zise Oleg. Scuzați-ne că v-am deranjat pentru nimic.

Kuliakov le întoarse spatele. Trecu pe lângă ușier și îi spuse ceva la ureche. Ușierul se îndreptă spre Oleg și Andrei. Kuliakov ajunse la ușa sălii în care avea loc consiliul.

— Kuliakov! strigă Andrei.

Kuliakov încremeni. Andrei îl dădu la o parte pe ușier, care încerca să-l oprească fără tragere de inimă, și se apropie de bancher.

— Aș vrea să arunci o privire pe aceste documente, zise el întinzându-i un plic mare.

Kuliakov îl luă cu reticență.

Nu era lipit. Scoase fotografiile dinăuntru, aruncă o privire distrată și păli.

— Păstrează-le, zise Andrei cu amabilitate. Ți le fac cadou. Într-o zi, copiii tăi vor fi încântați să le admire în albumul de familie.

Kuliakov rămăsese nemișcat. Andrei se gândi la acei copaci pe care îi tai în pădure și la ultima clipă în care încă mai sunt în picioare înainte de a se prăbuși definitiv.

— La revedere, tovarășe, îi zise el întorcându-i spatele.

În momentul în care sosea lângă Oleg, Kuliakov îl prinse din urmă.

— Mi-e teamă că n-am înțeles prea bine ce anume doriți, zise bancherul.

Oleg și Andrei schimbară o privire semnificativă.

— Există un loc unde putem sta jos? întrebă Oleg.

Fără să scoată o vorbă, Kuliakov se îndreptă spre un șir de scaune aliniate lângă un perete din fundul sălii.

Oleg și Andrei se așezară. Kuliakov se trânti epuizat.

— Cât? zise el cu o voce absentă

— N-ai înțeles nimic, zise Andrei suspinând.

— Nu vrem nimic, continuă Oleg. Dimpotrivă, dorim să-ți facem un serviciu. Amândoi ne iubim țara. Vrem să-ți dăm bani.

— De cât ai nevoie ca să scoți Rusia din situația asta? repetă cu răbdare Andrei.

Kuliakov se întreba dacă nu cumva erau nebuni. Era vorba de zeci de miliarde de ruble. Nici un organism financiar nu putea să scoată atâta bănet ca prin minune. Așa că de unde să aibă țăcăniții ăști o sumă atât de enormă? De unde avea fotografiile acelea care îl „terminau"?

Deodată se simți foarte obosit și nu-i mai păsa de nimic.

— Pentru viitoarele două-trei săptămâni ar fi nevoie de vreo sută de miliarde de ruble, zise el.

— Păi, de ce nu spuneai? zise Oleg.

— Avem acești bani, zise cu calm Andrei.

Kuliakov reacționă ca sub efectul unui șoc electric.

— Aveți o sută de miliarde de ruble? îngăimă el.

— Exact, zise Oleg.

— De unde?

— Asta nu te privește.

Bancherul redeveni imediat bancher. Cei mai mari șefi ai Rusiei îl așteptau alături, în sala Marelui Consiliu.

— Când sunt disponibili?

— În patruzeci și opt de ore, zise Andrei.

Kuliakov scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea.

— Ce doriți în schimb?

— Etorufu. Cea mai mare insulă dintre Kurile.

Kuliakov îi privi cu oroare. Kurilele făceau parte integrantă din teritoriul național.

— Dar e un bun al statului! zise el simțind că se sufocă.

— Și? Banii pe care ți-i propunem unde merg?

— Colegii mei nu vor accepta asta niciodată! Am refuzat totdeauna să le dăm japonezilor!

— N-ai înțeles, zise răbdător Oleg. Nu e vorba să le dai, ci să le vinzi.

— Și nici măcar atât, spuse Andrei. E vorba să ne fie închiriată numai una singură, Etorufu. Ceea ce propunem este foarte simplu. În schimbul a o sută de miliarde de ruble, vrem ca guvernul să ne semneze un contract de închiriere exclusiv pentru Etorufu.

— Un contract de închiriere? bâigui Kuliakov.

— Un contract de închiriere. Cam cum a făcut China cu Hong Kong-ul.

— Un contract pe ce durată?

— Nouăzeci și nouă de ani.

Fiecare cuvânt răsuna în capul lui Kuliakov ca un semnal de alarmă.

— Cine îmi dovedește că aveți toți acești bani?

— Nimeni, răspunse Oleg.

— O sută de miliarde de ruble e o sumă considerabilă, zise Andrei. Ar trebui să înțelegi că e vorba de o ofertă generoasă pe care nu ești în măsură s-o refuzi.

— Colegii mei o să-mi râdă în nas! Insula e înțesată de baze militare!

— Nu-ți face griji. Totul e prevăzut în contract.

— Ce contract? întrebă Kuliakov la un pas de panică.

— Cel pe care îl vom semna după ce-ți vei convinge colegii.

— Nu vă cunosc. Nu mă pot angaja deținând elemente atât de puține.

— Ba da... zise Oleg cu un zâmbet plin de cruzime.

— Nu trebuie decât să le prezinți propunerea noastră.

— Și dacă refuză? bâigui Kuliakov.

— Nici măcar nu ne-a trecut prin minte una ca asta, conchise Oleg.

— Anunță-ne când au acceptat, adăugă Andrei. Vă vom comunica toate detaliile legale precum și garanțiile ce trebuie luate de o parte și de alta. Unde poți fi găsit ziua și noaptea?

Kuliakov scrise un număr de telefon pe o foaie de hârtie.

— Iar eu unde vă pot contacta?

Andrei îi dădu o carte de vizită. Kuliakov o luă, lăsa capul în jos și înghiți în sec.

— Și în legătură cu fotografiile? zise el cu o voce sfârșită.

Oleg se uită la el cu un aer dur.

— Ne doare în cot de fotografiile tale! Crezi că ești primul mare demnitar care te lași regulat în cur de un tanchist?

*
* *

Ce poți să faci când un adolescent de șaptesprezece ani se droghează? Antonina se întreba cu fața schimonosită de angoasă. Îl văzuse pe Nikita trecând prin salon ca o vijelie. Nici măcar nu se uitase la ea, mama lui. Ținea o mână la gură și era palid la față.

Un zgomot din sala de baie o făcu să tresară. Un fel de geamăt. Traversă culoarul și lipi urechea de ușă.

— Nikita...

Nici un răspuns.

— Nikita... Pot să te ajut?

— Cară-te!

Antonina încremeni. Niciodată fiul ei nu-i mai vorbise în felul ăsta. În clipa următoare îl auzi vomând.

Antonina se repezi în salon, ridică receptorul telefonului, formă un număr și zise:

— Aș vrea să vorbesc imediat cu Stanislas Kuliakov.

— Cine îl caută?

— Soția lui, Antonina Kuliakova.

— Îmi pare rău, doamnă. În acest moment stă de vorbă cu primul ministru. Vreți să lăsați un mesaj?

— Nu, mulțumesc...

*
* *

— Domnilor, zise Ivan Silaiev cu un aer lugubru, am vești proaste.

Recreația se terminase. Toți își reluaseră locul în jurul mesei.

— Am avut o discuție cu mareșalul Șapoșnikov. Mi-a înmânat un raport terifiant. În unele unități, oamenii n-au primit solda de trei luni. După părerea lui, o nouă lovitură de stat e iminentă. Un grup de ofițeri superiori complotează.

— Puciul de la 19 august ar fi trebuit să-i lecuiască! interveni Victor Gherașenko.

— În august apărau o idee. Azi vor să-și salveze pielea. E cu totul altceva!

— Ce trebui să facem? întrebă Iavlinski.

— Să-i plătim!

— Cu ce?

— Nu cu promisiuni, asta e clar, zise Silaiev. Șapoșnikov e categoric. Dacă nu se plătește solda, armata ia puterea. E o problemă de ore.

Urmă o tăcere lungă.

— De ce marjă de manevră dispunem? întrebă Matiukin.

— De nici una!

Matiukin își mușcă buza de jos și se uită în altă parte.

— De cât ar fi nevoie ca să-i potolim? întrebă Iavlinski.

— De cel puțin zece miliarde de ruble. Cu zece miliarde plătim arieratele și câștigăm o lună.

— O lună, zise Orlov suspinând. O lună ne-ar salva. E destul ca să deblocăm capitalurile din Europa de Vest și din Statele Unite și să trecem la economia de piață.

— Și până atunci? insistă Gherașenko.

O nouă tăcere.

— Japonia? zise deodată Matiukin.

Silaiev dădu din umeri dezamăgit.

— Boris Pankin tocmai a sosit de la Nahodka. S-a întâlnit cu Taro Nakayama dar n-a făcut nimic. Japonezii nu acceptă să discute decât dacă le dăm înapoi Kurilele.

— Și de ce nu le dăm bucățile alea de stâncă înecate în ceață! zise enervat Gherașenko.

Matiukin îl privi cu răceală.

— Kurilele fac parter integrantă din teritoriul nostru. Trei generații de sovietici s-au născut acolo. Onoarea imperiului...

— Păstrează-ți tiradele pentru alții, Matiukin! Ai greșit locul și epoca.

Alexandr Orlov se întoarse spre Silaiev.

— Chiar nu e nici o speranță?

— Nici una, Orlov, zise sumbru Silaiev. Dacă ar fi fost posibil, n-aș fi lăsat să-mi scape ocazia.

Fiecare se cufundă în gândurile lui negre.

Deodată se auzi vocea neutră a lui Kuliakov.

— S-ar putea să vă ofer această ocazie.

În clipa aceea își dădu seama că nu spusese nici un cuvânt de la reluarea ședinței.

— Am un cumpărător, adăugă el.

— Adică? insistă Silaiev.

— După părerea mea, e vorba de o soluție foarte satisfăcătoare, domnule prim-ministru. Vreau să spun... în interesul țării noastre. O soluție care ne oferă un triplu avantaj: plătim imediat armata, câștigăm timp și îi păcălim pe japonezi.

Silaiev se uita la el cu gura căscată.

— Ai un cumpărător pentru Kurile?

— Ceva și mai avantajos, domnule prim-ministru. Nu e deloc vorba de vânzare. Ci de un contract de

închiriere pe nouăzeci și nouă de ani a uneia dintre ele, numai una — Etorufu.

— Ce sumă se propune în schimb?

— O sută de miliarde de ruble, domnule prim-ministru.

*
* *

Pe la orele opt seara, Andrei și Oleg primiră telefonul așteptat.

— Am un răspuns...

Urmă o pauză.

— Răspunsul e da, zise în cele din urmă Kuliakov.

— Bine. Guvernul și-a dat acordul?

— Da.

— Felicitări. Vă vom contacta mâine la prânz pentru a pune la punct primele detalii. Semnătura, datele, vărsarea banilor etc. E bine?

— E bine.

— Rămâi interlocutorul nostru?

— Da.

— Perfect. Pe mâine.

Andrei închise.

— Sună la Tokyo, zise Oleg jubilând.

Andrei formă un număr. I se răspunse imediat.

— Hanssaku? zise el.

— Da.

— S-a făcut.

Urmă un bolborosit aprobator, apoi legătura se întrerupse.

Hanssaku era marele *capo* al mafiei japoneze, Yakuza. Dacă ar fi putut, Andrei și Oleg s-ar fi ferit de el

ca de ciumă. Dar reprezenta un pion esențial în planul lor.

— Ce-a spus? întrebă Oleg.

Andrei grohăi ca porcul. Oleg se strâmbă. Faza următoare îi îngrijora. Ea avea să se deruleze peste două ore pe terenul lor, chiar acolo, la cartierul lor general de pe strada Sobinovski.

4

Bandele proliferaseră la Moscova din 1982. Ascultați orbește de peste cinci mii de „soldați", vreo zece mari patroni ai lumii interlope își împărțeau orașul.

La început, guvernul luptase împotriva lor cu aparatul de stat, poliția, KGB-ul, armata, miliția. Bandele ripostaseră prin corupție. Corupția domnea deja printre înalții funcționari, dar de data asta, dispărând teama de partid care acționa ca o frână, mijloacele folosite de corupători cangrenaseră de sus până jos ierarhia socială. Toată lumea făcea trafic, vindea, cumpăra, denunța. Cei mai puternici și cei mai avuți asasinau.

În acel moment al istoriei, în acea lună de noiembrie a anului 1991, Moscova ultimului deceniu al secolului devenise un teatru al violenței.

— Haide! Mâncați! Beți! zise Oleg Vlasov râzând.

Crezând că această atenție delicată ar putea să destindă atmosfera, ceruse să se aducă la masă sticle de vodcă

la gheață, mormane de pirojki, somon, icre negre și sturioni întregi. Dar nimeni nu se atingea de mâncare, Și nici de vodcă. Poate că le era frică că vor fi otrăviți. Fiecare îl pândea pe celălalt, cu mâinile așezate la vedere pe masă. Înainte de a intra în sală, gărzile de corp ale diferitelor clanuri îi pipăiseră cu grijă ca să se asigure că nici unul nu avea vreo armă.

Unii erau prea impulsivi ca să nu cedeze acestei prime tentații, când discuția se înfierbânta. O mare parte a invitaților era formată din analfabeți. De aceea, șeful fiecărei tendințe era secundat de un consilier, care avea sarcina să traducă în termeni clari și politicoși opiniile, dezideratele și eventualele rezerve. Numai Oleg Vlasov și Andrei Talaski studiaseră la vestita universitate Lomonosov.

Din nenorocire, gulagul le întrerupsese studiile strălucite de la universitate. Dar în afară de ei, nici unul dintre participanți nu știa acest lucru. Însă nu le-ar fi păsat chiar dacă s-ar fi aflat. Nu erau prea tari în dialectică. Problemele se rezolvau cel mai bine cu pistolul-mitralieră, ceea ce avea avantajul să reducă palavrele, să evite pierderea de timp și să te convingă că ai dreptate.

Dintre toate privirile îndreptate spre el, Oleg simți una mai insistentă. Ridică capul și întâlni zâmbetul rece al lui Pavel Lisenko.

Ridică paharul.

— În sănătatea ta!

Dintre toate fiarele din jurul mesei, Pavel era probabil una din cele mai periculoase. Avea aproape doi metri, era pe cât de prost pe atât de violent, pe cât de șiret pe atât de mătăhălos.

— *Spasiba!*

Între Oleg Vlason și el era vorba de pasiune, adică de ură pură. Când unul dintre ei făcea un pas, se împiedica de celălalt. Deși orașul era mare, pentru ei era mult prea mic. Amândoi știau că unul dintre ei trebuia să dispară. Oleg goli paharul pe nerăsuflate. Pavel doar se prefăcu. Oleg se ridică.

— Bun venit tuturor!

Se uită pe rând la toți și prelungi suspansul. Unii se foiră nervoși pe scaune.

— Știți toți de ce ne-am adunat, zise el în cele din urmă. E vorba de Moscova. E vorba de afacerile noastre, de interesele și de liniștea noastră.

— Spune odată, îl întrerupse Alioșa Kalighin cu o voce plină de răceală. Sunt așteptat în altă parte.

Oleg văzu că consilierul său îl trăgea discret de mânecă pe cel pe care egalii săi îl botezaseră Nebunul. Căci Kalighin era într-adevăr nebun. Poate că nu fusese de la început. Dar în urma anilor de internare psihiatrică — când fusese tratat cu amenazină și galoperibol — rămăsese cu sechele ireversibile.

— Nimeni nu te obligă să stai, răspunse Oleg cu o blândețe primejdioasă.

Fiecare avu intuiția că reuniunea se va sfârși brusc chiar mai înainte de a fi început. Consilierul lui Kalighin se aplecă la urechea șefului său și îi șopti câteva cuvinte. Alioșa îl împinse fără menajamente.

— Alioșa Kalighin, interveni Matișov, consilierul, a vrut să spună că ar fi preferabil să se intre în miezul problemei.

— Gura! zise Alioșa. Nu te plătesc ca să repeți ce spun eu!

Oleg văzu că totuși nu se mișcă din loc.

— Andrei și cu mine vrem pace, continuă el. Există unul printre voi care nu vrea pace?

Nimeni nu crâcni.

— Alimentație, droguri, transporturi, baruri, localuri de noapte, afaceri cu imobile, braserii, restaurante, confecții, alcool și prostituție — Moscova e ca o vacă care nu cere nimic altceva decât să fie mulsă. Dar trebuie ca văcarii să nu se sugrume unii pe alții. În ultimele săptămâni au fost zeci de morți printre noi. Mult prea mulți. Vechi metode stupide. Eu și Andrei vrem să vă propunem ceva mai bun...

— Un fel de pact, adăugă Andrei. Pace între noi. Și afacerea vieții voastre.

O undă de neîncredere parcurse asistența. Sala în care erau se aflau la ultimul etaj a imobilului cu numărul 9 de pe strada Sobinovski. Andrei și Oleg cumpăraseră clădirea cu cinci ani în urmă. Evident, nu pe numele lor. Un atașat cultural al ambasadei Italiei, convins cu dolari, femei și heroină, servise de intermediar la Haye pentru autorizațiile legale acordate societății olandeze „filantropice" înființată pentru nevoile operațiunii.

În cursul ultimilor trei ani creaseră diferite forme de ajutor. La Leningrad, Asociația de Caritate. La Moscova, Fondurile Sovietice de Caritate și Sănătate și Fundația pentru Inovațiile Sociale. În imobilul de pe strada Sobinovki, două opere de înaltă ținută morală permiseseră accelerarea formalităților și serviseră drept paravan traficului vertiginos cu care se ocupau Oleg și Andrei.

Parterul era împărțit în două sectoare. La dreapta, un centru de consultații gratuite pentru copii handicapați; la stânga, școala de dans a celebrei Irina Șostakova, ajutor moral și material pentru tinerii talentați în arta coregrafiei.

Primul etaj era consacrat ajutorului de urgență pentru adolescenții aflați în dificultate, drogați, inadaptați social, tineri delincvenți. La etajul doi fuseseră amenajate birouri, consacrate administrației și gestionării întreprinderii. La etajul trei, Oleg și Andrei își rezervaseră jumătate din suprafață pentru a-și construi bârlogul și birourile personale, restul fiind transformat în sală de conferință.

Discreția era asigurată printr-un continuu du-te-vino. Lumea intra și ieșea din imobil cum nu se poate mai natural. Clădirea, în afară de poarta principală, mai avea o ieșire cunoscută doar de inițiați — fără a mai vorbi de altele două, secrete, folosite numai de Oleg și Andrei, una pe acoperiș și alta la subsol — care dădea, două străzi mai departe, în partea din spate a unui magazin de pantofi și unde se mai vindeau legume și conserve. Lucrările de amenajare duraseră doi ani.

— Pacea între noi și ce? întrebă Pavel Lisenko cu o falsă inocență. Nimeni nu se află în război.

Oleg se uită la el, suspină și continuă.

— Știi cine câștigă totdeauna războaiele dintre noi? Poliția.

— Mă cac pe poliție! izbucni Kalighin. Armata, poliția, politicienii, pe toți îi am în buzunar!

Oleg și Andrei schimbară o privire. Oleg se așeză, Andrei se ridică în picioare.

— Nu ești singur, Alioșa, zise Andrei. Ceea ce i se întâmplă unuia dintre noi ne privește pe toți ceilalți.

— A, da? Și mai ce?

— O să-ți explic. În dimineața asta, conform instrucțiunilor lui Boris Elțîn, a fost creată o nouă bancă. Banca Rusiei.

— Și? zise Nebunul cu insolență.

— A fost creată, continuă Andrei cu calm, pe locul Ministerului de Interne.

Pavel Lisenko izbucni în râs.

— Vedeți, prieteni, asta dovedește că noii conducători sunt ca noi! Între curcani și lovele, aleg lovelele!

Toți se strâmbară de râs. Andrei le ținu hangul privindu-i pe rând pe fiecare.

— Banca Rusiei? zise cu mirare Constantin Kania, marele patron al afacerilor cu droguri. Ce ne doare pe noi?

— Asta e condamnarea noastră la moarte, răspunse Andrei. A tuturor.

— Vorbește mai clar, zise Gregori Lermontov, care se ocupa cu de toate.

Andrei le aruncă o privire circulară.

— La cât se ridică averea personală a fiecăruia dintre voi?

Toți se întunecară la față. Un om de afaceri bine crescut nu punea astfel de întrebări egalilor săi.

— Ce-ți pasă? răcni Nebunul.

— Vei înțelege, Alioșa. Azi te crezi bogat. Mâine nu vei mai avea o copeică. Toți banii pe care îi ai în seiful tău nu-ți vor mai folosi la nimic. Hârtie!

Alioșa Kalighin izbucni într-un râs nervos.

— Rublele mele, hârtie fără valoare?

— Hârtie fără valoare. Mai poți să te ștergi cu ele undeva. Ai auzit de rubla convertibilă?

— Ultimul idiot a auzit, zise Fedor Grișin, marele patron al rachetelor. Și? Ce ne va împiedica să cumpărăm dolari?

— La ce preț? Moneda noastră nu mai face doi bani. Azi, 12 noiembrie 1991, valoarea oficială comercială este de 1,7 ruble la 1 dolar. Cursul turistic este de 47 de ruble

la 1 dolar. La negru, 1 dolar se vinde cu 100 de ruble. Iar la Gosbank, pe piața devizelor, un dolar valorează 110 ruble!

— Și ce înseamnă asta? întrebă Pavel Lisenko.

— Că vom fi trași pe sfoară, Pavel. Vor devaloriza masiv. Pe urmă, ne vor face aceeași figură ca acum trei ani. Vor declara că retrag din circulație toate bancnotele de 50 și de 100 de ruble. Te vei prezenta la un ghișeu de la Gosbank cu camioanele tale de lovele ca să primești hârtii mici? Ce-ai să răspunzi când au să te întrebe cum i-ai câștigat? Acum mă adresez tuturor. După toate aceste măsuri, cu ce vom rămâne din tot ce-am strâns?

Urmă o tăcere lungă.

— Cu zero! zise Andrei.

— De unde ai informațiile? îl întrebă Șatalin, marele patron al jocurilor mecanice.

Andrei nu-și dădu osteneala să răspundă. Constantin Kania se pregătea să vorbească. Dimitri Lukianov, marele patron care controla prețul alimentelor, îl opri.

— Înainte de a ne ține un curs de economie politică, de care eu n-am nevoie, zise el fără să forțeze tonul, și pentru că e vorba de pace, am de pus o întrebare... Care dintre voi a pus să-mi fie incendiat depozitul de carne de pe strada Miuskaia?

Tăcere de moarte. Ochii tuturor se deplasau de la o față la alta. Lukianov nu se uita la nimeni în mod deosebit, dar Alioșa Kalighin cedă primul.

— De ce te uiți la mine? răcni el. Crezi că eu? Mă acuzi?

— Nu acuz pe nimeni, zise Lukianov cu aceeași voce reținută. Am pus pur și simplu o întrebare.

— Ceea ce spui tu e grav, Dimitri. Ce te face să crezi că e vorba de unul dintre noi? întrebă Oleg.

— Și eu am o întrebare, interveni Pavel Lisenko. Fiecare știe că am controlul asupra taxiurilor din oraș. Acum două zile, Vasili Malidanov, unul dintre șoferii mei, a fost tăiat în două cu fierăstrăul în fața a o sută de martori. Cine a făcut asta?

— Aceeași remarcă, zise Andrei. De ce cei care se află aici ar putea să-ți răspundă? Nu suntem o comisie de anchetă. Eu și Oleg nu v-am cerut să veniți aici ca să ne reglăm conturile, nici ca să ne bănuim unii pe alții. Ci pentru că suntem toți în aceeași barcă. Iar la ordinea zilei este faptul că barca se scufundă. Și că toți o să ne înecăm.

— Ai ceva de propus? întrebă Grișin.

— Nimic.

Nebunul sări de pe scaun.

— Și ne-ai deranjat ca să ascultăm tâmpeniile astea?

— Ți s-a spus deja, interveni cu răbdare Andrei. Voiam să vă propunem un pact.

— Ce pact? izbucni Gregori Lermontov.

— Nici unul, zise Oleg dând din umeri. În jurul acestei mese e prea multă neîncredere și ostilitate. Fiecare dintre voi nu se gândește decât la interesele lui imediate. Cu atât mai rău. Descurcați-vă! Fiecare pentru sine și noroc tuturor. Adunarea s-a terminat.

Pavel izbi cu pumnul în masă.

— Nu ne spui odată afurisita ta de idee? Vorbește! Ce trebuie să facem?

Andrei se ridică, se sprijini cu amândoi pumnii de masă și se uită la el cu răceală.

— Să vă goliți casele de bani până la ultima copeică și să-mi aduceți toți banii aici în douăzeci și patru de ore.

5

— E bine, Liuba, îi zise Șostakova îndreptând bastonul în direcția ei.

Începuse exercițiile în picioare, agățată de bară, cu fața la oglindă, ridicându-se alternativ în vârful picioarelor. Apoi se arcuise pe bară, cu un picior ridicat, celălalt îndoindu-se în ritmul pianului. După un sfert de oră începuse „trezirea".

Și de atunci se amplifica...

— Așa, Liuba, haide... Păstrează cadența!

Ar fi vrut s-o asculte dar se simți brusc în pericol, dându-și seama că acum căldura se concentra într-un punct atât de intim al corpului încât dacă ar fi continuat, atunci... atunci...

Era insuportabil. I se umeziră ochii.

Trebuia să scape de plăcerea aceea care punea stăpânire pe corpul ei. Acum!

— Perfect, Liuba, perfect! o încurajă Șostakova.

Liuba se desprinse brusc de bară, întoarse spatele oglinzii și se îndepărtă mișcându-și buzele.

— Liuba!

Liuba își șterse lacrimile cu dosul mâinii și se opri. Era lac de nădușeală. Toată lumea se uita la ea, fetițele, balerinele, pianista și acel jurnalist cu cap rotund care lua note, ghemuit la picioarele Șostakovei ca un bufon în fața unei regine instalate pe tron.

— Vino la mine...

Cu capul în jos, Liuba făcu câțiva pași timizi în direcția ei. Șostakova îi ridică ușurel bărbia.

— Ce-ai pățit?

Liuba își dădu seama cu oroare că era gata să destăinuie acolo, în public, ceea ce nu-și mărturisise nici chiar ei vreodată... „Unde e dragostea?... Viața mea nu are sens, sora mea a murit... am treizeci și trei de ani.... mă simt tânără... nu-mi iubesc soțul... mama e bătrână... n-am mai făcut dragoste de ani de zile, cu nimeni... Ce fac cu viața mea?"

— Spune! insistă Șostakova.

Liuba făcu un efort uriaș ca să-și înăbușe strigătul.

— Scuzați-mă, doamnă, zise ea cu o voce neutră, cred că am un cârcel.

*

* *

Hans Kreiper își întoarse privirea spre interlocutorul său. Neglijând palatele administrative, atotputernicul Stanislas Kulikov îi dăduse întâlnire în acel apartament de la hotelul *Metropol.* Acum citea contractele care îi pricinuiseră lui Hans atâtea nopți albe.

Sosise la Moscova în urmă cu două ore, dar de data asta cu un avion de linie Aeroflot, Paris-Moscova. Contractele fuseseră redactate în engleză, și tot în această limbă schimbaseră obișnuitele formule de politețe.

— „Zonă liberă cu autonomie legală internă" zise cu mirare rusul. Ce înțelegeți prin „autonomie legală"?

— Mi se pare foarte clar, răspunse Hans. Absența tutelei politice.

— Cine va administra politic Etorufu?

— Tocmai, nici o politică.

— Cum se justifică în drept că un loc atât de mic poate să nu fie legat de nici o autoritate de tutelă?

— Prin o sută de miliarde de ruble.

— Sper că n-o să cereți un vot la Națiunile Unite și că n-o să emiteți pașapoarte și monedă proprie?

— Pagina 123, paragraful VIII, articolul 19, alineatul B2. Nu e vorba decât de un statut de zonă liberă.

— Da... da..., zise Kuliakov.

— „Zonă liberă experimentală", insist asupra acestei formulări.

— „Experimentală...", repetă mecanic Kuliakov.

— „*Experimentală*". Capitalurile au o libertate totală de circulație.

— Și ce-o să faceți din pescarii noștri?

— Bancheri, zise Kreiper zâmbind.

Kuliakov îi aruncă o privire severă.

— Glumeam, zise Kreiper. Vom crea noi uzine pentru ei. Dar vom construi bănci. Un mare centru internațional al finanțelor. Toate băncile internaționale se vor instala acolo. Fără vamă, fără impozite.

— Da... da..., mormăi Stanislas Kuliakov fără să ridice ochii. Cam ca în Elveția.

Hans Kreiper se încruntă ușor.

— Vă cer iertare, dar cetățenii confederației elvetice își plătesc impozitele...

Se întrerupse și reflectă o secundă.

— Da, adăugă el. Din păcate, chiar și noi plătim impozite.

— Și bazele noastre? Rachetele, soldații noștri, materialul militar?

— Pagina 79, paragraful V, articolul 13, alineatul F3.

Kuliakov nu era un nepriceput. Mai avea încă multe necunoscute, dar acum mirosea liniile mari ale combinației. La început, personalitatea celor care îi forțau mâna, metoda folosită, șantajul, îl făcuseră să creadă că era vorba de mafia sovietică.

Dar suma enormă îl făcuse să abandoneze această idee. Numai un stat putea să dispună de o masă monetară atât de importantă.

Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să ajungi la Japonia. Japonezii, comanditari mascați, transmiseseră unor emisari privați puterea de a negocia un acord imposibil de la stat la stat din motive politice.

Dar, dacă intuiția lui era bună, de ce nu ceruseră tot arhipelagul?

— Cum aveți de gând să achitați datoria? întrebă Kuliakov.

Hans Kreiper roși ușor.

— În bani lichizi.

Kuliakov tresări.

— Vreți să plătiți o sută de miliarde de ruble în bani lichizi?

— Exact.

Simțind că se sufocă, Kuliakov se cufundă în lectura contractului.

După un moment ridică capul.

— Ce garanții propuneți?

— Plătim banii.

Kuliakov se întrebă dacă avocatul știa de fotografii...

— Cum se va face tranzacția?

Hans Kreiper tuși ușor.

— În mare, îmi dai, îți dau! Avem ideile noastre. Dar mi se pare prematur să le luăm în discuție. Vom

discuta despre modalitățile schimbului *după* acordul final. Mai întâi, va trebui să lămurim câteva detalii minore. Apropo, că tot a venit vorba de *garanții*... Comanditarii mei ar dori să obțină câteva din partea dumneavoastră.

— Tratați cu un guvern, zise Kuliakov pe un ton de reproș discret.

— Sigur. Suntem perfect conștienți. Totuși...

— Ce garanții doriți? îl întrerupse Kuliakov.

— Pagina 37, paragraful IX, articolul 8, alineatul 7B.

*
* *

Andrei era de o politețe desăvârșită cu prostituatele. În afară de Oleg, Andrei nu ținea la nimeni.

La întoarcerea din gulag, fusese obligat să se ascundă. Făcuse cercetări discrete. Prietenii dispăruseră, mama lui murise. Înțelese că era singur. Cândva, la universitate, o tânără de optsprezece ani. Liuba...

Când se deplasa, Liuba semăna cu un înger de da Vinci care își lua zborul. Ar fi vrut să fie soția lui. Prietenii lui o admirau și ei. Vitali o adora, Oleg era nebun după ea. Într-o zi își mărturisiseră pasiunea comună și gelozia fusese gata să pună capăt prieteniei lor. Altădată era să se ia la bătaie.

Dar toate astea trecuseră demult. Liuba dispăruse și ea. Mama dispăruse, femeia ideală dispăruse. Andrei se întorsese spre prostituate.

Ele simplificau viața unui bărbat. Nevoie, fantasme, dorință — toate la un loc! Le chemai, veneau. Le vorbeai, făceau ce le spuneai. La plăteai, plecau. Fără

explicații, justificări, culpabilitate sau scuze. Vorbea trupul. Capul rămânea liber.

— De unde ai urmele astea pe spate?

— De la bici, zise Andrei zâmbind.

— Serios? insistă fata.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Francine.

— Nu, prostuțo, zise el. Numele tău adevărat.

— Raisa.

— Vezi... E frumos, Raisa. Ce-ai zice Raisa dacă ți-aș oferi o brățară din aur, înainte de a pleca?

— Nu vrei să mă plătești? zise ea îngrijorată.

În sinea ei i-ar fi plăcut să spună nu.

Asta era meseria ei. De la vârsta de treisprezece ani se culcase cu o mulțime de tipi. Dar acesta era special. Emana din el un magnetism la care era greu să reziști.

— Ba da, Raisa, te voi plăti. Cât ceri?

— O sută de ruble.

Întoarse capul și adăugă repede:

— Dacă nu poți să mi le dai, nu face nimic, n-are importanță.

El îi zâmbi.

— Meriți mai mult decât atât, zise el. Îți voi da o mie. Și brățara.

Își bătea joc de ea. Dar nu făcea nimic, nu era supărată. Era atât de frumos!

Andrei se rostogoli pe pat, deschise sertarul comodei și reveni la ea cu o brățară și un teanc de bancnote.

Ea luă bijuteria și o puse la mână.

— Chiar e de aur? zise ea.

— E de aur.

Derutată, neștiind ce să facă, fata începu să numere banii.

— Sunt două mii de ruble! exclamă ea pe un ton de reproș.

— Da? Păstrează-i. Azi e ziua ta norocoasă.

Sufocată de gratitudine, fata sări de gâtul lui. El o îndepărtă ușurel, fără brutalitate.

— Acum, fii drăguță, Raisa, i-ați boarfele și cară-te! Am treabă.

6

— Ai venit devreme!

Vasili se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Am necazuri. Umblă tot felul de zvonuri. Nu știu cum am să pot rezista.

— Te vor da afară?

— Mi-e teamă că da. E un întreg balamuc!

Trecuse deja o lună... Era 11 noiembrie. Liuba nu avea cum să uite. În ziua aceea, Vasili îi anunțase moartea Annei în momentul în care se pregătea să-i spună că îl va părăsi. De atunci, Vasili nu riscase s-o mai întrebe ce dorise să-i spună. Probabil că știa. Așa că amândoi se prefăceau, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Viața continua. Cenușie.

— Ar fi grav dacă n-ai mai face parte din poliție? întrebă ea.

— Da.

— Ții chiar atât de mult la poliție?

— Nu la poliție, Liuba. La tine.

*
* *

— Ce scârboșenie, zise Oleg.

Răsfoia câteva dintre dosarele care fuseseră furate din seiful lui Koranov, de un comando format dintre oamenii lor cei mai siguri. O lovitură genială!

Fotografii, contabilități secrete, scrisori, facturi, secrete de stat, combinații financiare ale partidului, detaliile unor crime comise de KGB, fișiere confidențiale despre viața particulară și excentricitățile marilor mahări ai nomenclaturii, vicii, trădări, minciuni, delațiuni și numeroase dovezi ale corupției unor oamenii aflați și acum la putere. Adevărată dinamită! O dinamită care ajunsese în mâini bune.

— Pari șocat! zise ironic Andrei. Dar nici tu nu faci mai multe parale!

— Da, dar eu nu fac nimănui morală! Ai fi putut bănui că atâția oameni sunt corupți?

Andrei arătă spre dosare.

— Păstrăm asta pentru bătrânețile noastre.

Oleg le băgă în seif și îl închise.

După furtul dosarelor, avuseseră grijă să trimită în Elveția toate documentele, păstrând o copie. La Zürich, Hans Kreiper le închiriase un seif la o bancă. Viitorul se anunța bine. În ajun, la adunarea bandelor, avusese loc un miracol.

„Rublele noastre nu mai valorează nici cât greutatea hârtiei, spusese Andrei. Ni le împrumutați, și vă restituim suma în dolari după cincisprezece zile, cu o bonificație de douăzeci și cinci la sută. Pe urmă, cei care doresc, pot să rămână *partenerii* noștri."

În general se omorau între ei pentru bani, supremație, sau din vanitate. Uneori, pentru nimic. O privire

chiorâșă...Formau prima generație a mafiei rusești. Nu avuseseră timp să evolueze. Știau să ia, nu să și administreze. Și iată că li se propunea să-și golească buzunarele benevol pentru a accede la calitatea de „parteneri". Era un discurs nou, deconcertant.

„Nu vă gândiți prea mult. La viteza cu care merg lucrurile în țară, banii voștri nu vor mai fi buni decât să aprindeți focul." Luând pe rând cuvântul, Oleg și Andrei le explicaseră destinația fondurilor, contractul de închiriere a insulei.

— Vom face din insulă ceea ce Mafia americană a făcut din Bahamas: centre de plăceri, bordeluri, case pentru jocuri de noroc, cazinouri...

— Și în spatele acestui paravan, continuase Oleg vibrând de persuasiune, vom constitui o placă turnantă a drogurilor și finanțelor. Vom putea să ne spălăm câștigurile în propriile noastre bănci.

— Capitalurile noastre vor fi administrate de un consorțiu de avocați internațional.

Nebunul se foise pe scaun neîncrezător.

— Dacă chestia asta a voastră e atât de grozavă, de ce n-o faceți singuri?

— E ceva prea mare, Alioșa. Resursele noastre nu sunt suficiente.

— Să presupunem că vă împrumutăm rublele noastre, spusese Dimitri Lukianov cu o voce calmă. Ați spus că le veți înapoia în dolari. La ce rată de schimb?

— O sută de ruble la un dolar.

Totul fusese spus. Din momentul acela, ori se ridicau și plecau, ori se prefăceau că cred ce le spusese el.

Dar nimeni nu plecase...

— De cine te temi cel mai mult? întrebă Oleg.

— De Pavel Lisenko și de Nebun.

— Și eu. Trebuie să fim cu ochii pe ei.

— Încă n-am ajuns acolo. Să vedem mai întâi dacă se țin de cuvânt.

Livrarea, făcută separat de oamenii celor zece „familii", avea să aibă loc în cursul următoarelor ore, într-un loc secret ales de Oleg și Andrei. După care suma trebuia transportată în altă parte, în locul de unde guvernul sovietic ar fi putut, eventual, să intre în posesia ei. În ajun, Oleg și Andrei nu-și închipuiseră că punerea la punct a operațiunii va fi chiar atât de delicată.

Cele o sută de miliarde de ruble cântăreau nici mai mult nici mai puțin decât o mie de tone!

*

* *

Sună telefonul.

— Kreiper?

Vocea lui Talaski.

— S-a făcut, zise avocatul. Semnează!

— Când?

— Documentele vor fi gata mâine la prânz...

— Kuliakov a avut rezerve?

— Nici o rezervă. Totul e lămurit. Mi-a cerut să vă întreb când va avea loc... schimbul.

— Vei primi instrucțiuni la orele unsprezece.

Se auzi un declic.

Hans Kreiper închise căzând pe gânduri. Avea mâinile transpirate. Aceste metode de lucru îl cam speriau.

Dar dacă reușea, primea un procentaj de 0,01% din totalul tranzacției: o sumă nemaipomenită!

*
* *

Stanislas Kuliakov prefera localurile deochiate, terenurile virane din apropierea cazărmilor, toaletele gărilor, străzile populate cu umbre nocturne. Din când în când ceda impulsului, mort de rușine, nebun de groază la gândul că ar putea fi descoperit de cineva și că scandalul i-ar împroșca cu noroi pe ai lui. Riscurile erau într-adevăr foarte mari. I se întâmplase să fie bătut măr pe o străduță sordidă, de necunoscuții pe care îi abordase și care îl lăsaseră lat pe trotuar, plin de sânge, fără cunoștință, după ce-i luaseră banii, pantofii, ceasul, haina...

Ziua, după ce criza trecea, redevenea marele demnitar al statului, care impunea respect egalilor săi prin competență și moralitate. Viața lui era un model de ordine burgheză. Căsătorit de un sfert de secol cu Antonina, zece ore de muncă pe zi și un singur fiu de șaptesprezece ani, Nikita.

Antonina îl aștepta în hol.

— Trebuie să-ți vorbesc, zise ea.

Antonina stătea în fața lui, nemișcată, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să se eschiveze. Kuliakov simți un gust de rugină în gură, și îi veni brusc să-i sărute brațele și să-i spună totul și, ciudat, să-i ceară protecția mai înainte ca ea să-i arate fotografiile decăderii sale.

Căci era sigur că le primise.

— Nu mă condamna, Antonina, zise el. Știu că știi. Mi-e rușine.

— De ce nu mi-ai spus nimic, Stanislas? se plânse ea.

El lăsă capul în jos fără să răspundă.

— Ce-o să facem, Stanislas?

— Cel mai bine ar fi să dispar.

— Să dispari? Când încă îl mai putem salva!

— Pe cine să salvăm?

— Pe Nikita, Stanislas! Pe fiul tău! Trebuie să-l ajutăm ! Are nevoie de noi! Trece printr-o perioadă grea! Nu e primul băiat de vârsta lui care se droghează!

7

Între miezul nopții și cinci dimineața, a avut loc o forfotă ciudată la Kazanski Vokzal, gara din cartierul Komsomolskaia. În mod obișnuit, ultimele trenuri de călători plecau la opt seara.

La Kazanski Vokzal, călătorii urcau în trenuri de pe o platformă principală ale cărei șine se opreau în fața sălii de așteptare. Dincolo de ea, la stânga clădirii, se aflau șinele ferate ale unei gări de triaj unde staționau trenurile de marfă. În timpul zilei, nu aveau acces decât camionagiii care livrau marfa, ceferiștii și funcționarii tehnici ai stației. Noaptea, în afara rondurilor de supraveghere, nici o altă activitate nu tulbura peisajul lugubru. Accesul la această intrare a stației se făcea printr-o poartă metalică pe care controlorii o ridicau ca să lase să treacă camioanele.

La miezul nopții, un convoi de douăzeci și cinci de camioane militare cu prelată, purtând sigla Armatei Roșii, a oprit în șir indian în fața porții. Convoiul era

escortat de câteva jeep-uri. Un colonel coborî din jeep-ul aflat în față, dădu un ordin celui de la poartă și urcă din nou în mașină ud deja de lapovița de afară. Omul ridică poarta. Încărcate, primele camioane se îndepărtară clătinându-se și dispărură în întuneric, spre triaj. După ce intră și ultimul camion, poarta se închise. Ghidat de jeep-ul din față, convoiul făcea slalom printre platforme, linii de garaj și trenuri moarte acoperite de zăpadă care păreau că așteaptă sfârșitul lumii.

Jeep-ul frână în dreptul unei locomotive antice cu abur, blocată între trenuri de marfă. Între locomotivă și furgonul din spate, se aflau vreo zece vagoane de-a lungul cărora erau postați soldați înarmați.

Camioanele se opriră lângă vagoane. Alți soldați, cu pistoale-mitralieră, săriră din jeep-uri, încercuiră trenul și se plasară la zece metri unul de altul, dublând astfel șirul deja format de camarazii lor. Colonelul ridică brațul. La semnalul lui, o ceată de civili săriră jos din camioane ridicând prelatele. Simultan, ușile vagoanelor se deschiseră, lăsând să iasă afară oamenii închiși înăuntru. Apoi totul s-a petrecut cu o precizie de balet.

Militarii și civilii, vreo sută în total, descărcară din camioane zeci de lăzi care fură transferate în vagoane sub supravegherea colonelului. În două ore, totul era terminat, fără o vorbă, fără un gest inutil. Colonelul făcu un alt semn.

Civilii scoaseră din camioane canistre cu benzină.

Le desfăcură și le trecură din mână în mână. După ce fiecare vagon avu înăuntru vreo zece, judicios repartizate printre lăzi, stropiră podeaua cu benzină. În acest timp, doi oameni, culcați pe calea ferată, între roțile trenului, meștereau ceva misterios. Fără să spună o vorbă, colonelul urcă din nou în jeep.

Toți oamenii coborâră din vagoane.

Ușile se închiseră.

Urmate de câteva vehicule de escortă, cele mai multe camioane, cu farurile pe fază scurtă, întoarseră și se îndreptară spre ieșire.

Se făcu din nou întuneric. Totul era exact ca înainte.

*
* *

— Da! strigă Oleg.

Anxietatea lui era atât de mare încât ar fi putut să jure că ridicase receptorul mai înainte de a fi răsunat soneria.

— Totul e aranjat, zise Andrei.

Oleg suspină ușurat.

— Ești cu o curviștină? întrebă Andrei.

— De unde știi?

Andrei izbucni în râs.

— Dă-i papucii și culcă-te. Odihnește-te. Mă ocup eu de toate. Greul abia acum vine. Ne vedem la opt.

*
* *

La șase dimineața, Oleg tot nu reușise să închidă ochii. Își zise că noaptea se terminase, făcu un duș cu apă rece și se duse la Andrei.

Andrei nu dormise nici el. Era neras și avea o privire dură.

— Nu mai e cazul să așteptăm, zise el. Mai bine acționăm imediat. Fiecare luă câte un aparat telefonic

și începu să dea ordine mai multor persoane. La sfârșit, Andrei îl sună pe Hans Kreiper la hotelul *Metropol.*

După un sfert de oră, avocatul ajungea în strada Sobinovski.

Oleg intră imediat în miezul problemei.

— Am strâns suma.

— O sută de miliarde de ruble? întrebă avocatul.

— O sută de miliarde, confirmă Andrei puțin agasat. Îl vei suna pe Kuliakov. Să facă rost de vreo treizeci de oameni ca să verifice suma. Acum aș vrea să-ți notezi fiindcă e vorba de adrese.

Avocatul scoase un stilou din buzunar și luă blocnotesul pe care i-l întinse Oleg.

— Oamenii aleși vor trebui să se ducă la mănăstirea Sfântu Andronic... Să aștepte în fața intrării principale, la numărul zece din piața Priamikova. Vom trece pe-acolo să-i luăm.

— Pe urmă? întrebă avocatul suspinând.

— Spune-i că dacă pune să fie urmărit un singur om, operațiunea se anulează.

— Caz în care, adăugă Oleg, vina îi va reveni în întregime pentru neplăcerile ce vor urma de-aici.

— *Neplăceri*? zise Kreiper tresărind.

— Transmite-i mesajul întocmai, o să înțeleagă, îl lămuri Oleg.

— Foarte bine, zise Kreiper.

— După ce va constata că suma e întreagă, reluă Andrei, Kuliakov îți va înmâna contractul.

— Maestre, ai reținut totul? întrebă Oleg.

— Bineînțeles, răspunse Kreiper.

Avocatul puse stiloul în buzunar și se scărpină în cap stingherit.

— Mie trebuie să-mi dea contractul?

— Personal. E vreo problemă?

— Nici o problemă.

— Ultimul lucru, zise Andrei. Începând de la orele cinci ale după-amiezii, Stanislas Kuliakov va trebui să se afle la dumneata în apartament, la *Metropol*. Suntem în legătură permanentă.

— Și ce trebuie să fac cu contractul?

— Vom fi în legătură permanentă. Îți vom explica totul minut cu minut.

— Perfect, zise Kreiper.

*
* *

Nici unul dintre ei nu înțelegea ce căuta la mănăstirea Sfântul Andronic la orele opt dimineața. Toți erau funcționari, experți contabili ai unei bănci de stat. În această calitate, nu aveau cum să refuze ordinul șefului lor de serviciu care îi sunase personal la domiciliu, în acea zi de joi 14 noiembrie, la șapte și jumătate dimineața, ca să le dea ordin să nu se ducă la birou ci imediat la mănăstire.

Urmarea fusese uluitoare. Abia ajunși în fața mănăstirii, toți fuseseră urcați în altă mașină care demarase în mare viteză. Fuseseră dați jos în fața unei locomotive de care erau agățate vreo zece vagoane înconjurate de soldați înarmați.

Apoi se apropiase de ei un colonel care îi întrebase:

— Există fumători printre dumneavoastră?

Uluiți, vreo zece dintre ei ridicaseră mâna.

— Puneți jos brichetele și chibriturile.

Un soldat le strânsese pe toate la un loc.

— Cea mai mică scânteie poate să arunce totul în aer, zise încruntat colonelul.

Apoi fuseseră urcați câte doi în vagoane.

Acolo îi aștepta câte un om. În câteva cuvinte, respectivul le explicase ce anume aveau de făcut. După care sări jos, soldații închiseră ușile și contabilii, năuciți, se pomeniseră într-un miros cumplit de benzină, în mijlocul unui adevărat munte de ruble îngrămădite în lăzi stivuite până la tavan.

8

Conform directivelor pe care le primise, Stanislas Kuliakov ajunsese la *Metropol* la șase și jumătate.

În servietă avea contractele contrasemnate de la prânz de către Anatoli Nosko, președintele băncii, Ivan Silaiev, ministrul de finanțe, și Mihail Gorbaciov însuși, prin care guvernul sovietic ceda unei societăți elvețiene, *Development Trade Company*, printr-un contract de închiriere teritorial, economic și experimental pe nouăzeci și nouă de ani, insula Etorufu, cea mai mare dintre insulele Kurile, în schimbul a „o sută de miliarde de ruble plătite în bani lichizi".

În zori, cei mai buni experți-contabili și casieri de la banca lui plecaseră spre o destinație necunoscută pentru a verifica existența banilor.

Cu ocazia ultimei reuniuni, Kuliakov îi convinsese pe colegii lui bancheri și miniștri să joace cinstit: fără supraveghere, fără filare, fără poliție.

Ce aveau de pierdut? Conform instrucțiunilor lui Vlasov și Talaski, totul se derulase, până în acel moment, în cel mai mare secret.

Hans Kreiper îl aștepta în apartamentul 503.

Spre surprinderea sa, Kuliakov găsi acolo un bărbat, așezat în colțul cel mai îndepărtat al salonului, mut, și care își dădea multă osteneală să treacă neobservat. Kuliakov făcu un pas înapoi.

— Pentru protecție, îi explică Kreiper cu un zâmbet forțat.

Kuliakov dădu din umeri.

— Aveți contractele? întrebă avocatul.

— Da.

— Îmi permiteți?

Kuliakov le scoase din servietă. Kreiper le luă, își băgă nasul în ele și rămase așa cam un sfert de oră, scoțând din când în când un mârâit aprobator. După ce termină de citit ultima pagină, înapoie contractele lui Kuliakov și acesta le puse la loc în servietă.

— Când anunțați presa? întrebă Kreiper.

— Imediat ce vom avea certitudinea că totalitatea sumei este disponibilă.

Sună telefonul.

— Kreiper?

— Da.

— Contractele sunt semnate? întrebă Andrei.

— Da.

— Le ai în mână?

— Tocmai le-am citit.

— Te întreb dacă le ai în mână? repetă Andrei cu o voce dură.

Kreiper aruncă o privire spre Kuliakov care ținea servieta cu amândouă mâinile.

— Chiar în fața mea.

— Totul e în ordine?

— Perfect.

— Te sun peste cinci minute.

Hans închise.

— Ne sună peste cinci minute, îi zise el lui Kuliakov.

*
* *

Pe colonel îl chema Lev Evtușenko.

Uneori era întrebat dacă era rudă cu poetul.

Care poet? Nu știa nici sensul cuvântului.

Dar acum își pregătise un răspuns: „Da, prin alianță, din partea mamei".

În realitate, nu făcea parte din familia respectivă, după cum nu era nici colonel, nici militar. Era *kilăr*! Executorul șef al clanului Vlasov-Talaski, stăpânii lui.

— Lev, îi zise unul dintre falșii lui soldați înarmați cu pistol-mitralieră, un tip vrea să iasă.

— Deschide-i.

Omul, făcu semn altor doi soldați care deblocară ușa vagonului. La un pas de asfixie, unul dintre contabili coborî din vagon, avu un acces de tuse și respiră cu lăcomie aerul curat.

— Ce se-aude? întrebă colonelul.

— Am terminat treaba.

— Cine vorbește în numele tuturor?

— Eu, domnule colonel. Valentin Gherasimov.

— Mergi și întreabă-i pe colegii dumitale cum stau.

Ușile vagoanelor se deschiseră una după alta. Gherasimov adună cifrele comunicate de colegii săi. Colonelul se apropie.

— În mare, socoteala e terminată, zise Gherasimov. Ar mai fi puțin și ne-ar mai trebui ceva timp, dar ne sufocăm...

Lev Evtușenko îi întoarse spatele și formă numărul de telefon.

Îi răspunse Oleg.

— Gata, zise el.

— Stai la telefon! ordonă Oleg.

*

* *

Pentru a urmări operațiunea secundă cu secundă, transformaseră în punct de comandă un mic birou de la ultimul etaj. O masă joasă, două fotolii de piele roșiatică de fabricație coreeană, o parte de perete acoperită cu oglindă și altele două cu rafturi pe care se înșirau cărți.

Cu telefonul în mână, Oleg stătea lângă fotoliu, cu picioarele lungite pe mocheta bej adusă cu mare cheltuială din fosta Germanie de Vest. Acoperi receptorul cu mâna și zise:

— Merge, șopti el. Acționează.

În picioare lângă bibliotecă, Andrei formă la un alt telefon numărul de la *Metropol.*

— Apartamentul 503, ceru el.

Kreiper îi răspunse aproape imediat.

— Operațiunea s-a terminat. Dă-mi-l pe Kuliakov.

— Ascult, zise bancherul.

— Oamenii dumitale au verificat. Totul e în ordine.

— Pot să primesc confirmarea de la unul din ei?

— Bineînțeles, zise Andrei. Închide. O să te sune.

Andrei îi făcu un semn lui Oleg care rămăsese în legătură cu colonelul.

— Lev, contabilul e lângă tine? întrebă Oleg.

— Da.

— Fii atent ce-ți spun... Cere la *Metropol* camera 503. Imediat ce răspunde, dă-i telefonul contabilului. Trebuie să vorbească cu cineva.

— Am înțeles, zise colonelul.

Andrei închise. Aprinse o țigară.

— Vrei să te servesc cu un păhărel? zise el.

Oleg refuză cu o mișcare a capului.

— Nu mai înainte ca Kuliakov să ne dea contractul.

Se uită la ceas. Era șapte și cinci.

*
* *

Doi oameni se apropiau de tren. Aveau pe ele hainele angajaților căilor ferate sovietice.

Unul dintre ei avea în mână o lampă cu acetilenă.

Se aflau la aproximativ treizeci de metri de convoi. Soldații îi văzuseră. Se uitară la colonel ca să afle ce aveau de făcut. Lev le făcu semn să stea liniștiți. Fără a-i pierde din ochi pe cei doi ceferiști care se apropiau, formă numărul de la *Metropol* și primi legătura cu camera 503.

— Așteptați, zise el.

Se întoarse spre Gherasimov.

— Nici o vorbă despre locul în care te afli, altfel mori, îi șopti el.

Îi întinse aparatul.

— Cine ești dumneata?

— Valentin Gherasimov.

— Ce branșă?

— Datorii externe. Șef de birou.

— Aici Stanislas Kuliakov.

Gherasimov aproape că luă poziția de drepți.

— Unde te afli?

— N-am voie să spun, domnule.

— Câți oameni sunt cu dumneata?

— Vreo douăzeci.

— Ai verificat totalul transportului?

— Da, domnule. În mare, o sută de miliarde de ruble în bancnote de o sută și de cincizeci.

— În mare?

— Cu o aproximație de câteva milioane. Mai precis nu se poate, domnule.

— Bine, Gherasimov. Atunci îți iei responsabilitatea.

Gherasimov înghiți în sec.

— Da, domnule.

— Gherasimov!

— Domnule?

— Banii ăștia... concret în momentul în care îți vorbesc, îi ai sub ochii tăi?

— Da.

— Pot fi deplasați? Vreau să spun... rapid? O idee cumplită se strecură în mintea lui Gherasimov. La urma urmelor, ce putea să împiedice trenul să demareze și să dispară în noapte?

— Ăăă..., se bâlbâi el.

Colonelul se uită la el amenințător.

— Da sau nu? insistă Kuliakov pe un ton tranșant.

— Nu...

— Mulțumesc, Gherasimov. Ne vedem mai târziu.

Legătura se întrerupse.

În loc să închidă, Gherasimov îi întinse năucit telefonul colonelului. Dar colonelul nu-i văzu gestul.

Se uita în tăcere la cei doi ceferiști care se opriseră în fața lui.

— Ce se petrece aici? întrebă cel cu lampa zâmbind ca un idiot. De ce păziți trenul ăsta? Ce e în el?

Colonelul îi zâmbi amenințător.

— Secret militar, cretinule. Acum, cară-te, dacă nu vrei să te fac să înghiți lampa!

*

* *

— Da, zise Kreiper. Imediat...

Mâinile lui Kuliakov tremurau atât de tare încât bancherul fu gata să scape receptorul.

Era Talaski.

— Ai vorbit?

— Da.

— Totul e în ordine?

— Da, răspunse cu un glas stins Kuliakov.

— Îți voi da adresa unde se află depozitate fondurile.

— Unde? întrebă Kuliakov.

— O secundă... Mai întâi ascultă ce am să-ți spun. Când voi închide, vei da contractele omului care se află în încăpere.

— Hans Kreiper?

— Nu, nu lui Kreiper. Celuilalt. Celui de lângă fereastră. De acord?

— Da.

— Banii se află la gara Kazan, într-un tren de marfă format din zece vagoane, pe linia 11.

— Gara de marfă, linia 11, repetă Kuliakov.

— Imediat ce vei înmâna contractele, vei primi fotografiile. După cum ne-am înțeles.

— Și negativul? întrebă Kuliakov.

— Și.

— Când?

— Într-o clipă.

— Mulțumesc, mulțumesc...

Deodată bancherul se auzi vorbind fără să-și dea seama ce spune.

— Am aflat un lucru cumplit.

— Te ascult, zise Andrei.

— Fiul meu se droghează, zise el cu glas scăzut.

— Serios?

Andrei era foarte mirat de ajutorul pe care i-l cerea Kuliakov.

— Cum îl cheamă? întrebă el după o scurtă tăcere.

— Nikita.

— Ce ia? Crack, cocaină, heroină?

— Nu știu, răspunse Kuliakov. Nu mă pricep.

— Ce vârstă are?

— Șaptesprezece ani. E îngrozitor.

— Da, e îngrozitor.

— Ce să fac?

— O să mă gândesc.

— Mulțumesc.

— Altceva. Acum când știi unde e trenul, nu anunța pe nimeni decât peste cincisprezece minute. M-ai înțeles?

— Da.

— E plin de exploziv. Dacă un om de-al tău se apropie mai înainte de zece minute, arunc totul în aer.

— Bine.

— După cincisprezece minute cheamă poliția și armata ca să-l păzească. E un tren cu o sută de miliarde de ruble și Moscova e plină de bandiți!

Kuliakov se sculă, scoase contractele din servietă și le dădu „gorilei" care le luă fără să spună nimic. Cineva bătu la ușă. Garda de corp deschise și ieși. Kuliakov se pomeni nas în nas cu o cameristă.

Femeia avea în mână un plic.

— Stanislas Kuliakov? întrebă ea.

El dădu din cap. Femeia îi dădu plicul și închise ușa. Kuliakov verifică discret conținutul. Talaski nu-l mințise. Băgă plicul în servietă, o strânse în brațe, se trânti într-un fotoliu și se uită la ceas.

*
* *

— Lev?

— Da, șefule! răspunse colonelul.

— Cară-te de-acolo cu oamenii tăi. Părăsește repede gara!

— Și cu contabilii ce fac?

— N-ai treabă cu ei. Peste zece minute vor fi acolo toți caraliii din Moscova!

— Am înțeles!

*
* *

Oleg își prinse capul între mâini și-și frecă energic ochii.

— Pot să-ți pun o întrebare, Andrei?

— Pune.

Semănau cu doi luptători la coborârea din ring. Palizi, trași la față. În ultimele zile nu ieșiseră din birou decât ca să facă un duș.

Andrei, cu picioarele pe masă, își scosese încălțările. Oleg stătea pe podea.

— Îmi răspunzi numai cu da sau nu, fără comentarii. Bine?

— Dă-i drumul.

— De fapt sunt mai multe întrebări. E semnat contractul?

— Da.

— Bine... Avem acest contract?

— Da.

— Contractul ne face într-adevăr stăpânii celei mai mari insule din arhipelagul Kurilelor, pe o perioadă de nouăzeci și nouă de ani?

— Da.

— Deci, o putem deja negocia?

— Știi asta la fel de bine ca și mine! Mă mai sâcâi mult?

Vedea bine că Oleg voia să ajungă la concluzia victoriei. Dar Andrei nu era de acord. Încă se mai puteau întâmpla o mie de lucruri capabile să le distrugă eforturile.

— Răspunde fără comentarii, zise Oleg.

Andrei dădu din umeri.

— Știi la fel de bine ca și mine, zise el cu o voce calmă.

— Perfect! Cât ne-a costat contractul?

— O sută de miliarde de ruble.

— În dolari?

— Un miliard de dolari.

— Bine... Bine... Cât scoatem de la japonezi?

— Zece miliarde de dolari. Dar încă nu-i avem!

— Lasă asta! Treaba e ca și făcută!

— Până când nu-i vei încasa și nu vei înapoia miliardul datorat, nimic nu e ca și făcut!

— Lasă! Care e beneficiul pe care îl obținem din această operațiune?

— Chiar nu știi?

— Vreau să aud din gura ta!

— În mare, nouă miliarde de dolari.

Oleg se ridică brusc de parcă ar fi avut arcuri, sări pe masă, mătură totul cu piciorul, se aruncă în fotoliu, sări din el și se repezi spre ușă. Nouă miliarde de dolari numai pentru ei doi, era mult prea mult!

Trecu prin toate camerele, deschise ușa de la intrare, ieși pe palier și coborî scara ca o marionetă de cauciuc. În cap i se învârteau milioane de idei. Adăugându-se nopților de nesomn, exaltarea lui îi crea o stare de intensitate care îi amintea tot ce se spunea despre drogați.

Da, probabil că de un astfel de extaz erau cuprinși drogații...

După câteva minute își recăpătă calmul. Ajunse la parter și trecu pe lângă oamenii care intrau sau ieșeau din clădire. Trecu prin fața unei uși de sticlă căreia nu-i dăduse niciodată atenție. Știa că acolo era școala de dans. Se uită fără să vrea și văzu că orele se terminaseră.

O zări pe Șostakova vorbind unei femei cu haină de blană care ținea o fetiță de mână. Femeia era cu spatele

la Oleg. Apoi se întoarse spre ieșire, păstrând încă pe buze zâmbetul adresat marii balerine. Femeia venea în direcția lui Oleg.

Fără să înțeleagă de ce, Oleg nu-și putea lua ochii de la ea. Pe măsură ce se apropia de el, îi vedea din ce în ce mai bine fața de madonă, cu ochi albaștri și păr blond.

Tânăra femeie vorbea cu fetița. Fetița râdea. Apoi femeia și copilul deschiseră ușa și ajunseră lângă Oleg. Atunci Oleg își simți picioarele tremurând și sângele oprindu-i-se în vine.

În momentul acela îl văzu și ea.

Tânăra femeie încremeni, păli la față și se sprijini de tocul ușii ca să nu cadă. Elevele ieșeau râzând și o împingeau din drumul lor. Înțelegând că se petrecea ceva ciudat, fata se agață de brațul femeii și se uită când la ea, când la bărbatul din fața lor. Buzele tinerei femei tremurau. Cu cât se uita mai mult la bărbatul din fața ei, cu atât se făcea mai albă la față.

Bărbatul pălise și el. Încercă să spună ceva dar nu putu.

Apoi, făcând un mare efort, reuși să bâiguie:

— Liuba...

Partea a treia

NOAPTEA ROŞIE

1

— Îți amintești de vorbele lui Cehov? murmură Oleg. *Nu vezi bine Moscova decât de pe Muntele Vrăbiilor.*

Opriseră mașina pe marginea drumului.

Orașul se întindea la picioarele lor și amândoi planau deasupra orașului, survolând meandrele râului Moskva, care își desfășura panglica verzuie în arc de cerc.

Există locuri încărcate de *magnetism.*

Astfel, Muntele Vrăbiilor, care domina câmpia de la o înălțime de o sută de metri, atrăgea mulțimi de oameni. Multe evenimente se derulaseră acolo, evenimente care

răsturnaseră destinul Rusiei și schimbaseră fața lumii. Cu patru secole și jumătate în urmă, Ivan cel Groaznic se refugiase acolo ca să scape din Moscova cuprinsă de flăcări.

Napoléon se oprise acolo să contemple orașul înainte de a-l invada. În 1917, revoluționarii își instalaseră acolo tunurile îndreptate împotriva Kremlinului, unde se baricadaseră loialiștii. După ce obținuseră victoria, bolșevicii rebotezaseră Muntele Vrăbiilor zicându-i „Munții Lenin".

— Ți-e frică? zise Oleg.

— Nu, răspunse Liuba înfiorându-se.

— Hai în mașină.

De când o regăsise, cu treisprezece zile în urmă, asta era prima lor întâlnire. Oleg se întreba de ce așteptase atât de mult timp înainte de a o suna pe Liuba. Nu, nu găsea însă nici un răspuns. Unele lucruri nu se explică. Ca și atitudinea lui față de Andrei.

În prima seară nu-i suflase nici o vorbă despre întâlnirea lor. Nici zilele următoare. Totuși, până atunci, nici unul nu avusese secrete față de celălalt. O cunoscuseră împreună pe Liuba. Ea făcea parte din trecutul lor comun. Tăcerea lui putea să fie considerată drept o trădare?

În orice caz, deocamdată, Oleg nu avea chef să spună nimic nimănui. Mai ales lui Andrei!

Ca altădată, Liuba îi dăduse întâlnire în fața magazinului Gum. Deși el și Andrei nu se deplasau niciodată fără escortă, Oleg nu-și luase șoferul-gardă de corp, Anton Abalkin, poreclit Tătarul. Nu voia s-o sperie pe Liuba.

Puse mâna pe cheia de contact.

— Ești căsătorită?

— Da.

— Ai copii?

— Nu.

— La șaptesprezece ani îți doreai o sumedenie de copii! zise el încercând să râdă.

— N-am. Dar tu te-ai căsătorit?

Oleg izbucni în râs.

— Eu? Să mă căsătoresc? Cu cine?

Demară.

Când trec prea mulți ani, ești cuprins de pudori ciudate. Nu poți intra „cu bocancii" în trecutul celuilalt.

Fiecare cuvânt poate să rupă farmecul. Oleg se simțea stângaci, intimidat. În timp ce conducea, se uita pe furiș la Liuba. Fizic nu se schimbase.

Doar că devenise și mai atrăgătoare.

— Arăt schimbat? întrebă Oleg.

— Da, răspunse Liuba.

Râseră din nou.

— Am îmbătrânit!

— Nu, n-ai îmbătrânit, zise Liuba. Suntem mai bătrâni, asta e altceva. Sunt sigură că simți același lucru când te uiți la mine. Ești același, dar nimic nu mai e la fel...

Ea își puse prietenește mâna peste mâna lui. Oleg se simți traversat de un curent electric.

— Înțelegi, Oleg?

— Da, da... Cu ce se ocupă soțul tău?

— Lucrează la poliție.

Își retrase mâna. Simțea nevoia să-i pună imediat sute de întrebări.

Nu îndrăznea să le pună. Nu încă... Trebuia mai întâi să recapete încrederea și libertatea de exprimare care îi lega pe vremuri.

— Ai fost șocat când ai revăzut prima dată Moscova?

— Da, da, oarecum, răspunse Oleg zâmbind jenat. Gata, am ajuns...

Opri mașina. Merseră fără grabă printr-un parc înflorit, vegheat de busturile celor mai mari gânditori ai Rusiei. În fund se înălța un portic monumental format din opt coloane de granit roz, care susținea un basorelief dedicat „Poporului creator". În spate, se avânta spre cer clădirea de treizeci și două de etaje terminată cu o flеșă.

— Ai mai fost aici? întrebă Oleg.

— Niciodată.

Pe lângă ei treceau grupuri de studenți. Liuba avea dreptate. Poate că erau aceiași, dar se schimbaseră mult.

— Cu ce vrei să începem? Biblioteca, piscina, amfiteatrele, un bar?

Ansamblul acelui oraș în oraș era impresionant. Universitatea Lomonosov număra patruzeci și cinci de mii de încăperi diferite, repartizate în șaizeci de clădiri pe o suprafață de aproape patru sute de hectare cu copaci, peluze și parcuri. Mii de laboratoare de studii și de cercetare, muzee, stadioane, un teatru, facultăți, pavilioane, grădinițe, cafenele, un spital, zeci de restaurante, șase mii de camere, două sute de amfiteatre...

Acolo se pregăteau în toate domeniile treizeci de mii de studenți de ambele sexe...

— Mai întâi la bibliotecă, ca să reflectăm, zise Liuba. Apoi la bar ca să nu ne mai gândim.

Oleg simți melancolia din glasul ei.

— Și surorile tale ce mai fac? întrebă el. Vorbește-mi de faimoasele surori Karpova!

Liuba se întristă. Oleg își mușcă ușor buza de jos. Făcuse o gafă!

Liuba își simți stingherеala.

— Ascultă, Oleg, îi zise ea, amândoi ne simțim stingheriți. În cincisprezece ani s-au întâmplat multe lucruri Ți-e frică să nu spui prostii. Și eu la fel. Haide la bibliotecă și îți voi propune un pact. Da?

— Da.

După un sfert de oră, se aflau într-un colț al sălii tapisate cu sute de mii de lucrări. Cufundați în lectură, studenții de la mese nu le acordau nici o atenție. Uitându-se la ei, Oleg înțelese că trecuse definitiv în altă lume. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, poate că acum ar fi predat acolo... Profesor de economie. Într-un fel, rămăsese oarecum în aceeași sferă. Numai că nu mai era vorba de economie teoretică, ci de exerciții practice cu implicații mortale, unde era în joc viața celorlalți, și, în caz de greșeală, chiar viața lui.

— La ce te gândești? zise Liuba.

— La trecut. La studii. La prezent. La viitor.

Liuba se uita la el fix, cu o privire gravă, fără să clipească.

— Nu ne-am văzut de secole. Nu știi nimic de mine, nu știu nimic de tine. Vreau să știi că nu voi fi jenată de nici o întrebare...

Apoi preciză:

— Așa cred. Pune-mi toate întrebările care-ți trec prin minte. N-o lua pe ocolite. Direct, fără înfloriturі. Pot să fac și eu la fel?

— Da.

— Bine. Eu încep. Ai atins o rană, adineauri când ai amintit de surorile mele. Anna a murit, acum două luni. Era cea mai frumoasă dintre noi. Îți mai amintești de Anna?

— Da. Îmi pare rău.

— A murit într-un incendiu.

— Anna?

— Un depozit mare a ars pe strada Miuskaia. Dar să nu mă întrebi ce căuta acolo la unu dimineața, pentru că nu știu să-ți răspund...

Oleg simți că pălește. El comandase incendiul! Oleg și Andrei îl pedepsiseră pe Lukianov care avea pretenția să controleze singur imperiul produselor alimentare.

— Oleg... Nu te simți bine?

— Da da, ba da... Îmi pare nespus de rău pentru ea, și pentru tine.

Nu mai îndrăznea să se uite în ochii ei.

— Crezi în destin, Oleg?

Cum ar fi putut să nu creadă?

— Adică, crezi că fiecare dintre noi urmează un traseu care nu depinde de voința lui?

— Mi-e teamă că așa e, răspunse Oleg suspinând.

— Și eu cred la fel, zis ea.

— N-a încercat soțul tău să afle cum s-a întâmplat... cu Anna?

Liuba vru să scoată o țigară, dar își aminti că se afla în bibliotecă.

— Mi-a spus că de vină e mafia.

— Care e acum numele tău de familie?

— Montașev.

Oleg, care primea al treilea șoc în mai puțin de un minut, schimbă subiectul întrebând-o despre mama ei.

— E bine, răspunse Liuba.

Apoi îi vorbi despre ceaiurile de la mama ei. Dar Oleg o ascultă fără s-o audă. El și Andrei erau indirect vinovați de moartea Annei, dar, cea ce punea capac la toate, era faptul că Liuba era nevasta lui Vasili Montașev,

numit de curând în fruntea secțiuni însărcinate să lupte împotriva crimei organizate! Era cunoscut drept un om incoruptibil. De la numirea în funcție, toate bandele din Moscova îl trecuseră pe lista lor neagră. Toate voiau să-i facă de petrecanie. Îi trecu fulgerător prin minte că Liuba va fi văduvă și el o va lua de nevastă.

— Și studiile tale de psihologie? întrebă el ca să-și ascundă tulburarea.

— Am renunțat.

— Ești fericită?

Liuba ezită imperceptibil.

— Da, da... Dar tu? Vorbește-mi de tine. Ce faci?

— Chestii... Treaba merge. Mi se întâmplă să servesc drept intermediar unor oameni care ar dori să investească în Rusia. Îi pun în contact...

— Cum ai supraviețuit? Vorbesc de gulag? Pe urmă? Ce s-a întâmplat?

— Am evadat.

— Când?

— Acum opt ani.

Liuba își feri privirea. Acum voia să pună o întrebare dar se temea de răspuns.

— Și Andrei?

— Am evadat împreună? Cu Vitali. Și alt tip.

Când auzi de Vitali, inima Liubei începu brusc să bată cu putere.

— Andrei e la Moscova, zise Oleg.

— Și Vitali?

Oleg scutură ușurel din cap.

— Vitali a murit.

Liuba se uită țintă la ceafa unei fete instalată la două mese de ei. Îi venea să urle!

— Am sărit din trenul penitenciar, în Siberia, continuă Oleg. Eram patru. Am mers zile în șir fără mâncare. Există totdeauna un moment în care cazi din cauza oboselii. Te culci în zăpadă. Nu mai vrei să te ridici. Frigul și epuizarea fac restul.

— Vitali... murmură ea.

— Adineauri vorbeai de destin. Fiecare are propriul său destin.

— Și Andrei?

— Ne vedem din când în când. Am putea spune că lucrăm în aceeași branșă.

— I-ai spus că m-ai întâlnit?

— Da, bineînțeles...

Acum tăceau. Oleg se așteptase la o ploaie de întrebări, care ar fi provocat tot atâtea minciuni din partea lui. Căci, de la început, aproape tot ce spusese era fals. Dar ea tăcea, de parcă moartea lui Vitali ar fi epuizat toate întrebările.

— Oleg... Cum... cum a murit Vitali? întrebă Liuba pe neașteptate.

— Ți-am spus. În zăpadă.

— Cum?

— Mersesem douăzeci și patru de ore prin furtună. Voiam să ne depărtăm de calea ferată, ca să scăpăm de soldați și de câini. Nu mai puteam. Ne-am întins în zăpadă. Când a trebuit să plecăm mai departe, m-am dus să-l trezesc. Nu mai mișca. Murise în somn.

Era prima dată, de la evadarea lor, când Oleg vorbea de Vitali.

— Voia să se facă ziarist, zise Liuba.

— Tor timpul vorbea despre asta.

— Ar fi văzut și el prăbușirea sistemului. Dorea atât de mult să se prăbușească sistemul...

— Să știi, Liuba, zise Oleg, că îl plâng și acum pe Vitali. Dar dacă ar fi fost în viață, ar fi făcut și el ca noi...

Ea ridică capul.

— L-ar durea în cot, zise Oleg.

— De cine? întrebă ea.

— De sistem.

Ea îl privi cu atenție.

— Pe tine te doare în cot?

— Cu desăvârșire! Am văzut multe chestii... nasoale, acolo..., reluă el după o ezitare. Știi, la vremea aia...

Arătă cu capul spre tinerii împrăștiați în bibliotecă.

— Ne înșelam ca ei. Aveam o imagine ideală despre lume. O vedeam colorată. E fals. În gulag nu e decât negru. Andrei, Vitali, eu și toți cei care au trecut pe-acolo, s-au întors în cap cu o singură idee — să supraviețuiască. Doar să supraviețuiască. Să trăiești o zi în plus, indiferent dacă într-un pat sau pe un morman de bălegar. Pentru mine, azi, speranța, ideologia, discursurile...

Oleg făcu un gest semnificativ. Cum să-i explice că pentru a rămâne în viață trebuia uneori să-i ucizi pe ceilalți?

— Nu mai crezi în nimic? întrebă Liuba cu blândețe.

El zâmbi cu amărăciune.

— Ba da! În vodcă! Mergem la bar?

— Da!

Când ajunseră aproape de ușă, Liuba îi zise:

— Aș vrea să-l revăd pe Andrei. Aș vrea să ieșim într-o seară împreună, să fim stupizi și veseli!

— Cu soțul tău? întrebă Oleg cu un strop de ironie.

— Nu! Numai noi trei!

Liuba îl prinse de mână și îl trase după ea în fugă pe culoare. Încântat la culme, Oleg se lăsă în voia ei.

La dracu! De ce nu?

Oleg ar fi vrut să oprească timpul în loc. După-amiaza trecuse deja. Andrei îl aștepta de la prânz. Oleg știa din ajun că nu va veni la întâlnire. O trădare și un pericol de moarte.

Era 28 noiembrie.

Peste trei zile, luni 1 decembrie, diferite „familii" din Moscova, care le încredințaseră miliardele lor în urmă cu două săptămâni, vor veni să-și primească înapoi banii.

Necazul era că nu aveau nici o copeică.

2

Andrei era în culmea supărării. Îl aștepta pe Oleg de două ore. Când avea mai multă nevoie de el, Oleg lipsea. Nu putea să fie decât arestat, rănit sau mort. Banii împrumutați pe care trebuiau să-i dea înapoi peste patruzeci și opt de ore erau „temporar" blocați la Tokyo.

Taro Hansaku, care servea drept negociator secret pentru guvernul japonez în tranzacția Kurilelor, îi confirmase acest lucru lui Andrei cu o oră în urmă. Hansaku nu era omul care să umble cu povești. Andrei și Oleg îl întâlniseră prima dată în legătură cu o afacere cu diamante. Întâlnirea avusese loc în Extremul Orient rusesc, în zona liberă Nahodka.

Fusese de față și șeful familiei Gatto, Angelo Gatto, venit special de la New York.

Când Oleg și Andrei avuseseră ideea cu insulele Kurile, se adresaseră cât se poate de natural lui Hansaku. Sună telefonul.

Hansaku sau Oleg!

Andrei ridică receptorul. Era Kuliakov.

Bancherul, disperat, îi solicita din nou ajutorul pentru fiul său Nikita, care se droga.

Agasat, Andrei, îi ceru câteva amănunte și îi promise că se va rezolva.

*
* *

— Alioșa, îți mulțumesc că ai venit, îi zise Pavel Lisenko. Vreau să-ți spun de la început că nu te-am deranjat de pomană...

— Dă din tine!

— Azi e sâmbătă 29 noiembrie. Luni, adică peste două zile, trebuie să ne recuperăm lovelele de la Vlasov și Talaski.

— Și?

— Din două, una. Ori ne înapoiază ce ne datorează, plus dobânda. Ori n-au banii. Aș vrea să știu, în cazul în care n-au banii, care sunt intențiile tale?

— Îi lichidez! Le dau foc!

— Ai perfectă dreptate, Alioșa! Nici mie nu-mi pasă de ei. Să crape! Numai că e vorba de banii noștri. Dacă mor, cum ne recuperăm banii?

— Ai vreo idee? întrebă Nebunul.

— Deocamdată, nu. Dar aș vrea să știu dacă faci echipă cu mine, în cazul în care s-ar întâmpla această nenorocire.

— Îmi reglez conturile singur!

— Numai că nu suntem singuri, Alioșa. Grișin, Gracev, Lermontov, Kania, Klimovici, Șatalin!...

— Niște căcănari! Mă piș pe ei!

— Înțeleg, Alioșa, dar asta nu ne aduce mălaiul înapoi. Ne-am încăiera ca idioții, iar Vlasov și Talaski ar șterge-o cu banii noștri.

— Să încerce! răcni Nebunul scoțând revolverul din buzunar.

— N-am spus că vor încerca să ne tragă pe sfoară, Alioșa. Te-am întrebat doar ce-ai face dacă s-ar întâmpla așa.

— De ce? Tu ai face altceva?

— Tot asta, răspunse Pavel Lisenko, dar aș proceda altfel. Bagă înapoi pistolul, Alioșa. Sunt prietenul tău.

— Du-te dracului! se răsti Nebunul.

După ce Alioșa se calmă, Lisenko îi explică, în cuvinte foarte simple, ce aștepta de la el la adunarea de luni.

*
* *

Andrei era indiferent. Nu-și exprima nici un sentiment. Asta era ceva nou la el. Nu-i cerea explicații despre întârziere, nici despre motivele absenței.

Nimic. Tăcere.

— Te rog să mă scuzi, mormăi Oleg. Am avut o problemă.

Andrei nu zise nimic. Oleg își drese glasul.

— Ai vorbit cu Hansaku?

— Acum patru ore, răspunse Andrei cu răceală.

— Ce ți-a spus?

— Despre ce? întrebă Andrei cu o umbră de ironie.

— Despre bani.

— Încă nu-i are.

Lipsa banilor însemna moarte subită. Luni seara, nici o bandă n-ar fi acceptat nici cea mai mică scuză pentru întârzierea returnării.

— Când îi va avea?

Andrei dădu din umeri și se cufundă în lectura unui dosar voluminos.

— Nu ți-a spus nimic mai mult?

— Pretinde că totul e pornit și că va avea foc verde din partea guvernului japonez dintr-un moment în altul.

— Peste patruzeci și opt de ore îi vom avea pe toți pe cap. Va trebui să le spunem ceva. Ce vom face atunci? Ai cumva vreo idee?

— Nici una.

— S-ar zice că nu-ți pasă! izbucni Oleg.

— Ca și ție, răspunse Andrei cu calm.

— La dracu! Ți-am spus că am avut o problemă! Ție nu ți s-a întâmplat niciodată?

— Niciodată când îmi dau cuvântul!

Deși se știa vinovat, Oleg strânse pumnii și porni spre Andrei.

— Păstrează pentru tine lecțiile astea!

Andrei sări din fotoliu.

— Să te ia dracu!

Stăteau față în față. Situația era atât de grotescă încât Oleg izbucni în râs.

— Să lăsăm prostiile, Andrei. Doar n-o să ne batem!

Palid la față de furie, Andrei îl luă de reverele hainei.

— Oprește-te, Andrei! zise Oleg între două accese de râs. Dă-mi o șansă!

— N-am chef să plătesc pentru tâmpeniile tale.

— Am lipsit din cauza Liubei! strigă Oleg. Am întâlnit-o pe Liuba!

— Care Liuba?

— Liuba! Liuba noastră! La dracu, nu-ți amintești de Liuba?

Oleg se desprinse din mâinile lui și se prăbuși pe un scaun.

— Liuba trăiește? îngăimă Andrei.

— Ți-am spus că am fost cu ea! O s-o vezi! Acum înțelegi?

Năucit, Andrei stătea în picioare, cu brațele atârnate.

— Unde ai întâlnit-o?

— Aici. Jos. La Șostakova!

— S-a schimbat? întrebă Andrei.

— Enorm. E și mai frumoasă!

— Unde e?

— La Moscova.

— Are copii?

— Nu?

— E măritată?

— Da.

Oleg observa că Andrei îi punea aceleași întrebări pe care le pusese și el Liubei.

— Cu cine? întrebă Andrei.

— N-ai să crezi!

— Spune.

— Cu Vasili Montașev!

Andrei făcu ochii mari. Era prea mult. Nu mai rezistă. Furia dispăru într-o clipită și se nărui pe birou în hohote de râs.

— Dacă Hansaku nu trimite mălaiul cel târziu mâine, ne mai rămân două zile de trăit.

Oleg se uită la el cu un aer gânditor.

— Cred că am o idee pentru luni, murmură el. Smintită, foarte periculoasă...

Andrei dădu din umeri.

— În situația în care ne aflăm... zise el cu fatalism.

*
* *

Abalkin îl ținu așa pe vânzătorul de drog. După care, când fu sigur că murise, îi scoase de pe cap sacoșa de plastic, vârî zahărul pudră din ea în WC, o făcu ghem și o băgă în buzunar. Ridică cadavrul plasatorului de drog cu brațul stâng și, cu dreapta, îi înfășură după gât lanțul metalic al bazinului de apă. Apoi, foarte lent, lăsă cadavrul să atârne în gol. Din cauza greutății, rezervorul se goli.

Abalkin întredeschise ușa și trase cu ochiul afară. Nimeni. Scrise cu creionul pe ușă „DEFECT".

Apoi se spălă liniștit pe mâini la chiuvetă. În afara apei care curgea de la bazinul blocat, locul era învăluit în tăcere. Toată acțiunea durase doar trei minute. Ușa scârțâi. Apăru Nikita, împins de la spate de Valentin.

Abalkin se șterse pe mâini și se întoarse spre el.

— Nu ți-e rușine să te droghezi la vârsta ta? îi zise el cu un ton sentențios.

Nikita se uita la el cu ochii mari și plini de spaimă. Nu înțelegea de ce omul care îl abordase pe stradă punându-i cuțitul în spate, îl adusese acolo.

Și nu avea habar ce intenții avea cu el colosul acela cu capul ras și gât de gorilă.

— Dă-mi pachetul, îi zise Tătarul.

Nikita îl scoase din buzunar și i-l dădu. Tătarul dădu din cap cu un aer dojenitor, rupse hârtia ambalajului și vărsă praful în chiuvetă.

— Acum o să-ți arăt ceva.... Doar ca să știi ce te-așteaptă dacă de mai atingi o singură dată de porcăriile astea...

Îl luă pe Nikita părintește pe după umeri, deschise ușa unei cabine pe care scria DEFECT și îi arătă cadavrul omului care îl aproviziona cu drog atârnat de lanțul bazinului.

— Vezi, prostuțule, în felul ăsta ai să sfârșești și tu dacă aflu că nu m-ai ascultat!

Înghețat de oroare, Nikita simți că i se îndoaie picioarele.

— Acum, șterge-o! îi ordonă colosul.

Nikita își adună forțele și, legănându-se, ieși. Abalkin suspină.

— Ah, puștii ăștia! îi zise el lui Valentin, care urmărise cu admirație acea strălucită lecție de pedagogie practică.

Douăzeci de secunde mai târziu, amândoi traversau magazinul fără să se grăbească și se pierdeau printre grupurile care se îmbulzeau în fața vitrinelor goale.

3

Liuba se gândea într-una la întâlnirea din ajun cu Oleg.

Multă vreme îl crezuse mort și trecuseră cincisprezece ani de la studiile lor. În unele momente, când nu-și dădea seama că ea îl observa, Oleg avusese o expresie mohorâtă. Uneori, chiar un zâmbet dur, necruțător. Ce

conturi avea de reglat cu viața? Era sigură că nu-i spusese totul.

Seara, nu-i spusese lui Vasili unde își petrecuse după-amiaza, ci îl lăsase să creadă că o ajutase pe Natalia la cumpărături. Noaptea, în timp ce el dormea, deschise și închise din nou cutia cu gândul la Vitali. Oleg nu-i spusese prea multe despre el.

Liuba își pusese multe întrebări după deportarea lor. Se gândise atât de mult la Vitali, la ei, încercând să-și imagineze ceva de neconceput. Acum, pentru a reînnoda firele acelei povești care era și povestea ei, avea nevoie să reconstituie în linii mari tot ce se întâmplase.

Asta trebuia s-o facă Oleg.

La despărțire, Oleg îi spusese că o va căuta peste două-trei zile. Era ridicol de mult! Așteptase și așa prea mult. Trebuia să-i vorbească imediat. Căută în geantă numărul de telefon pe care i-l dăduse cu două săptămâni în urmă.

— Aș vrea să vorbesc cu Oleg Vlasov.

— Nu-i aici, răspunse o voce de bărbat. Cine îl caută?

— Liuba.

Urmă o tăcere lungă. Liuba crezu că legătura se întrerupsese.

— Alo?

— Care Liuba? insistă vocea.

— Liuba...

Ar fi trebuit să spună Montașev...

— Liuba Karpova.

Din nou tăcere. Apoi o voce puțin tulburată:

— Liuba... Sunt Andrei.

*

* *

— Pot să vă vorbesc deschis, domnule prim-ministru? întrebă Taro Nakayma.

— Mi-ai face o favoare și o mare onoare, domnule ministru.

— Ne batem de o jumătate de secol pentru restituirea insulelor Kurile. Toate negocierile au eșuat. Am încercat totul cu sovieticii: banii, amenințarea, ruperea negocierilor diplomatice, respingerea propunerilor economice și financiare. Nimic n-a mers. Or, azi, ca prin minune, ni se aduce pe tavă ceea ce ni s-a refuzat totdeauna...

Taro Nakayama își lăsă fraza neterminată. Kaifu își dădu seama de ezitarea lui.

— Continuă, te rog!

— Iar guvernul nostru face nazuri! De ce? Pentru că se consideră că nu e demn, din poziția noastră, să negociem cu bandiții din Yakuza.

Primul ministru dădu din cap.

— Domnule prim-ministru, continuă Taro Nakayama, în fond, nimic nu vă obligă să cunoașteți identitatea celui care vinde. Dați-mi voie să vă amintesc că negociem oficial cu o societate elvețiană.

— Bine, să uităm cine e adevăratul vânzător. Se pare însă că ai scăpat din vedere că nu e vorba de tot arhipelagul, ci numai de o singură insulă.

— Ce importanță are, domnule prim ministru? Din punct de vedere strategic, Etorufu este cea mai importantă. Și dacă Etorufu cade în mâinile noastre, știți foarte bine că rușii vor fi obligați să negocieze și restul arhipelagului.

— E vorba totuși de douăzeci și cinci de miliarde de dolari. Încearcă să obții cel mai mic preț, îl sfătui Kaifu.

— Ce înțelegeți prin „cel mai mic preț", domnule prim-ministru?

— Îți cere douăzeci și cinci de miliarde? Oferă-i cincisprezece.

— Și dacă refuză?

— Încearcă...

*
* *

Oleg se dădea de ceasul morții. Trimisese toți oamenii disponibili din imobil în căutarea lui Andrei. Dar Andrei dispăruse. Nimeni nu știa unde e. Abalkin îl văzuse cu o oră în urmă ieșind pe ușa principală.

Oleg era îngrijorat și furios. Hansaku telefonase între timp, și de data asta era rău de tot. Nu mai exista nici cea mai mică speranță să plătească datoria la data prevăzută. Era vineri și datoria trebuia plătită duminică. Japonezii spuneau că negocierile se încheiaseră. Era vorba doar de o întârziere datorată angrenajelor administrative ale băncilor din Tokyo. Banii erau acolo, gata să fie trimiși. Cel mai târziu luni... Dar luni vor fi morți!

Ce să facă?

În caz de nenorocire, Oleg avea o idee. Dar Andrei o considera prea periculoasă. De ce nu găsea el alta?

Cel mai periculos era să aștepte cu brațele încrucișate să le fie golit în cap un încărcător plin.

*
* *

— Te superi dacă te ating?

— Și eu voiam să-ți cer același lucru, zise Liuba.

Își strânseră mâinile. Andrei urcă cu palmele de-a lungul brațelor, îi pipăi umerii și îi mângâie fața. Liuba îl lăsă să-și strecoare degetele sub părul ei. Mângâierea nu avea nimic erotic. Se priveau fără să clipească.

— Ești într-adevăr tu, zise în cele din urmă Andrei retrăgându-și mâinile.

Se aflau într-o *kafemorojenoie* din piața Arbat. „Unde vrei, dar imediat!" îi spusese Andrei la telefon. Liuba nu avusese timp nici măcar să se uite în oglindă. Coborâse din apartament și o luase la fugă.

Stăteau în picioare în fața unei mese rotunde pe care o chelneriță așezase două cești cu ceai și o farfurioară cu prăjiturele.

— Avem prea multe lucruri să ne spunem, zise Andrei. Cel mai bine ar fi să nu spunem nimic... să stăm așa, nemișcați, până ne recăpătăm graiul... Dacă... numai un lucru... ești și mai frumoasă.

— Mulțumesc, zise Liuba zâmbind. Îți imaginai că sunt nasoală?

— Nu-mi imaginam nimic.

Andrei se temu că ea nu înțelesese.

— Nu vreau să spun că nu mă gândeam la tine. Dar în mintea mea erai ca o fotografie pe care o scoți dintr-un sertar. O fotografie nu îmbătrânește niciodată.

— Și dacă m-aș fi schimbat?

— Nu m-am gândi niciodată la asta. Dar ar fi putut să ai mulți copii, să te fi îngrășat, să fii buhăită de alcool, să tricotezi șosete...

— Chiar tricotez șosete! protestă ea.

Au râs.

— Liuba... Liuba..., repetă Andrei ca să fie sigur că se afla acolo. Nu-mi vine să cred!

— Oleg ți-a spus?

— Ce?

— Vom face o petrecere fantastică toți trei!

Ea îl luă de mână.

— Să știi că e un miracol... Nu mai speram să vă revăd în viață. M-am străduit anii în șir ca să aflu ce s-a întâmplat cu voi.

Scoase o țigară pe care Andrei se grăbi să i-o aprindă.

— E ciudat că am dat peste tine la telefon. Erai la Oleg?

— La Oleg înseamnă la mine. Stăm împreună, deasupra școlii de dans a Șostakovei. El are colțul lui; eu îl am pe-al meu. Trăim în aceeași clădire. Nu ți-a spus?

— Nu mai știu. Am vorbit despre atâtea lucruri... Îți dai seama, n-am mai pus piciorul la Lomonosov din vremurile bune! Ce emoție am avut! Și azi n-am mai rezistat. Aveam atâtea lucruri să-l întreb! Mi-a fost teamă să nu mă uite ca zilele trecute.

Andrei se încruntă imperceptibil.

— Când?

— Acum două săptămâni, când ne-am întâlnit la Șostakova. Trebuia să mă sune la telefon a doua zi, dar m-a lăsat să aștept până alaltăieri!

Andrei întoarse capul ca să nu-i vadă expresia feței. Prin urmare, Oleg îl mințise. Timp de două săptămâni, ținuse numai pentru el întâlnirea cu Liuba!

Se străduí totuși să zâmbească.

— Ticălosul, te-a lăsat baltă cincisprezece zile?

— Ei, da!

— Eu nu te-aș mai fi părăsit!

— Așa zici tu!

Începură să râdă. Ea gustă dintr-o prăjitură.

— Se pare că ești căsătorită.

— Da, răspunse Liuba. Dar tu? Câți copii ai la activ?

Andrei se strâmbă cu amărăciune. Întrebarea era stupidă. Gulagul nu era locul ideal pentru întemeierea unei familii.

— De cât timp ești la Moscova?

— De câțiva ani...

— Oleg mi-a spus despre Vitali.

Andrei își feri privirea.

— Nasol, zise el după o tăcere stingherită.

Uneori i se întâmpla să se gândească noaptea la Vitali. De ce trebuise să intervină pentru un nenorocit care, oricum, azi tot ar fi fost mort? În cele din urmă, ca să nu se mai gândească, trăsese concluzia că nu era mai vinovat decât Oleg, decât sistemul, decât instinctul și destinul, mai ales destinul.

Sigur, el lovise într-un moment de furie. Dar fără al patrulea ocnaș, a cărui carne le permiseseră să supraviețuiască, ar mai fi fost el și Oleg pe lumea asta ca să mai aibă remușcări?

Simți privirea Liubei.

— La ce te gândești? întrebă ea.

— La Vitali.

— E îngrozitor, zise Liuba. Țineam atât de mult la el...

— Și eu, zise Andrei.

Dialogul devenea periculos.

— Când facem petrecerea aia? întrebă el brusc.

— În seara asta, mâine, când vrei, sunt totdeauna liberă!

El se prefăcu mirat.

— Parcă ziceai că ești căsătorită?

— O întâlnire ca a noastră este mai importantă decât familia, soțul și tot restul!

Cum putuse să ia de bărbat un astfel de tip? Venus și caraliul!

Duse ceașca la buze. Ceaiul se răcise.

— La începutul săptămânii viitoare? propuse el.

— Nu mai înainte?

— Am o treabă foarte importantă de terminat. Am nevoie de următoarele trei zile. Azi e vineri 29. Luni, marți, alege!

— Unde mergem?

— Tot orașul e al tău, Liuba.

— La *Aragvi*?

Andrei zâmbi imperceptibil. Acolo, la 9 octombrie, se întâlniseră cu Hans Kreiper pentru prima dată și demaraseră operațiunea Kurile.

— Când aveam treisprezece ani, zise Liuba, și codițe pe spate, treceam pe strada Gorki cu colegele și îmi spuneam: „Când voi fi mare, un băiat frumos și bogat mă va invita la masă la *Aragvi*!" Visam. Îți mărturisesc că n-am pus niciodată piciorul acolo.

— Nici eu, zise Andrei. Să profităm de ocazie!

Adevărul era că *Aragvi* era controlat de el și Oleg. Nimic nu se întâmpla acolo fără consimțământul lor.

— Când? zise Liuba.

— Când vrei tu.

— Nu. Fixează o zi!

— Vrei luni? zise el.

Ce risca? Dacă erau în viață, aveau toate motivele să organizeze o petrecere superbă. Dacă erau morți, nu mai avea nici o importanță, întrucât Liuba crezuse asta timp de cincisprezece ani.

— Atunci luni, zise ea.

El o privi cu un aer grav.

— Trebuie să-ți vorbesc, Liuba. Acum, când m-am convins că ești reală, vreau să-ți spun două lucruri. M-am gândit tot timpul la tine și întâlnirea noastră este pentru mine cea mai mare fericire pe care am avut-o de când ne-am despărțit.

Ea roși.

Andrei aruncă câteva ruble pe masă și ieșiră.

4

După paisprezece ani de căsnicie, ritualul devenise sacru: sâmbăta și duminica, Hans Kreiper se curăța de tot stresul acumulat în timpul săptămânii. Dormea până târziu și Olivia, soția lui, îi aducea micul dejun la pat pe la orele nouă.

Nimeni nu avea de ce să-l deranjeze și telefonul lui personal era ținut cât se putea de secret.

De aceea se miră foarte mult când telefonul sună în acea zi de 1 decembrie, la nouă și douăzeci și șapte de minute dimineața. Olivia se încruntă.

— Așteptai un telefon? întrebă ea.

— Nu, răspunse Hans.

— Poate că ar trebui să răspunzi, Hans.

Avocatul ridică receptorul și auzi imediat vocea lui Talaski.

— Bună ziua, maestre.

— Bună ziua, ce mai faci? Nu mai știu nimic de ieri. Iar azi nu e nici o șansă. Duminica e închis.

— Deci, nici un transfer?

— Nimic.

— E neplăcut, zise Talaski.

— Eu v-am prevenit. Dar nu vă neliniștiți. Astfel de întârzieri sunt frecvente... Vom vedea mâine dacă Tokyo a făcut vreo mișcare.

— N-ai înțeles, maestre. Eu și asociatul meu aveam nevoie de acești bani imediat.

— Dragă prietene, n-au sosit. De unde vrei să-i iau?

— Diseară trebuie să-i dăm înapoi.

— Chiar nu pot creditorii să mai aștepte câteva ore?

— Imposibil.

Urmă o pauză, apoi Hans întrebă:

— Ce pot să fac?

— Să faci în așa fel încât să ne parvină imediat suma.

— Zece miliarde de dolari!

Talaski își pierduse mințile. Cine ar fi putut să găsească zece miliarde de dolari, și încă duminica?

— Presupun că glumești, zise el cu răceală.

— Nu, maestre. Deloc. E o problemă de viață și de moarte.

Hans Kreiper își scărpină pieptul păros.

— Dar orice persoană cu bun simț poate să înțeleagă că pentru o asemenea sumă, douăzeci și patru de ore în plus sau în minus...

—Tocmai asta e maestre, îl întrerupse Andrei. Cei cu care avem de-a face nu au bun simț. Pe de altă parte, nu avem nevoie de toată suma.

— De cât ați avea nevoie? zise Kreiper fără să se grăbească.

— Un miliard de dolari ar fi de ajuns. Poți să faci ceva în sensul ăsta?

— Eu sunt avocat, nu bancher! protestă Kreiper.

— Stai puțin, zise Talaski.

Apoi Kreiper auzi în receptor vocea lui Oleg.

— Maestre, deseară dăm piept cu partenerii noștri. Dacă venim cu mâinile goale, îți dai prea bine seama ce riscăm!

— Da... zise Kreiper cu o voce ezitantă.

— Am auzit ce i-ai spus lui Andrei. În cel mai bun caz, banii noștri nu pot ajunge decât mâine.

— Dacă japonezii fac viramentul, nici o problemă. Altfel, cum vreți ca Zürich-ul să vireze la Moscova banii care nici măcar n-au plecat de la Tokyo?

— E sigur?

— Absolut sigur.

— Suntem deci constrânși, prin forța împrejurărilor, să-ți cerem un mic serviciu... Deseară, vom spune creditorilor noștri că suma se află deja în Elveția.

— Asta nu e foarte legal, zise Kreiper.

— Maestre, când ai de-a face cu o sută de milioane de dolari, ce mai e legal?

Olivia veni de la baie cu o bluză de pijama pe care o așeză pe radiator.

— În cazul în care nu ne-ar crede, continuă Oleg, le vom da adresa din Elveția ca să le confirmi că e adevărat.

— Dar e o minciună! zise indignat Kreiper.

— Cine spune altfel? Esențialul e ca ei să creadă că e adevărat.

— Nici vorbă!

— Poftim? zise Vlasov cu blândețe.

— Nu vreau!

— Haide, maestre... E vorba doar de un foarte mic serviciu. Trebuie să-ți amintesc câți bani ți-am dat până acum?

—N-am fost plătit ca să vă acopăr minciunile! Deontologia...

Tonul se schimbă brusc.

— Poți să-ți bagi în cur deontologia!

— Cum? zise Kreiper gata să se sufoce.

— Cum ai auzit! bombăni Oleg. Trebuie să aleg între pielea mea și deontologia ta!

— Renunț la toată afacerea!

În receptor se auzi un foșnet.

— Maestre...

Acum vorbea Andrei Talaski.

— Am pierdut destul timp. Vrei să-ți spun ce faci în acest moment?

— Mă pregătesc să trântesc telefonul în nasul unui personaj trivial! se răsti Hans.

— Stai întins în pat. Cu pieptul gol. Nevasta se uită la tine. A pus o bluză de pijama pe radiator. Are un halat de casă alb...

Cu gura căscată, Kreiper aruncă o privire spre Olivia, ca să vadă dacă tot ce-i spusese Andrei nu era cum o iluzie, un vis... Dar nu, era real.

— Unde ești? întrebă el.

— La Moscova. Acum ascultă-mă bine, Kreiper... Ai început să ne calci pe nervi! Ăsta e primul și ultimul avertisment. De vreme ce nu ți se cere să faci rost de bani, fă măcar ce ți se spune! Încă ceva. Scoală-te din pat și du-te la fereastră. Nu, nu imediat, după ce închid. Vei vedea în stradă o mașină neagră oprită în fața casei tale. Iar lângă mașină vei zări un om în canadiană kaki. Omul ăla așteptă ordinele noastre.

Legătura se întrerupse.

Hans se ridică clătinându-se. Se apropie cu precauție de fereastră. În fața porții mari de fier staționa un BMW mare și negru.

Sprijinit de portieră, un om cu canadiană kaki răsfoia o revistă. Kreiper plecă de la fereastră și își dădu seama că tremura.

— Hans, ești palid... ce s-a întâmplat? îl întrebă Olivia.

— Nimic, nimic..., zise el cu o voce albă. Niște clienți sovietici care își fac griji pentru un transfer de fonduri.

*

* *

Apăsă cu insistență pe butonul soneriei.

În cele din urmă se auzi o voce.

— Cine e?

— Vasili Montașev.

— Cine?

— Montașev...

— Cară-te de-aici!

— Deschide, Koranov.

— Nu vreau să te văd!

— Trebuie să-ți vorbesc!

Vasili începu să bată în ușă.

Ușa se deschise și apăru Ivan Koranov. Ce mai rămăsese, căci nu mai era vorba de același om. Avea pe el un pulover murdar, nu era ras, avea ochii roșii și putea a alcool.

Înăuntru era o dezordine de nedescris și mirosea puternic a aer închis.

— Pot să stau jos? îl întrebă Vasili.

— Du-te la naiba! zise Koranov.

Își turnă vodcă în pahar, izbucni în râs și arătă încăperea cu un gest larg.

— Ești mulțumit?

Luă o gură de vodcă și se uită la Vasili cu ochii lui mici și răutăcioși.

— Sper că ai venit să mă arestezi, persiflă el. Dacă nu, ieși afară!

— Am venit să-ți vorbesc de prietenul tău Peminiakov.

— Îți interzic să pronunți numele ăsta! izbucni Koranov. Tu și ai tăi ați ruinat țara, ați trădat partidul, ați sugrumat KGB-ul, ați lăsat Uniunea Sovietică să fie înghițită de străini! Mi-ai furat tot ce-avem în seif!

— Nu știu nimic, zise Vasili.

— Își bați joc de mine? Polițaii tăi m-au jefuit!

— Ascultă, Koronav... În privința lui Peminiakov...

Koranov îndreptă spre el un deget acuzator.

— Tu l-ai omorât! Numai tu!

— Nu eu, Ivan Koranov! Mafia.

Koranov se bătu peste pulpă, râse strident și se uită la Montașev cu un imens dispreț.

— Mafia! Ăștia sunt polițiștii de azi! Știi măcar numele familiilor care își bat joc de Moscova? Lermontov, Șatalin, Gracev, Vlasov, Talaski, Lisenko, Klimovici și ceilalți... Toți ceilalți! Când am venit să-ți vorbesc de toate astea, mi-ai spus că Peminiakov a murit de moarte naturală și m-ai dat afară!

— Eram de bună credință. M-am înșelat.

— Ar fi prea simplu! Și acum, când m-ai adus în starea de cerșetor, bați la ușa mea! Descurcă-te! N-o să afli nimic de la mine!

Firește, Vasili se așteptase la o astfel de reacție. Ancheta lui bătea pasul pe loc și singurul fir rămăsese Koranov.

— Știu totul, chiar și despre tine! zise Koranov rânjind. Am dosarele mele!

— Le aveai, zise cu răceală Vasili.

Koranov își îndreptă un deget spre frunte.

— Am totul în cap! Vrei să-ți spun când a fost dat afară din partid tatăl tău?

Vasili făcu un efort ca să nu tresară.

— Spune.

— La 27 iunie 1963!

— Bravo. Știi mai multe decât mine.

— Și știi de ce? Pentru că a șterpelit banii de cotizații! Și mă întreb cum se poate accepta ca fiul unui hoț să devină unul dintre marii șefi ai poliției? Poți să-mi explici asta, Vasili Montașev?

Vasili își turnă vodcă într-un pahar fără să ceară voie și îl goli pe nerăsuflate.

— Știu că ai trecut prin momente grele, Ivan Koranov. Ceea ce ai pățit e nedrept, dar de vreme ce pretinzi că știi totul, înseamnă că știi că eu n-am nici o vină. Ce, eu am dizolvat KGB-ul?

— Da! Tu și fiii de hoți! Trădătorii patriei lor și a idealului socialist!

— Îmi pare rău, Koranov. Venisem să-ți spun că-ți sunt prieten.

— Ce vrei să fac cu simpatia ta? Tot restul zilelor pe care le mai am de trăit, mă voi strădui să mă răzbun pe ticăloși ca tine! Ai venit să mă tragi de limbă? Numai că ești în mâna mea! Ți-ar plăcea să-ți vorbesc de curva de cumnată-ta, Anna Karpova, da, Anna, sora nevestei tale,

Liuba... Anna care făcea trotuarul. Aia care a ars bine ca un cârnat în depozitul de pe strada Miuskaia!

Vasili își ținu respirația.

— Ți-ar plăcea să știi?

— Da.

— Ei bine, nimic. Cară-te!

Koranov luă sticla de pe masă și înghiți pe nerăsuflate ce mai rămăsese. Apoi își aruncă capul pe spate, pe speteaza fotoliului. Vasili își dădu seama că ochii lui Koranov nu-l mai vedeau.

— Oricum, bâigui el, nu ești în stare de nimic. Ești prea prost ca să pui mâna pe Vlasov și Talaski.

Sticla i se rostogoli din mână și capul îi căzu pe piept. Vasili crezu că murise. Dar nu, Ivan Koranov începu să sforăie zgomotos.

5

Piotr Gracev sosi ultimul.

Omul care făcea controlul își strecură degetele sub pânza pantalonilor lui Gracev, smulse bucata de plasture și dădu la iveală un pistol cu butoiaș căruia îi scoase imediat gloanțele. Gracev păru năucit.

— La dracu! Am uitat de el! glumi Gracev.

Andrei izbucni în râs.

— Asta i se poate întâmpla oricui, Piotr, zise Oleg.

Îl împinse amical în sală și ușile se închiseră.

— Dă-i înapoi gloanțele! ordonă Oleg destul de tare ca toată lumea să poată auzi.

— Luați loc, domnilor, zise Andrei.

Fiecare se așează în același loc ca data trecută. Trecuseră cincisprezece zile, era aceeași scenă.

După ce toți luară loc, Andrei se întoarse spre Gracev zâmbind.

— Ține, Piotr, ia-l înapoi!

— Ce mai e și povestea asta! se răsti Lermontov la Gracev. Vii înarmat la o adunare cu prietenii?

— Am uitat, se scuză Gracev cu un râs fals.

— Ticălosule! exclamă Nebunul. Vreau să plece imediat! Ieși afară!

Început prost! Câteva secunde fuseseră suficiente pentru ca aerul să devină irespirabil.

— În cine vrei să tragi, Gracev? întrebă Fedor Grișin, Taurul. Ce-ar fi fost să fi venit și eu cu o pușcă?

— Vă repet că am greșit! pledă Gracev cu o voce nesigură.

Andrei ridică mâna ca să liniștească spiritele.

— Dă-mi înapoi lovele ca să mă car de-aici, interveni Stanislas Klimovici cu agresivitate.

— O secundă, Stanislas, zise Oleg. Doar n-o să ratăm operațiunea pentru o copilărie. Gracev a greșit, dar greșeala e omenească. Zice că a uitat, și eu vreau să-l cred. Bagă-ți pistolul în buzunar, Piotr...

— Nici vorbă! se revoltă Lermontov, Țăranul. Părăsesc imediat sala dacă idiotul ăsta are la el pistolul!

— Idiot ești tu! răcni furios Gracev întorcându-se spre Lermontov.

— Destul! strigă Andrei.

Se făcu tăcere.

Andrei se concentră. Era foarte greu de lucrat cu adunătura aceea de paranoici.

— Știți cu toții de ce ne aflăm aici în seara asta. Trebuia să vă dăm înapoi banii pe care i-am împrumutat de la voi...

În jurul mesei se făcu o tăcere de mormânt. Toți încasaseră șocul.

— Nu avem acești bani, continuă Oleg fără să le lase timp de gândire.

Nebunul sări de pe scaun.

— Ce tot spui? răcni el.

— Nu e vorba decât de o ușoară întârziere, răspunse calm Oleg. Cel mult câteva ore. Precizez că totul e în ordine. Dar o operațiune bancară de o asemenea anvergură ia totdeauna ceva mai mult timp decât e prevăzut.

Nebunul se încruntă.

— Alioșa, s-ar părea că pui cuvântul nostru la îndoială!

— Porci mincinoși! Considerați-vă morți!

Oleg ridică din sprâncene.

— Chiar vrei să ne omori, Alioșa? E ușor. O să-ți dăm posibilitatea!

Oleg strecură cu repeziciune mâna sub masă și scoase un revolver cu opt cartușe.

Toată lumea încremeni.

— Uite, Alioșa... E încărcat.

Oleg îndreptă brusc arma în sus și un bec din tavan făcu explozie.

După care, spre stupefacția tuturor, aruncă revolverul în direcția Nebunului.

— Acum, dacă nu mă crezi, trage!

Nebunul se repezi la armă și o îndreptă spre el.

Consilierii nu fuseseră admiși.

— Ce aștepți? zise cu răceală Andrei. Mai ai încă șapte gloanțe.

Țeava revolverul se întoarse brusc spre el. Deși știa că are de-a face cu un nebun, Andrei rezistă tentației de a apăsa cu piciorul un buton camuflat. O simplă apăsare și ușile s-ar fi deschis, gărzile lor de corp ar fi țâșnit în sală și i-ar fi ucis pe toți.

Salvarea veni de la cel mai mare dușman — Pavel Lisenko.

Pavel se lovi cu palma peste pulpă și izbucni într-un râs răsunător.

— Crezi că Alioșa e chiar atât de prost ca să te împuște? Nici unul dinte noi nu are chef să-și piardă banii! Nu-i așa, Alioșa?

— Gura, maldăr de căcat! se răsti Nebunul.

— Te ia drept un cretin, continuă Lisenko de parcă n-ar fi auzit nimic. Nu vrei decât să-ți recuperezi banii. La fel și eu. Ca noi toți. Așa că lasă revolverul și ascultă ce are să ne spună!

Nebunul percepu un freamăt venind dinspre Gracev.

— Împinge-ți pușcociul la mijlocul mesei, idiotule, mormăi el fără să-l privească.

Gracev nu mișcă.

— Alioșa! interveni Lisenko.

Nebunul era în stare să strice tot ce puseseră la cale împreună pentru această reuniune.

— Gura! amenință Nebunul. Încă o vorbă și-ți zbor creierii primul.

Oleg aprinse calm o țigară.

— Acum, după ce ți-am oferit ocazia să ai situația în mână, zise el, n-ai vrea, înainte de a ne împușca, să ne asculți totuși explicațiile?

— Vreau mălaiul meu! urlă Nebunul.

— Auzi, Alioșa, dacă aș vrea să te trag pe sfoară, crezi că aș fi chiar atât de prost ca să-ți dau o armă încărcată?

În privirea Nebunului apăru un fel de ezitare.

— Nimeni de-aici nu încearcă să păcălească pe nimeni, zise Oleg. Guvernul rus a luat banii noștri. Rublele noastre. Cu atât mai rău pentru el! În cincisprezece zile, rubla, după cum v-am prezis, a pierdut cincizeci la sută din puterea ei de cumpărare! Nu și dolarii noștri!

— Și unde sunt dolarii noștri? zise Lukianov.

— Vei înțelege imediat, îl liniști Andrei.

— V-am promis că vă vom da banii înapoi în dolari, zise Oleg. Dolarii există. Îi avem. Sunt într-o bancă, la dispoziția noastră.

— Care bancă? întrebă Leonid Șatalin.

— O bancă elvețiană din Zürich. O scrisoare de credit de un miliard de dolari. Singura problemă este materializarea lor.

— Noi am putut să materializăm o sută de miliarde de ruble! se răsti Pavel Lisenko.

— Ruble, Pavel, ruble! Hârtii fără valoare! Nici noi nu mai știam ce să facem cu ei!

— Numele băncii? insistă Șatalin.

— Iată numele și numărul de telefon al administratorului băncii... Poți verifica...

— Ce să verific?

— Că banii tăi există într-adevăr, zise Oleg.

Cu coada ochiului, Oleg văzu că nebunul încă mai ținea revolverul în mână, dar că nu-l mai avea îndreptat spre Andrei.

Vocea lui Șatalin răsună tăios:

— Ne iei drept idioți? Asta e vrăjeală cu administratorul!

— Vrei să-l sunăm imediat? întrebă Andrei.

— Duminică seara?

Se întoarse spre ceilalți.

— Grozavi mai sunt administratorii în Elveția! le zise el cu o voce ironică. Vă dați seama? Chiar și duminica, la nouă seara, stau tot la birou!

Se ridică brusc de pe scaun, trecu prin spatele lui Gracev, luă pistolul de pe masă, se apropie de Andrei și i-l vârî cu brutalitate sub bărbie.

— Ești invitatul nostru, Leonid, zise Oleg cu o voce plină de răceală. N-ar trebui să faci asta.

— Gura, zise Șatalin.

Se aplecă spre Andrei.

— Am o idee mai bună. Cum îl cheamă pe administratorul tău?

— Hans Kreiper, răspunse Andrei.

— Încă nu mi-ai spus numele băncii.

— Banca de interese occidentale.

—Din Geneva?

— De la Zürich. Pot să-ți explic?

— Fă doar ce-ți spun!

— Nu înțeleg nimic din tâmpeniile voastre! izbucni Nebunul ridicând din nou revolverul. Vreau banii mei!

— Și eu, găgăuță, ce crezi că vreau? bombăni Șatalin.

Nebunul întoarse brusc arma spre el.

Șatalin, la fel de iute, trase revolverul de sub bărbia lui Andrei și-l îndreptă spre nebun.

— În locul tău, eu nu m-aș amesteca, îți spun prietenește!

Pavel Lisenko riscă din nou:

— Totul e-n regulă, Alioșa.... totul e în regulă. Șatalin n-are nimic cu tine. În interesul nostru, Leonid încearcă pur și simplu să înțeleagă situația. Dă-i pace... lasă-i să se explice...

— Ia telefonul, îi ordonă Șatalin lui Andrei.

Andrei luă aparatul din fața lui.

— Formează la Zürich... 41, 1, 58, 82, 27.

Andrei făcu întocmai fără să încerce să înțeleagă.

— Sună, zise el.

Ștalin se afla în picioare în spatele lui, ținându-i revolverul în ceafă. Andrei îi dădu telefonul. Șatalin îl luă cu stânga.

— Eu sunt, zise el în rusă unui interlocutor necunoscut. Verifică două nume... Hans Kreiper și Banca intereselor occidentale. Vreau mai întâi să știu dacă există, apoi dacă Kreiper este într-adevăr administratorul băncii. Mișcă-te, aștept la telefon.

Rămase cu receptorul la ureche.

Cu Oleg și Andrei, în jurul mesei erau în total unsprezece.

Trecură treizeci de secunde...

Apoi Leonid Șatalin mormăi de câteva ori.

— Bine, bine, zise el.

Se uită către ceilalți și zise:

— O bilă albă pentru dragii noștri asociați, comentă el. Banca există. Iar Hans Kreiper este un avocat foarte cunoscut la Zürich... Acum ar trebui să știm dacă e sau nu administratorul lor...

Andrei dădu ușor din umeri.

— Poți să-l suni acasă!

— Haide. Vreau să-i vorbesc.

Andrei formă numărul lui Kreiper.

Oleg se rugă cerului ca Kreiper să nu se dea de gol. Ce mai mică ezitare în glas le-ar fi adus moartea.

— Nu vorbește rusește, îl preveni Andrei.

— Ce limbă vorbește?

— Engleza... germana... Sună...

Șatalin îi luă receptorul din mână.

— Lasă-mă măcar să-i explic, protestă Andrei.

— Gura!

— E obligat să păstreze secretul profesional, Leonid! Dacă nu știe cine ești, n-ai să afli nimic de la el!

Drept orice răspuns, Șatalin îi înfipse țeava armei în ureche.

— Hans Kreiper?... Te sun de la Moscova, zise el într-o engleză perfectă. Mă numesc Leonid Șatalin. Sunt unul dintre *partenerii financiari* ai lui Andrei Talaski și Oleg Vlasov. Aș vrea să aud din gura ta că toate capitalurile noastre se află la bancă...

Ascultă un moment, se încruntă, îi trecu receptorul lui Andrei.

— Spune-i căcănarului ăla că îi dai voie să-mi răspundă!

Andrei își drese glasul.

— Bună ziua, maestre. Sunt Talaski... Leonid Șatalin este într-adevăr unul dintre asociații noștri... Da... Da... Întocmai... În acest moment ne aflăm cu toții aici...

— Vorbește rusește! îi ordonă Nebunul lui Andrei care se exprima în engleză.

— Alioșa, ți s-a apus deja că elveținul nu înțelege nici un cuvânt rusesc! interveni Oleg.

Pavel Lisneko îl bătu ușor pe mână pe Nebun încercând să-l potolească.

— Lasă-l să termine, Alioșa... Leonid ascultă pentru noi.

— Vă cer deci, continuă Andrei să se adreseze lui Kreiper, să-i răspundeți partenerului meu ca și cum aș fi eu.

Leonid Șatalin îi smulse receptorul din mână.

— Repet întrebările, maestre, zise el. Am două. Banii noștri se află la bancă? De ce sumă e vorba?

Șatalin, cu față lipsită de orice expresie, ascultă răspunsul lui Kreiper, după care îi trecu telefonul lui Andrei.

— Închide, zise el fără să lase arma jos.

Andrei aștepta impactul glonțului.

— Banii sunt la bancă, toată suma, zise el celorlalți.

Abia după aceea îndepărtă arma de urechea lui Andrei, dar o păstră în mână cu țeava îndreptată în jos. Andrei se destinse puțin.

— Acum cred că neînțelegerea s-a risipit. Are cineva de pus vreo întrebare?

Pavel Lisneko se ridică cât era de mare.

— Nici o întrebare, zise el cu un zâmbet plin de cruzime, ci doar un avertisment. Azi e duminică. Dacă până miercuri seara cel târziu nu mi-am primit banii plus dobânda, sunteți morți amândoi!

Oleg și Andrei își stăpâniră furia.

Lisenko le întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire.

Ceilalți îi urmară exemplul într-o tăcere plină de ostilitate.

Nici unul nu-i salută pe Oleg și Andrei.

Războiul fusese declarat!

6

— Ai fost să dansezi ieri după-amiază?

— Am făcut cumpărături cu Natalia.

Vasili se uita la ea mirat. Liuba aranja câteva lalele într-o vază. Partea proastă era că Vasili o întâlnise pe

Natalia cu două ore în urmă și ea îi spusese că nu o mai văzuse pe Liuba de șase zile. De ce mințea Liuba?

— Liuba...

— Da?

— În ultima vreme am evitat să-ți vorbesc de Anna. Dar ancheta avansează. Sunt aproape sigur că i-am identificat pe cei care au provocat incendiul depozitului de pe strada Miuskia.

— Le știi numele?

— Da.

— Cine sunt?

— Niște mafioți.

Liuba mângâie lalele cu dosul palmei și își mușcă ușor buza de jos. Vasili ezită o clipă.

— Liuba... Știi ce făcea sora ta?

Ea scutură din cap.

— Era prostituată, zise el.

— Știam, spuse Liuba.

— Știai?

— În fine, bănuiam.

Se duse la bucătărie, umplu un pahar cu apă de la robinet și bău câteva înghițituri, apoi reveni în salon.

— Deseară nu iau cina acasă.

— De ce?

— M-am reîntâlnit cu niște vechi prieteni. Nu i-am mai văzut de secole. M-au invitat.

— Unde i-ai întâlnit? întrebă Vasili cu un ton neutru.

— La Șostakova.

— Te duci la ei acasă?

— Nu. M-au invitat la *Aragvi*.

— Presupun că sunt în plus? zise Vasili.

Ea nu răspunse. Dacă n-ar fi fost moartea Annei, acum n-ar mai fi trăit sub același acoperiș cu Vasili. Ar fi fost liberă. Dar liberă pentru cine? Pentru ce?

— Îi cunosc? întrebă Vasili.

— Nu. Sunt colegi de pe vremea universității. Poveste veche.

*
* *

Toți trei se plimbau prin Piața Roșie, pe lângă zidul mausoleului lui Lenin. Era un loc sigur, la adăpost de spioni. Fiecare venise cu două gărzi de corp care îi urmau la distanță de trei metri, dându-și multă osteneală să pară niște trecători obișnuiți.

— E a doua oră când mă deranjezi, zise cu nervozitate Nebunul. Ce vrei?

— Sprijinul tău, Alioșa, răspunse Pavel. Și al tău, Leonid. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne unim.

— Vremurile s-au schimbat. Peste sfânta Rusie nu mai domnește ciuma asta împăiată. Acum domnim noi! După ce ne vom lua înapoi capitalurile și îi vom elimina pe Vlasov și Talaski, atunci va veni timpul să nu mai tragem unii în alții.

Șatalin se încruntă.

— N-am venit să vorbesc de alianțe, Pavel, ci de banii mei! Credeam că ai o idee.

— M-am gândit să le dăm o mică lecție... un avertisment imediat.

— Ce fel de avertisment? întrebă Șatalin.

— Unul serios, ca să nu se lase pe tânjală până miercuri...

— Și de ce ne spui nouă asta și nu și celorlalți? întrebă Șatalin cu neîncredere.

Pevel își așează cu afecțiune mâinile pe umerii lui.

— Pentru că dintre toți, voi doi aveți temperamentul cel mai... impulsiv.

*
* *

— Hansaku? întrebă deodată Andrei.

Oleg își ținu răsuflarea. Andrei asculta cu cea mai mare concentrare. După vreo zece secunde, fără să fi pronunțat vreun cuvânt, puse jos receptorul.

— Să nu-mi spui că ai reușit să vorbești cu el, zise Oleg.

— Afacerea s-a făcut. Banii pleacă mâine de la Tokyo. Vor ajunge în banca de la Zürich joi seara.

— Zece miliarde de dolari?

— Zece miliarde de dolari, confirmă Andrei cu o umbră de dispreț. Ce schimbă asta?

— Ne plătim datoria, ne punem în buzunar nouă miliarde și tu mă întrebi ce schimbă asta?

— Când vei da înapoi miliardul pe care îl datorăm?

— Imediat ce sosește în bancă!

— În cel mai fericit caz, asta se va întâmpla joi. Ei însă cer banii miercuri seara. Ești în stare să-i faci să înghită o nouă amânare?

Oleg începu să se plimbe nervos prin birou.

— Ce tâmpenie! Pentru o zi! Ce-am putea face?

— Să-i eliminăm. Oleg se uită la el fără să înțeleagă.

— Pe cine să eliminăm?

— Lisenko, Nebunul, Gracev, Lukianov, Șatalin și pe ceilalți, răspunse gânditor Andrei. Până la ultimul. E prea târziu, Oleg, nu avem de ales. Dacă nu lovim noi primii, o să ne elimine ei pe noi. Pun prinsoare că în momentul ăsta ne organizează funeraliile.

— Te-ai țăcănit? Sunt nouă!

— Și? Câți erau la Chicago în ziua sfântului Valentin?

— O să lichidezi nouă oameni în patruzeci și opt de ore!

— E destul timp.

— Perfect, persiflă Oleg, ești un geniu. Când începem?

Andrei se uită la el cu o privire necruțătoare.

— Imediat! Deja am pierdut prea mult timp. O să facem curățenie!

*
* *

După ce se distrase grozav cu două curviștine, Anton Abalkin mergea acum pe trotuarul străzii Sobinovsky cu senzația inefabilă că era înalt de trei metri și că domină lumea.

— Ai un foc?

Abalkin lăsă ochii în jos spre avortonul plăpând cu părul slinos care întindea spre el un chiștoc de țigară. Băgă mâna în buzunar ca să scoată bricheta. Imediat avortonul îi blocă brațul în timp ce alt tip, ivit ca din pământ, îi înfigea în coaste țeava unui pistol.

Tătarul, bine dispus, începu să râdă.

— Cărați-vă, prostănacilor... Ați greșit adresa.

În mod normal, mustățile, ceafa de elefant și capul ras erau suficiente ca orice persoană de bun simți să-și vadă de drum zărindu-l. Mai înainte de a fi înțeles ce i se întâmpla, Tătarul fu împins sub un portal.

Abalkin însă nu avea chef să se înfurie. Totuși, cu un suspin de resemnare, își scoase mâna din buzunar și, printr-o singură contracție a mușchilor, ridică brațul de

care rămase suspendat tipul cu țigara. Hercule printre copii!

Imediat simți în spate prezența unui al treilea om care se lipea de el. În momentul când voia să-i rupă șalele cu o lovitură de cot, Tătarul avu impresia că i se vărsa ceva cald în cap. Apoi, fără nici un motiv, fulgerător, cei trei agresori îi dădură drumul brusc și o luară la fugă.

Abalkin își duse mâna la gât și o trase plină de sânge. Își apropie degetele de față, o pipăi cu o mirare de nedescris, fără să îndrăznească să creadă ceea ce descoperea. Foarte aproape de tâmplă, acolo unde se afla urechea stângă cu două secunde mai devreme, acum nu mai era nimic!

7

De unde mai apăruseră și colegii ăștia de universitate? Cine erau? Liuba nu-i vorbise niciodată despre ei. Poate că era vorba de un singur bărbat, de amantul ei!

Liuba îi spusese că va cina la restaurantul *Aragvi*...

Vasili apăsă pe butonul interfonului.

— Să vină la mine Alex Karpinski.

Alex Karpinski, numit recent inspector șef, s-ar fi aruncat și în foc pentru șeful lui.

Montașev îl luă pe departe, apoi, brusc, îi ceru să-și petreacă seara, împreună cu prietena lui, la *Aragvi*.

Karpinski se foi stingherit pe scaun.

— Dar e restaurantul cel mai scump din Moscova...

— Cel mai bun! Nota de plată o achită poliția!

— Și ce trebuie să fac?

— Nimic. Mănânci, te distrezi ca un client normal și supraveghezi clienții de la o anumită masă. În mod normal, vor fi trei, doi bărbați și o femeie. Vreau informații complete. Nume, vârstă, antecedente, profesie, situația familială, totul despre acești doi bărbați.

— Nici o problemă, șefule. Și despre femeie?

— Nimic.

— Femeia cine e?

— Nevasta mea, Karpinski, nevasta mea, răspunse Vasili cu un glas domol.

*
* *

Liuba Montașev nu avea pe ea decât o rochie simplă de culoare neagră și nici un fel de bijuterie. Dar Karpinski rămăsese cu gura căscată din cauza celor doi bărbați care o însoțeau. Oleg Vlasov și Andrei Talaski, „nașii" cei mai puternici și cei mai temuți din Moscova!

— Cine e? întrebă prietena lui Karpinski trăgându-l de mână.

— Nu știu, bâigui Karpinski.

Era depășit de această enigmă. Ce căuta acolo nevasta șefului tuturor polițiilor împreună cu cei mai căutați răufăcători din toată Rusia?

*
* *

Liuba, Oleg și Andrei băură trei pahare de vodcă pe nerăsuflate. Lumea li se păru deodată armonioasă, luminoasă, veselă și tandră.

— În sănătatea voastră! zise Liuba.

— În sănătatea ta! zise Andrei.

— În sănătatea ta! repetă Oleg.

Goliră paharele și le sparseră de podea, ca în vremurile bune. Toată lumea izbucni în râs.

Karpinski, care urmărea scena, își aminti că, cu doi ani în urmă, și el făcuse la fel la barul de la *Metropol*. Atunci săriseră la el amenințându-l cu doi ani de închisoare pentru „distrugerea unor bunuri ale statului"!

Liuba să uita pe rând la Oleg și la Andrei.

— Am impresia că visez, zise ea zâmbind. Am avut noroc. Nu speram să vă mai văd!

— Să bem pentru prietenie! zise Andrei.

— Și pentru dragoste! zise Oleg.

Spusese asta cu un ton nevinovat, dar Andrei îi aruncă imediat o privire ciudată.

— E adevărat că trăiți singuri?

— Adevărat.

— Nu-mi vine să cred, zise Liuba. Trebuie să aveți și voi o iubită!

Andrei o privi brusc cu gravitate.

— Eu, nu, răspunse el.

— Nici eu, zise Oleg.

— Bine, bine, zise ironic Liuba, doar n-ați devenit...

Oleg și Andrei izbucniră în râs.

Apoi atacară icrele negre. Erau morți de foame.

Toți trei păreau veseli, amețiți, nepăsători. Totuși Oleg și Andrei erau mai prudenți ca niciodată. Cu două ore în urmă, Anton Abalkin venise la ei cu un pansament plin de sânge în jurul capului. Trei necunoscuți, trei

neisprăviți îi tăiaseră urechea. Oleg și Andrei înțeleseră imediat că ei erau vizați. Acea mutilare în plină zi nu era decât o chemare la ordine din partea „partenerilor financiari". Care dintre ei?

Poate că luaseră hotărârea asta împreună!

În orice caz, de acum înainte era o cursă contra cronometru. Ca să supraviețuiești, trebuia să tragi primul!

— Dar tu, Liuba, cum stai cu dragostea?

— Oh, eu...

Liuba gustă din sturionul afumat.

— Mă despart de Vasili, zise ea.

Oleg și Andrei se uitară la ea fără să spună nimic.

— Divorțez.

Oleg îi umplu paharul.

— De data asta, oficial. După-amiază am întrunit consiliul de familie. Clanul Karpova. Le-am anunțat decizia mea. Aș fi făcut-o mai demult. Tocmai mă pregăteam să-i spun asta lui Vasili când a murit Anna. N-am vrut să aduc o durere în plus mamei mele.

Andrei și Oleg evitară să se privească.

Liuba era liberă!

— O iubeam atât de mult, încât nici acum nu ne putem reveni, zise Liuba... Dar cei care au făcut asta vor plăti. Vasili cunoaște numele asasinilor.

Oleg și Andrei rămaseră cu furculița în aer.

— Serios? întrebă Andrei.

— Vasili e șeful poliției...

— Și cine zici că e făptașul?

— Niște mafioți, răspunse Liuba.

Fie că ea nu-i cunoștea, fie soțul ei era pe o pistă greșită. Altfel n-ar fi putut să stea la aceeași masă cu ei!

— E grozav, zise Oleg cu admirație.

— Are antene peste tot. Informația a primit-o de la un fost șef al KGB-ului. Kosanov sau Koranov... cam așa ceva...

Oleg și Andrei se uitară scurt unul la altul.

Muzicanții și cântăreții din orchestră înconjurară și atacară în cor refrenul de la *Kalinka*. Toată sala începu să bată din palme.

Gânditor, Oleg băgă polonicul în vasul de cristal cu caviar. În timp ce-și turna în farfurie, Oleg zări ceva roșiatic. Scotoci cu lingura și scoase la iveală, cu oroare, o ureche de om! Se uită repede în jur. Liuba cânta împreună cu orchestra și Andrei nu mai avea ochi decât pentru ea...

Oleg acoperi farfuria cu șervetul, strecură mâna și apucă urechea cu un sughiț de scârbă, apoi duse mâna sub masă, după care băgă urechea tăiată în buzunar.

Orchestra se dezlănțuise. Liuba cânta...

Oleg îi făcu semn cu piciorul lui Andrei și îi arătă spre vasul cu icre negre. Andrei se uită la el fără să înțeleagă. Oleg scoase urechea din buzunar, i-o arătă discret și, aplecându-se spre el, îi strigă în mijlocul vacarmului:

— Abalkin!

Andrei se uită și păli. Apoi se ridică repede și se îndreptă spre toaletă.

Oleg ordonă chelnerului să ia de-acolo caviarul. Orchestra termină melodia în delirul sălii. Andrei se întoarse la masă.

— Ce bucurie..., zise Liuba. Vă mulțumesc. N-am mai fost atât de fericită de ani de zile!

Ochii îi străluceau și fața părea că radiază din interior. Ridică paharul.

— Să bem pentru absenți, zise ea. Pentru Vitali.

— Pentru Vitali, repetă Oleg.

— Pentru Vitali, zise Andrei fără s-o privească.

Băură. Liuba îi privea cu atenție.

— Dacă ați putea să vă întoarceți în timp, ați face-o?

— Eu, nu, răspunse Oleg. Prea obositor.

— Și tu, Andrei?

— Da, posibil.

— Din cauza lucrurilor pe care n-ai putut să le faci?

— Dimpotrivă. Din cauza celor pe care le-am făcut.

— Vrei să spui că nu le-ai mai face?

— Ba da, în aceleași împrejurări, le-aș face...

— Atunci de ce regreți?

— N-am nici un regret, Liuba, dar sunt ca toată lumea. Mi se întâmplă să am și eu remușcările mele.

Oleg tresări. Era prima dată, chiar dacă aluziv, când Andrei revenea asupra asasinării lui Vitali.

— Dar ție, Liuba, ți-ar plăcea să te întorci în timp?

— Oh, da! zise ea cu fervoare. Cât timp pierdut! Doream atâtea lucruri când eram mai tânără. Nu s-au realizat.

— Dă un exemplu, zise Oleg.

Ea se gândi o secundă.

— Să fiu fericită.

— Eu, continuă repede Oleg, mă vedeam proprietarul unui consorțiu de bănci, petreceam o noapte cu Tatiana Samoilova și aveam mocasini din piele de crocodil...

— Și? zise Andrei. Ce te împiedică azi?

— Ești nebun? Tatiana Samoilova e prea bătrână!

— Fantasmele mele erau irealizabile. Habar n-am de notele muzicale, dar dirijam Simfonia a IX-a interpretată de filarmonica din Berlin!

— Și Vitali avea idealurile lui, murmură visătoare Liuba. O chestie de puști... O mașină Rolls bordo.

— Bordo și decapotabilă, precizâ Oleg zâmbind.

Ea îi prinse de mână.

— Mai am și acum fotografia cu el pe care ați făcut-o la Lomonosov, într-o zi de decembrie. Vă amintiți?

— Cine a făcut-o? Eu sau Oleg?

— Erați amândoi. Nu mai știu. Eu stau sprijinită de trunchiul unui copac, împreună cu Vitali.

Le dădu drumul la mâini.

— E atât de nedrept că nu e și el aici.

— Pe vremea aia, toți trei eram îndrăgostiți de tine zise Andrei râzând forțat. Dar tu pe cine preferai? Pe Vitali, pe Oleg sau pe mine?

Liuba se uită la ei cu tandrețe și îi luă iar de mână.

— Pe Vitali, răspunse ea fără ezitare.

În momentul acela o explozie zgudui sala. Liuba, mai înainte de a pricepe ce se întâmpla, se pomeni trântită la podea de Oleg și Andrei care o protejau cu corpurile lor și o rostogoleau sub masă.

Năucită din cauza exploziei, Liuba auzi urlete de groază, gemete, hohote de plâns.

— Liuba! strigă Andrei. Ai pățit ceva?

— Ești rănită? întrebă și Oleg.

Liuba nu era în stare să răspundă. Dar cei doi bărbați se ridicară, o ajutară se scoale de jos și, luând-o aproape pe sus, porniră în fugă spre bucătărie.

— Mi-am pierdut pantoful..., murmură ea.

Cu dinții strânși, Oleg și Andrei traversară în fugă bucătăria și ieșiră în stradă pe ușa de serviciu.

8

— Te-ai distrat bine, Karpinski?

— Toată noaptea am încercat să vă prind la telefon, șefule.

Vasili Montașev scria ceva la birou. În fața lui, Alex Karpinski se legăna de pe un picior pe altul. Avea ochii roșii de nesomn. După ce-și urcase prietena într-o mașină, Karpinski constatase că Talaski, Vlasov și Liuba Montașev dispăruseră din restaurant în panica care urmase exploziei. Oamenii alergau în toate sensurile.

Unii erau lungiți pe podea, printre mese. Femeile plângeau. În realitate, bomba nu distrusese decât antreul restaurantului Nu erau morți și nici răniți grav. Poliția invadase imediat restaurantul.

Din zece în zece minute, Karpinski încercase să-l găsească la telefon pe Montașev pentru a-i raporta. Nu-l găsise. La trei dimineața, frânt de oboseală, se întorsese acasă să doarmă două ore. Acum începea să se facă de ziuă.

Montașev ridică capul.

— Se pare, Karpinski, că ai aruncat cu bombe la *Aragvi*?

— Eu!

— Mi s-a spus că ai vrut să te răzbuni. Pentru nota de plată. Ia s-o văd!

Karpinski o scoase din buzunar și i-o dădu.

Montașev aruncă o privire pe ea și se prefăcu înspăimântat.

— Șefule, zise Karpinski, dacă ai putea să faci ceva... Mi-am prăpădit cămașa albă!

— Povestește! îi ordonă Montașev.

Karpinski își începu raportul și Montașev îl ascultă până la sfârșit fără să-l întrerupă. După care îl întrebă:

— Pe nevasta mea ai văzut-o?

— Cum să n-o văd, șefule. Îi eclipsa pe toți...

Hazardul încurcase lucrurile. Convocat de urgență de ministrul de interne, Vasili nu fusese informat de atentat decât la două ore după explozie. De acolo se repezise acasă, unde o găsise pe Liuba dormind. În zori, când părăsise apartamentul, nevasta lui încă mai dormea...

— Câți erau la masă?

— Trei. Soția dumneavoastră și doi bărbați.

— Îi cunoști? întrebă Montașev.

Se juca cu stiloul, evitând să se uite la Karpinski, căruia îi simțea stinghereala.

— Da, șefule. Oleg Vlasov și Andrei Talaski, zise Karpinski de parcă ar fi proferat o injurie.

Montașev simți un gust de rugină în gură.

— Mulțumesc, Karpinski.

— Pot să mai fac ceva, șefule?

— Nu, deocamdată. Ești liber.

Karpinski dădu din cap și îi întoarse spatele. Puse mâna pe clanță.

— Karpinski!

— Șefule?

— Nu-ți face griji pentru cămașă. O să punem guvernul să-ți plătească una nouă.

Karpinski ieși. Tulburat la culme din cauza furiei, Vasili formă numărul de acasă ca să o trezească pe Liuba.

*
* *

La o jumătate de oră după atentat, în plină noapte, Oleg și Andrei își convocară locotenenții. Cincisprezece minute mai târziu, Anton Abalkin și Lev Evtușenko, Colonelul, intrau în clădirea de pe strada Sobinovski.

— Ține, nătăflețule, îi zise Oleg lui Abalkin aruncându-i un pachețel. Pentru tine...

Tătarul îl prinse din zbor.

— Ce e? zis e el.

Rupse hârtia de ziar și pe fața lui apăru o expresie de recunoștință.

— Urechea mea! Unde-ați găsit-o?

— În caviar.

Abalkin o mângâie cu un aer gânditor.

— Ce speri? răcni Oleg. S-o lipești la loc?

— Nu vrei să te răzbuni pe ticăloșii care te-au operat? îl întrebă Andrei.

— Îi cunoașteți?

— Asociații noștri.

Abalkin miji ochii.

— Care?

Oleg dădu din umeri.

— Nu știu... Sunt nouă.

— Tocmai, interveni Andrei. Ca să nu ne scape vinovatul, trebuie să-i lichidăm pe toți!

— Acum, ascultați-mă cu atenție, zise Oleg.

Superioritatea Mafiei asupra democrației este că nimeni nu discută. Ea funcționează ca o monarhie

absolută. Numai regii au dreptul să vorbească și să dea ordine. Servitorii le execută fără să pună întrebări. Oleg și Andrei imaginau, concepeau, dar în ceea ce privește detaliile „tehnice" nu mișcau nici un deget fără părerea lui Abalkin și Evtușenko.

— Mâine dimineață, în zori, îi vom aduna pe toți șefii familiilor la Poligonul Hemetievo.

— Groapa de gunoaie, murmură Colonelul.

— Ai un loc mai potrivit pentru eliminarea „mizeriilor"?

— Cum sperați să-i adunați la un loc? întrebă Tătarul.

— Îi vom suna unul după altul. Le vom spune că am primit lovelele și că sunt la dispoziția lor, aici la Moscova. Le vor primi mâine dimineață, la Poligon. Dacă vor să le recupereze, acolo trebuie să vină după ele. Va trebui să fiți acolo înaintea lor. La început veți face să dispară toți cerșetorii care își fac veacul în perimetru.

— Nici o problemă, zise Colonelul.

— Nici un martor, insistă Oleg.

— Nu va fi nici unul, zise Abalkin.

— Bine. Aduceți destui oameni ca să blocați toate drumurile care duc la Poligon. Vor rămâne ascunși pe margine ca să împiedice pe oricine ar vrea să se apropie.

— Da, dar dacă blocăm străzile, cum au să treacă clienții noștri? întrebă Tătarul. Dacă îi vom lăsa numai pe ei să treacă, vor deveni bănuitori.

— Dacă vreți, zise Colonelul, pot să fac rost de uniformele celor care lucrează la drumuri. Va arăta mai natural. Interzic circulația pentru că se fac lucrări de asanare...

— Exact, de asanare! zise Andrei.

Oleg continuă:

— Veți face rost de un buldozer și de cinci camioane-pubelă.

— Bene de gunoi?

— Da, benele de gunoi ale orașului Moscova. Patru vor trebui poziționate pe teren, de parcă ar fi rămas acolo din ajun. În fiecare se vor afla zece oameni.

— Armament? întrebă Colonelul.

— Grenade Aube.

— De ce nu adevărate? întrebă mirat Abalkin.

Grenadele Aube orbeau și asurzeau, dar nu omorau.

— Vom folosi lansatoarele de flăcări.

— Vreți să-i prăjiți! se bucură Tătarul încântat la culme.

— Și a cincea benă? întrebă Colonelul.

— În ea vom pune fondurile, zise Oleg. Și gărzile. Zece tone de hârtie. Încap într-o benă de gunoi?

— Intră cu ușurință douăzeci de tone de mizerii, îl liniști Colonelul.

— Și buldozerul? zise Abalkin.

— După ce-i prăjim, răspunse Andrei, îi vom îngropa sub gunoaie și vom nivela terenul.

— Și dacă vor fi supraviețuitori? întrebă Abalkin.

— Nu va fi nici un supraviețuitor! zise Oleg pe un ton care nu permitea replică.

— Mai am și altă treabă pentru voi, zise Andrei. Urgentă! Aș vrea să-i faceți felul unui ticălos din KGB. Îl cheamă Ivan Koranov. Execuția trebuie să fie cunoscută de toți, să șocheze imaginațiile, să servească drept exemplu.

— În genul „șofer de taxi"? întrebă Abalkin.

— Exact.

— Am o idee, zise Colonelul.

— Și eu, mormăi Tătarul.

Andrei zâmbi cu duritate.

— Am încredere în voi.

Timpul trecea cu repeziciune. Mai aveau încă o mulțime de detalii de pus la punct pentru operațiunea de a doua zi. Lucrară toți patru timp de două ore. La zece dimineața, făcură o pauză. Oleg ieși din birou cu Tătarul.

— Anton, vreau să-ți cer ceva important. Mai e un om care trebuie eliminat, zise Oleg. Prioritate absolută!

— Cine? întrebă Tătarul.

Oleg îi dădu câteva explicații cu glas scăzut.

Tătarul se încruntă.

În același moment, fără știrea lui Oleg, Andrei, rămas singur în birou cu Colonelul, îi cerea exact același serviciu.

Indicându-i aceeași persoană.

*

* *

O ambulanță militară se opri în fața imobilului în care locuia Ivan Koranov. Șoferul rămase la volan. Pe ușile din spate coborâră doi infirmieri. Unul dintre ei avea mustăți negre și era bandajat la cap. Duceau cu ei o targă. Ajunseră la etajul trei și sunară, apoi bătură cu pumnul în ușa lui Koranov.

— Cărați-vă de-aici! le răspunse în cele din urmă o voce.

Omul bandajat la cap scoase un șperaclu și deschise ușa. Infirmierii pătrunseră în apartament.

— Ivan Koranov? întrebă amabil omul bandajat la cap.

— Și ce-ți pasă? mormăi Koranov.

Infirmierii se apropiară de el. Cel fără mustăți îl apucă de gât și începu să-l strângă. După treizeci de secunde, Koranov își dădu ultima suflare. Cel care îl sugrumase scoase un ciocan și începu să lovească în capul fostei eminențe cenușii a KGB-ului, în timp ce colegul său, după ce trase o dușcă dintr-o sticlă de vodcă începută, scoase niște instrumente nichelate dintr-o trusă medicală. Amândoi se aplecară apoi asupra cadavrului lui Koranov și îl „prelucrară". După care, urcară cadavrul pe targă, îl acoperiră cu o husă de plastic, coborâră scările fără să mai încuie ușa, suiră targa în ambulanță și urcară și ei.

Șoferul demară.

*
* *

În ciuda spaimei, Liuba nu-și amintea decât de un singur lucru: corpurile celor doi bărbați lipite de corpul ei, ca un zid de apărare. Amândoi reacționaseră fulgerător. Oleg și Andrei lipiți de ea. Era conștientă de asta, flatată, tulburată, jenată. Și îngrijorată. Când se afla alături de ei și o sorbeau din ochi, în privirea lor era ceva sălbatic care o speria.

La orele două dimineața, Oleg și Andrei o duseseră acasă și o însoțiseră până la ascensor. Vasili nu venise. Liuba se refugiase în patul ei pentru a retrăi tumultul serii.

Mai târziu, îl auzise pe Vasili venind acasă. Se prefăcuse că doarme. Dar prea multe lucruri o chinuiau ca să poată închide ochii. Trei ore mai târziu, cu puțin înainte de a se face ziuă, Vasili părăsise apartamentul. Liuba se sculă, făcu un duș, se îmbrăcă și ieși. Simțea nevoia să reflecteze la situația în care se afla. Se îndreptă spre vechiul cartier Arbat și merse la întâmplare pe străzile încă pustii. Intră în prima cafenea deschisă și comandă un ceai. După un timp, plăti, merse din nou pe străzi și intră în altă cafenea. De data asta bău o vodcă.

Nu reușea să-și pună ordine în idei. În cele din urmă își dădu seama că ceea ce o înăbușea erau lucrurile pe care nu le spusese.

Indiferent de pretextele invocate și de evenimentele exterioare care îi zdruncinau viața de câteva săptămâni, un lucru persista: tot nu-i vorbise lui Vasili. În momentul acela totul îi deveni clar. Trebuia să facă asta imediat, altfel se temea că n-o va mai face niciodată.

— Pot să telefonez?

Vasili răspunse imediat.

— Unde ești? izbucni el.

— Într-o cafenea.

— Ce cauți într-o cafenea?

— Nu știu, Vasili. Trebuie să-ți vorbesc.

— Și eu! Vino imediat în fața muzeului Pușkin, la intrare! se răsti el.

Vasili avea o voce pe care nu i-o cunoștea, arțăgoasă, amenințătoare. „O voce de polițai", își zise ea. Goli al doilea pahar de vodcă și ieși în frigul de-afară.

*

* *

Ambulanța se opri în parcul Dzerjinski. Timp de cincizeci de ani, fără întrerupere, milițienii făcuseră de gardă în fața clădirii cărămizii, simbol al opresiunii comuniste. Dar de o lună nu mai era nimeni. La ce bun să mai păzești sediul KGB-ului de vreme ce, oficial, KGB-ul nu mai exista?

În parc se mai putea încă vedea, în mijlocul unei peluze, soclul statuii lui Felix Dzerjinki, fondatorul înspăimântătoarei poliții politice. Statuia fusese dată jos de pe soclu cu câteva săptămâni înainte.

Din ambulanță coborâră doi infirmieri. Duceau o targă. Intrară pe peluză și așezară targa în fața soclului statuii. Scoaseră husa. Unul dintre ei, care purta un bandaj la cap, luă cadavrul de umeri. Celălalt, de picioare. Apoi îl lungiră pe placa de bronz. Câțiva trecători încetiniră pasul ca să urmărească scena. Infirmierii, aplecați asupra cadavrului, făceau ultimele aranjamente. Apoi se întoarseră liniștiți la ambulanță. Urcară în față și șoferul demară.

Primii trecători contemplară, fascinați de oroare, opera celor doi infirmieri: un bărbat cu capul spart, căruia îi fuseseră tăiate organele genitale pentru a-i fi introduse în gură. În locul în care ar fi trebuit să se afle aceste organe, călăii lui puseseră o seceră. Iar pe capul plin de sânge închegat și fragmente de os, fusese așezat un ciocan.

*

* *

Liuba ajunse în apropierea coloanelor înalte de marmură albă care formau fațada muzeului. Îl zări pe Vasili care venea spre ea. Și el o văzuse.

Vasili mergea cu pași mari, împins de furia care clocotea în el. Până în momentul acela, trăise cu Liuba într-o sferă călduță de încredere. Sigur, știa că nu-l iubea așa cum o iubea el și că, în ciuda zilelor de calm care păreau că o structurează, căsnicia lor avea multe fisuri. Dar în viața lui, în afară de Liuba, Vasili nu iubise nici o altă femeie. Gândul că petrecuse seara cu cei doi gangsteri, care cauzaseră indirect moartea sorei sale, era insuportabil pentru el. Avea de gând să-i arunce totul în față, să-i arate indignarea, dezgustul lui.

Liuba era acum foarte aproape de el.

Amândoi înaintau unul spre celălalt cu aceeași hotărâre. Liuba putea deja să zărească fața palidă a lui Vasili cu trăsăturile încordate... Fără să știe despre ce era vorba, Liuba crezu că și el avea să-i spună ceva, ceva definitiv. Oamenii treceau indiferenți pe lângă ei. Apoi, brusc, Vasili fu foarte aproape de ea, și totul se petrecu ca într-un film de groază derulat cu încetinitorul. Îl văzu ezitând, clătinându-se, ridicând capul spre cer și prăbușindu-se.

— Vasili!

Îngenunche lângă el pe trotuar și își strecură mâinile sub ceafa lui. Era mort. Își trase mâinile pline de sânge și zări, în cele două părți ale capului, impactul a două gloanțe, două găuri violacee din care curgea un firișor de sânge.

Una în tâmpla dreaptă, alta în tâmpla stângă.

Două răni imposibile, de parcă simultan s-ar fi tras de două ori asupra lui, din două părți odată, ca să-i fure viața de două ori.

Liuba începu să urle cu disperare.

9

Se făcea ziuă. Vreo zece mașini mari ajunseră la răspântia drumului care ducea spre Poligonul Hemetievo, la cincizeci de kilometri de Moscova.

În fiecare dintre ele, cu privirea la pândă, mai mulți oameni înarmați care aveau sarcina să-i apere pe *capi*. În picioare pe un taluz, doi bărbați îi așteptau în fața unui Zil negru. Le făcură semn, intrară în Zil și demarară. În urma lui, convoiul intră pe un drumeag plin de noroi în care camioanele lăsaseră urme adânci, adevărate șanțuri.

Groapa mare de gunoaie a Moscovei se întindea pe mii de hectare, într-un peisaj artificial creat de buldozerele care nivelau sau adunau gunoaiele sub formă de adevărate coline.

În ajun, Oleg și Andrei îi anunțaseră personal pe cei nouă „parteneri financiari" că a doua zi își vor plăti datoria.

— Capitalul și dobânda, în dolari lichizi. Întâlnirea în zori la Poligonul Hemetievo.

Nimeni nu discutase.

— Vom veni.

Și veniseră.

Deschizând drumul celorlalte mașini, Zilul înainta cu greu pe drumul mocirlos. Deodată, în vârful unei

ridicături de pământ, Zilul dispăru. BMW-ul care venea imediat după el, ajunse și el în vârf. Era mașina lui Șatalin. În spatele lui, restul cortegiului făcu aceeași manevră de frânare progresivă și putu să descopere fundul unei văi plate în care staționau un camion-benă și un Mercedes negru. Din Mercedes coborâră Andrei Talaski și Oleg Vlasov, flancați de Colonel și de Tătar. Toate celelalte vehicule opriră în jurul lor, într-un arc de cerc.

Nimic nu mișcă preț de câteva secunde. Motoarele amuțiră. Pe creasta opusă, la vreo treizeci de metri, se puteau zări, abandonate pe timpul nopții de oamenii care lucrau la drumuri, vreo zece camioane-benă, câteva buldozere și tractoare vopsite în roșu și galben.

— Aveți grijă, zise Nebunul. Miroase a capcană!

Alioșa avea sub haină un pistol-mitralieră.

— Nu scăpați din ochi benele de pe creastă, murmură Pavel Lisenko celor trei locotenenți care îl însoțeau.

Ținta lui rămânea Oleg și Andrei. Oleg făcu un semn și Colonelul și Tătarul se apropiară de camionul-benă. Colonelul urcă pe cabină, Abalkin se postă în spate. Bena basculă, lăsând să apară o stivă de geamantane militare. Colonelul coborî din camion și reveni lângă Tătar. Andrei înaintă cu nonșalanță spre vehiculele care îi înconjurau și ridică brațul.

— Totul e aici. Veniți și verificați. Fiecare să-și ia suma și s-o șteargă de-aici!

Apoi zâmbi încurajator și se prinse cu degetele de nas.

— Pute groaznic!

Aprinse o țigară, băgă mâinile în buzunare și așteptă. O portieră se deschise și coborî Fedor Grișin. Taurul își dădu la o parte gărzile de corp care voiau să-l urmeze și se îndreptă spre bena.

Ajunse în dreptul lui Andrei.

— Salut, Talaski.

— Salut, Grișin.

— Pot să văd?

— Sigur. Du-te.

— Vii cu mine?

Andrei dădu din umeri, aruncă țigara și porni alături de el. Mergeau cu greu pe pământul moale, lipicios.

Grișin încercă să glumească.

— O să-mi distrug pantofii. Trebuie să-mi dai bani pentru alții noi!

— Ce număr porți?

— 51. Ai fi putut să alegi o parfumerie!

Ajunseră în spatele benei. Sub privirea vigilentă a Colonelului și Tătarului, Grișin se uită la geamantane cu neîncredere. Andrei îl privea cu mâinile în buzunare.

— În fiecare geamantan sunt zece de milioane de dolari, Fedor. Ai dreptul la zece. O sută de milioane de dolari. Vei putea să cumperi toate uzinele din Rusia!

— Să văd!

— Uită-te singur. Nu sunt încuiate.

Tătarul și Colonelul luară un geamantan și îl puseră la picioarele lui Grișin. Oleg se apropiase și el. Se postă lângă Andrei.

— Nu ăsta, mormăi Grișin. Altul.

— Altul, ordonă Oleg.

Sub privirea atentă a Taurului, Abalkin și Evtușenko scoaseră alt geamantan din bena. Taurul îl deschise.

Geamantanul era plin cu teancuri de bancnote de o sută de dolari.

— Vrei să numeri? zise ironic Andrei.

— Haide! răcni Nebunul.

Fedor Grișin se întoarse lent cu o expresie plină de dispreț. Aveau conturi vechi de reglat. Se urau.

— Mălaiul e acolo, sau ce mama dracului? strigă Nebunul.

Grișin o porni calm spre mașina Nebunului. În tăcerea din jur se auzi pocnetul sec al chiulaselor. Se încărcau armele. Nebunul țâșni afară din Mercedes, imediat încadrat de trei gărzi de corp amenințătoare.

Grișin, cu mâinile goale și încruntat, venea spre el. Gărzile lui se așezară lângă șeful lor. Cele două grupuri ajunseseră curând față în față.

— Cu mine vorbești tu așa? întrebă Grișin.

— Da, maldăr de căcat!

— Încetează! interveni Pavel Lisenko.

Dar era prea târziu. Stacojiu la față din cauza insultei, Grișin apucă cu ambele mâini țeava pistolului-mitralieră din mâinile Nebunul, care apăsă pe trăgaci.

O rafală nesfârșită inundă terenul din toate părțile în timp ce Nebunul, agățat de țeava armei, prelungind-o într-un fel cu brațele și corpul său, zbura prin aer. Fedor Grișin, cu picioarele sprijinite solid pe pământ, ținea deasupra capului pistolul-mitralieră de care, zburând prin aer la trei metri de pământ, Nebunul se crampona cu toate puterile.

Gloanțele loveau buldozerele, carcasa mașinilor, intrau în grămezile de gunoaie, sau se pierdeau în aer. Lisenko se aruncă cu capul înainte în Mercedes. Toți se aruncară înapoi, cu excepția gărzilor de corp, care

rămaseră în picioare, țintindu-se cu armele. O gardă de corp, atinsă de un glonț rătăcit, se prăbuși cu fața înainte, peste o grămadă de cioburi de sticlă.

În interiorul BMW-ului, Șatalin nu-și lua ochii de la bena deschisă, nici de la Oleg și Andrei, lăsați pe vine ceva mai departe de propria lor mașină, după care se adăpostiseră Colonelul și Tătarul. Clocotea de furie. Nebunia ucigașă a celor doi idioți îl împiedica să verifice banii.

Șatalin nu era convins. Era greu de crezut că Vlaslov și Talaski putuseră să strângă într-un timp atât de scurt o cantitate atât de mare de dolari lichizi.

Era un miracol sau o cursă. Șatalin nu știa ce să facă. Instinctul îi spunea s-o șteargă de-acolo cât mai repede, dar lăcomia de bani îl ținea pe loc.

Deodată, Nebunul dădu drumul la armă, se rostogoli de trei ori, scoase un colt de sub haină și trase asupra lui Grișin, care se îndoi în față și se prăbuși la pământ cu fața plină de sânge.

Imediat, Nebunul doborî patru gărzi de corp, ale lui Grișin și ale sale.

— Alioșa! urlă Matișov, consilierul, deschizând portiera. Te-ai țăcănit!

Nebunul se întoarse spre el și trase. Un glonț sparse parbrizul mașinii. Nebunul se repezi la cadavrul lui Grișin, îi smulse pistolul-mitralieră și, cu o armă în fiecare mână, se îndreptă spre bena. Se pomeni în fața lui Abalkin și Evtușenko care îl amenințau fiecare cu arma lui.

— La o parte, idioților! le strigă el.

— Nu trageți, zise calm Andrei. Alioșa vrea doar să verifice.

Aprinsese altă țigară și ținea neglijent în mână un Mauser cu țeavă scurtă. Colonelul și Tătarul se dădură la o parte. Nebunul băgă mâna în geamantanul deschis și răscoli teancurile de dolari. Apoi luă o bancnotă, o puse la ochi și începu să o examineze în transparență. În momentul acela spațiul se umplu de un huruit puternic. Un elicopter se opri în aer la zece metri deasupra văii.

Nimeni nu-l văzuse sosind.

— Stați pe loc! Poliția!

Palele elicei stârniră un torent de hârtii slinoase care zburară în vârtej deasupra muntelui de gunoaie în timp ce, din cer, un potop de grenade exploda pe neașteptate producând un vacarm de sfârșit de lume.

Oleg și Andrei se rostogoliseră deja sub benă. Nebunul, fugind în zig-zag printre gunoaie, se grăbea spre Mercedes trăgând rafale asupra inamicului din aer. Cu motoarele urlând, mașinile, ale căror roți patinau pe solul moale, întorceau încercând să ajungă pe marginea de sus a văii, pe unde veniseră.

Câteva gloanțe ricoșară din flancurile elicopterului, care făcu, brusc, o mișcare laterală și se ridică în aer.

Atunci, în răpăitul înfiorător al armelor automate, se produse ceva neașteptat.

La dreapta, o mulțime de oameni țâșniră din camioanele părăsite pe marginile craterului și, atacând pe la spate, deschiseră focul asupra fugarilor, în timp ce, din față, de pe creasta opusă, un lanț de oameni, protejat de camioane ale armatei, îi agresa cu jeturi lungi de flăcări în momentul în care încercară să urce panta. Câteva vehicule explodară înainte de a ajunge pe culme.

— Accelerează, idiotule! urlă Șatalin șoferului său.

Ajunseră în vârf printr-o perdea de flăcări și fum. Șatalin îl apucă cu amândouă mâinile pe tipul care se afla lângă ei și care trăgea orbește pe geamul lăsat.

— Igor, elicopterul! îi strigă Șatalin. Elicopterul!

Igor scotoci sub scaunele din față și scoase o bazooka, o armă și ținut de Șatalin care îl strângea în brațe, se aplecă în exterior pentru a scruta cerul prin norii de fum. Igor văzu elicopterul la vreo douăzeci de metri de ei, aruncând o ploaie de proiectile.

— Trage, cretinule! răcni Șatalin. Trage!

Igor apăsă pe trăgaci și elicopterul se dezintegră într-o jerbă purpurie.

— La dracu! izbucni Andrei. L-au distrus!

Oleg nu răspunse. Cu maxilarele încleștate și pistolul-mitralieră în mână, Oleg sprijinea tirul oamenilor săi trăgând în arc de cerc. Oamenii transformați în torțe vii săreau din mașini, făceau câțiva metri, se prăbușeau pe taluzuri și se lăsau mistuiți de flăcări.

Abalkin și Colonelul săriră dintr-un jeep, urcară geamantanul plin de bancnote și, acoperiți de oamenii lor, demarară în goană pentru a ajunge pe creastă. Descărcară geamantanul și se repeziră din nou spre bena care servea drept adăpost lui Oleg și Andrei.

Gloanțele și mașinile care explodau făceau solul să tremure ca o gelatină în timp ce dinspre creastă se auzeau urletele răniților atinși de lansatoarele de flăcări.

— Stop! răcni Oleg.

Într-o clipă, totul se opri. Vacarmul armelor fu înlocuit de răbufnelile focului care mistuia mașinile în bătaia vântului. Prinse între două focuri, ele nu putuseră să mai ajungă pe creastă. După ce alunecaseră în jos pe pantă, acum se adunau într-o grămadă de fiare înnegrite din care ieșeau corpuri mutilate.

Fumul era atât de gros încât nu se mai putea vedea la douăzeci de metri.

— Abalkin!

— Șefule?

— Spune-mi câte mașini au ars, zise Oleg. Nu jeep-urile de escortă, celelalte!

Abalkin, însoțit de Colonel, porni în fugă strigând ordine. Oleg se întoarse spre Andrei.

— Nu mai avem elicopter cu care se plecăm. Dacă au rămas supraviețuitori, s-ar putea să ne pândească pe drum. Ce facem?

— Stai să vedem dacă a mai rămas vreo mașină.

Abalkin ieși dintr-o perdea de fum.

— Șase mașini, zise el gâfâind.

— La dracu! izbucni Oleg furios. Au mai rămas trei!

— Să plecăm de-aici! zise Andrei. În curând va veni poliția. Evtușenko!

— Șefule?

— Dă foc benei!

— Am plecat.

Colonelul luă o canistră cu benzină din spatele cabinei, stropi geamantanele și aprinse un chibrit. Bena luă imediat foc.

— Șefule, ce facem? întrebă Abalkin.

Oleg și Andrei o luară la fugă spre mașină.

— Ne cărăm!

— Plecăm! răcni Colonelul spre oamenii lui care așteptau. Împrăștiați-vă!

Trupele se puseră în mișcare spre jeep-uri și camioane. Abalkin urcă la volanul Mercedesului.

Oleg avea presentimentul că tot ce făcuseră fusese zadarnic. Chiar dacă ar fi rămas un singur supraviețuitor

și tot le-ar fi fost imposibil să doarmă liniștiți. Dar cu trei, care probabil se vor alia!

— Din seara asta trebuie să ne așteptăm la necazuri, zise Andrei.

Mercedesul ajunsese pe culme. Oleg și Andrei întoarseră capul. Jos, sub ei, peisajul devastat amintea de uzinele bombardate de artilerie în timp de război. Nu rămăseseră intacte decât cadavrele doborâte de gloanțe la începutul masacrului. Restul forma un amestec negricios, din care ieșeau scântei, într-o încâlceală de fiare calcinate. Elicopterul arsese aproape în întregime.

— Cine crezi că a scăpat? întrebă Oleg.

Andrei dădu din umeri.

Amândoi erau epuizați. Ieșiră de pe drumul mocirlos.

— Coboară geamul, îi zise Oleg lui Andrei. Simt nevoia să respir aer curat.

Partea a patra

CAFENEAUA PUŞKIN

1

Anul 1991 se termina printr-o situație imprevizibilă, dezorientare și nebunie. Cu trei zile înainte de Crăciun, în dimineața zilei de 22 decembrie, Ivan Silaiev, care cumula provizoriu funcțiile de prim ministru, de președinte al comitetului economic interrepublican și de ministru de finanțe, primi în biroul provizoriu care îi fusese repartizat la Kremlin pe comandantul șef al armatei, mareșalul Evgheni Șapoșnikov, numit în funcție de câteva ore, pentru a i se confirma că numirea sa nu era provizorie.

La toate eșaloanele, țara era cuprinsă de aceeași frenezie.

Susținătorii puterii valsau, decretele durau cât o scânteie. Fiecare zi care trecea distrugea ce fusese hotărât în ajun. Istoria se derula mai repede decât imaginația oamenilor, într-un vârtej de evenimente neverosimile despre care nimeni, cu o oră mai înainte, n-ar fi putut spune încotro vor duce imperiul care fusese cel mai puternic din lume.

Singura certitudine era că se putea întâmpla orice.

La 8 decembrie, reuniți la Minsk, conducătorii Rusiei, Bielorusiei și Ucrainei înregistraseră actul de deces al Uniunii Sovietice și decretaseră înființarea unei comunități de state suverane.

În ziua de 13, republicile din Asia Centrală și-au manifestat dorința să adere la această comunitate. În ajun, Rusia își însușise totalitatea instituțiilor fostei URSS. Iar azi, ultima lovitură de grație dată dictaturii socialiste muribunde, alte opt republici se alăturau comunității. În Georgia, unde starea de urgență era decretată de la 24 septembrie, începea războiul civil. La Moscova, după două ore de coadă în fața magazinelor care afișau NU MAI AVEM NIMIC DE VÂNZARE, oamenii se băteau pentru o bucată de pâine, două roșii, câteva grame de unt...

Cu buchetul ei mare de flori în brațe, Liuba se simțea ca o proastă.

Față de moment, de situație, de stradă și de trecători, buchetul ei de liliac părea nepotrivit: nu era ceva necesar, simboliza ceva de care nu era nevoie. Florile erau foarte rare la Moscova. De unde le lua? La început, Liuba primise un buchet în fiecare dimineață cu o carte de vizită pe care era semnat numele lor. După aceea, dintr-un motiv pe care nu-l cunoștea, îi trimiseseră buchete separate: unul Andrei, altul Oleg.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la asasinarea lui Vasili. Zi de zi, Oleg și Andrei manifestaseră față de ea o afecțiune plină de căldură. Funeraliile fuseseră celebrate în cea mai strictă intimitate familială la cimitirul Peredelkino. Veniseră împreună, rămânând în mod discret mai retrași, până când Liuba îi zărise cu coada ochiului, stând în picioare sub cei trei pini de la mormântul lui Boris Pasternak.

La întoarcere, pe drumul forestier care îi ducea la drumul național Minsk-Smolensk, mama și surorile ei insistaseră pe rând ca Liuba să se mute la ele. Ea refuzase. Voia să fie singură, să se poată gândi la tot ce se întâmplase.

Voise să fie liberă; viața îi îndeplinise dorința. Ce bătaie de joc...

Realizarea dorinței sale era plătită cu o tragedie plină de oroare și culpabilitate. În clipa în care fusese împușcat, tocmai voia să-l anunțe că îl părăsea!

Zilele treceau...

Nu mai pleca de-acasă, nu mai răspundea la telefon, se hrănea cu foarte puțin și stătea ore întregi cu ochii în gol. Uneori fusese nevoită să deschidă ușa.

Împreună sau separat, Natalia, Elena și Ariana o vizitau sub tot felul de pretexte. Făceau ordine în apartament, pretindeau că le e foame și puneau două tacâmuri pe masă. Ca din întâmplare, toate aveau în sacoșă ceva de mâncare.

Apoi începuseră să vină florile.

Erau atât de multe în fiecare zi, încât Liuba nu mai avea unde să le pună. Începuse să le ofere surorilor ei.

— Cine ți le trimite?

— Foști colegi de universitate. Ne-am reîntâlnit cu puțin înainte de moartea lui Vasili.

— Cu ce se ocupă?

— Nu știu.

— Nu i-ai întrebat?

— Știu că pare prostesc, dar nu i-am întrebat.

Pe cărțile de vizită scria totdeauna ceva de genul: *Mă gândesc la tine. Andrei. Dacă ai nevoie de ceva... Oleg.* Într-o zi, le telefonase ca să le mulțumească. Îi răspunsese Andrei.

— N-am vrut să te deranjez, zise el după o lungă tăcere. Speram că vei da un semn de viață...

— Mulțumesc pentru flori. Înmiresmează casa.

În aceeași după-amiază, vorbise cu Oleg.

— Andrei mi-a spus c-ai sunat. Voiam să-ți spun că sunt alături de tine.

— Trandafirii tăi mi-au făcut o mare plăcere...

Azi primise un buchet imens de liliac alb. De unde puteau să facă rost, în plină revoluție, de liliac alb la Moscova într-o zi de 21 decembrie?

*
* *

— Ei bine, Valentina, ce s-a întâmplat?

— Nimic, doamnă.

Călare pe scaunul ei, cu bastonul de argint în mână, Șostakova nu ezitase să întrerupă cursul ca s-o certe pe întârziată. Avea paisprezece ani și se simțea foarte stingherită.

— Ai fost bolnavă?

— Nu, doamnă.

— Atunci de ce n-ai mai venit în ultimele zile?

— Din cauza exploziei, doamnă, răspunse Valentina. Mama a crezut că școala a fost închisă...

— Ce tot spui? Lecțiile au avut loc în fiecare zi, ca de obicei. Vrei să faci o carieră și dai bir cu fugiții la cea mai mică explozie, fără măcar să vii să vezi care e situația?

Lovi în podea cu bastonul.

— Fugi și pregătește-te!

Cu două săptămâni înainte, la numărul 9 de pe strada Sobinovski, o bombă foarte puternică spărsese geamurile din tot cartierul, deteriorând clădirile din jur și distrugând fațada imobilului. Acum era mascată cu schele. În mod miraculos, placa de marmură, pe care scria ȘCOALA DE DANS IRINA ȘOSTAKOVA, rămăsese intactă. După aceea, fusese nevoită să se lupte cu administratorul care avea pretenția — momentan, jura el — să închidă cursurile. Sigur, mirosise că aveau loc lucruri neobișnuite. A doua zi după explozie, imobilul dispărea sub o pădure de schele. Până aici, nimic anormal, stricăciunile trebuiau reparate. Mai puțin normal era faptul că muncitorii îngrămădiseră saci cu nisip până la acoperiș. Șostakova avea impresia că era în vreme de război.

Și nu se înșela deloc.

*
* *

Mulți muriseră după masacrul de la groapa cu gunoi. În cincisprezece zile, Moscova se transformase într-un adevărat Chicago al anilor treizeci. Izbucneau incendii misterioase, din mașini erau mitraliate restaurante, magazine, localuri de noapte, tarabe. Pe trotuare erau găsite prostituate sugrumate, înjunghiate, depozitele explodau și în fiecare zi, în zori, o mulțime de morți

zăceau în rigola drumurilor, fără acte de identitate, desfigurați, ciuruiți de gloanțe. Resemnată, poliția curăța strada și expedia cadavrele la morgă.

Când unii polițiști — puțini — își manifestau curiozitatea să afle mai mult, li se dădea de înțeles, de undeva de sus, că existau treburi mai urgente decât reglarea de conturi a mafiei.

Deși ostilitățile fuseseră temporar întrerupte, Oleg și Andrei nu lăsaseră nimic la întâmplare. Postați în mașini, oamenii lor se schimbau zi și noapte în jurul imobilului. Alții, urcați pe schele, țineau armele îndreptate spre stradă. În interior, garda fusese triplată. Jos, la scară, câțiva oameni, în ținută de zidari, controlau intrarea cu pistolul-mitralieră sub haină.

Oleg și Andrei se ascundeau de cincisprezece zile la ultimul etaj al clădirii transformată în buncăr și se hrăneau cu produse cumpărate de oamenii lor, de fiecare dată din alt loc...

— Câți oameni sunt pe acoperiș? întrebă Oleg.

— Trei, fiecare cu o bazooka. Ți-am mai spus o dată! De ce ți-e frică? De un elicopter?

Erau nervoși, agresivi, încordați. Andrei se izola din ce în ce mai mult în încăperea rezervată cercetării sale asupra mișcării perpetue.

Oleg, chiar și în pat, nu se despărțea de aparatul de emisie-recepție prin care comunica cu Tătarul sau cu Colonelul, care se aflau în contact permanent cu garda.

La 6 decembrie, la două zile după masacrul de la groapa de gunoi, tremurând tot, Kreiper le confirmase că tranzacția fusese încheiată. Se primise scrisoarea semnată de Soka Mitsubishi, directorul băncii Sumitomo, care credita cu zece miliarde de dolari *Development*

Trade Company având contul la Banca intereselor occidentale. După verificările obișnuite, Hans Kreiper procedase la schimbul de documente. Le înmânase japonezilor contractul de închiriere pe nouăzeci și nouă de ani a insulei Etorufu și, în schimb, primise de la ei scrisoarea de credit.

— Ce fac ?

— Așteaptă ordinele noastre, îi răspunsese Oleg cu o voce ursuză. Deocamdată, pune banii la treabă. Ce dobânzi sunt?

— La dolari, foarte mici în momentul ăsta.

— Cât?

— Cinci... șase la sută.

— Vreau cincisprezece.

Banii soseau prea târziu. Moscova era răvășită și ei erau prinși ca niște șoareci în cursă.

Pentru cât timp?

— Știi ce-o să facă cu lovelele noastre? spuse Oleg după ce închise telefonul. Le va depune la Schaan.

— Schaan?

— În Elveția. Banca bancherilor. De acolo se împrumută sau împrumută financiarii sume enorme pe termen scurt. O zi sau două, uneori chiar pentru câteva ore. Timpul necesar ca un stat să evite revoluția plătindu-și funcționarii, sau ca un dictator să-și păstreze puterea plătind cu bani gheață un transport de rachete.

Andrei părea că nu înțelege, sau poate că se gândea la altceva.

— Înainte de a lua o decizie asupra destinației banilor, Kreiper îi va plasa pe termen scurt. Dacă îi ține, să zicem o lună, cu dobânda de cincisprezece la sută pe care i-am impus-o, va trebui să ne dea o dobândă de o sută cincizeci de milioane de dolari.

Andrei păru că se sufocă.

— Pentru treizeci de zile? O sută cincizeci de milioane? Glumești?

— Nu. Dar Kreiper o să facă altceva. Îi va plasa la Schaan cu douăzeci la sută. Nouă ne va da o sută cincizeci de milioane și cincizeci de milioane îi va băga în buzunarul lui.

— Și tipii de la Schaan?

— Totul depinde de cel care împrumută... Dacă știe că are cuțitul la gât, n-are ce face! El exploatează la sânge. Patruzeci... cincizeci la sută sau chiar mai mult.

Ghinionul făcuse ca cei trei, care scăpaseră din măcelul de la groapa de gunoi, să fie cei mai răi dintre cei nouă *capi di famiglia* pe care Oleg și Andrei încercaseră să-i elimine împreună: Leonid Șatalin, Pavel Lisenko și Alioșa Kalighin, Nebunul.

Oleg și Andrei se lămuriseră chiar în seara masacrului. Bomba care distrusese fațada imobilului! Veștile circulau repede la Moscova. După cinci zile de război total, îl trimiseseră pe Colonel să ia pulsul lui Matișov, consilierul Nebunului.

— Spune-i că ne pare rău pentru cele întâmplate. E vorba de o neînțelegere regretabilă. Banii lor sunt în bancă. Pot să-i ia oricând și ștergem tot cu buretele.

Colonelul venise din misiune foarte abătut.

— Refuză. Spun că nu mai e vorba de o chestie de bani, ci de onoare.

— Și ce vor?

— Să vă lichideze.

Colonelul lăsase ochii în jos.

— Sau..., murmurase el.

— Sau ce? răcnise Andrei.

Colonelul dăduse din umeri cu fatalism. Ceea ce-i transmisese Matișov era atât de insultător încât abia îndrăznea să repete.

— Sunt gata să vă lase în viață cu condiția să le dați toți banii, miliardul de dolari...

Urmarea era mai greu de spus.

— ... Și să părăsiți orașul pentru totdeauna.

— Idioții!

Războiul reîncepuse cu și mai multă îndârjire.

După două zile, Oleg și Andrei făcuseră o contrapropunere.

— Du-te și spune-le că suntem gata să împărțim cu ei partea celor morți. Tăiem prăjitura în cinci. Două sute de milioane pentru fiecare.

— E o ofertă pe care n-o pot refuza, zise Oleg. Față de ce trebuia să primească inițial, partea fiecăruia s-a dublat.

Urmase un nou eșec.

— Nici nu vor s-audă, șefule. Toată suma și exilul vostru, sau nimic!

În dimineața celei de a cincea zi, Oleg începuse să-și pună întrebări.

— La urma urmelor, chiar dacă li s-ar da miliardul pe care îl cer, ne-ar mai rămâne nouă...

Andrei îl privise cu dispreț.

— Ți-ai pleca capul în fața acestor trei nenorociți?

— Cel mai mult mi-ar plăcea să rămân în viață ca să pot cheltui lovelele.

— Supunându-te voinței lor?

— Planeta e mare. Nu e numai Moscova.

Apoi studiaseră împreună posibilitatea unui alt compromis financiar. Lisenko, Șatalin și Nebunul, din nou refuzaseră cu vehemență.

— Nu mai terminăm niciodată, Andrei...

— Am lichidat deja șase. De ce nu și pe ei?

— De ce nu ei pe noi? Sunt mult prea prudenți. Nu-i vom putea surprinde.

Exact în momentul acela lui Oleg îi venise ideea.

— Angelo Gatto!

Andrei se uită la el cu atenție. Împreună cu Taro Hansaku, se întâlniseră cu Gatto, cu câțiva ani în urmă, la Habarovky, pentru o afacere cu diamante.

Angelo Gatto era nașul cel mai temut și cel mai respectat din New York. La despărțire, își strânseseră mâna și își promiseseră ajutor reciproc.

— Dacă într-o zi veți avea nevoie de mine la New York, voi fi gata să vă ajut.

— Și eu la fel, în Japonia, spusese Hansaku.

Oleg și Andrei nu vruseseră să rămână mai prejos.

— Orice ați putea dori, veți fi totdeauna bineveniți în Uniunea Sovietică.

De ce să nu-i ceară să arbitreze litigiul?

În domeniul crimei, gangsterii americani aveau față de tânăra mafie rusească un avans de câteva decenii.

Colonelul fixase o altă întâlnire cu Matișov.

— Exagerează, Oleg! Pune-te în locul lor. Ce câștigă dacă ne elimină? Primesc banii înapoi?

Colonelul se întoarse după o oră și zise:

— Șefule, sunt de acord!

— Ce ți-am spus! exclamă triumfător Andrei.

— Îl cunosc pe Don Angelo după reputație, precizează Colonelul. Acceptă arbitrajul, dar cu o condiție. Nici voi și nici ei să nu-l întâlniți înainte de reuniunea în care se vor dezbate condițiile aranjamentului.

În aceeași zi, Andrei îl suna pe Don Angelo. Spre surprinderea sa, acesta acceptase imediat și se arătă flatat

că se apela la el pentru acest serviciu a cărui urgență o înțelegea perfect. Totuși nu putea renunța la petrecerea Crăciunului în familie, la New York

În consecință, avea să vină la Moscova, dar nu va sta decât o noapte și va pleca a doua zi. Totul trebuie să fie organizat pentru ca conflictul să fie rezolvat neîntârziat în treizeci și șase de ore.

Vestea, transmisă lui Matișov, marcase întreruperea provizorie a ostilităților.

Angelo Gatto era așteptat în ziua de luni 23 decembrie.

Peste două zile.

2

— Wessinger?... Aici Kreiper... Totul e în regulă?... Bine, nimic nou... Pe mâine...

Hans Kreiper închise telefonul jubilând. Datorită banilor celor doi ruși, avocatul încasa din dobândă, zilnic, fără să facă nimic, fără impozite și fără știrea nimănui, suma de 137 362 dolari!

Merse la fereastră și privi afară. În ciuda ceții și a ploii, lui Kreiper i se părea că e mai frumos decât în cea mai radioasă dimineață de primăvară.

*

* *

Ca de obicei, *Cafeneaua Pușkin* era plină de lume.

Liuba și Andrei beau ceai. Dar deocamdată nu se atinseseră de cești. Se priveau. Liuba nu-și scosese haina roșie cu guler de blană neagră.

Andrei se îmbrăcase în grabă, cu ce-i căzuse în mână. Dintr-un impuls irezistibil, fără să prevină pe nimeni, părăsise imobilul în care stătea ascuns de zile în șir. Îi trecuse deodată prin minte că era *necesar* să se întâlnească cu Liuba. Nu mâine, ci imediat, cu sentimentul unei urgențe de care ar fi depins viața lui. Sunase și ea îi răspunsese. Și acum se afla acolo, în fața lui, mai frumoasă ca niciodată.

Andrei o sorbea din ochi. Nu știa ce să spună. Avea un aer atât de dezorientat încât Liuba zâmbi.

— Mulțumesc pentru flori, zise Liuba. M-au ajutat să supraviețuiesc.

— M-am gândit la tine în fiecare zi.

Andrei simți că trebuia să-i spună, cu orice preț.

— Liuba, te iubesc, zise el.

Ea îl privi năucită. Nu se așteptase deloc la asta. Declarația lui de dragoste era atât de neașteptată, de nepotrivită cu ambianța, cu locul, cu momentul, încât îi simțea șocul cu o violență care îi provoca pe piele un fel de vibrație electrică. Dar în același timp îi era și frică.

Mărturisirea lui era profundă, sălbatică, fără cale de întoarcere.

— Aș vrea să fii soția mea.

Liuba ar fi vrut s-o ia la fugă.

Nu era pregătită, nu știa ce să răspundă.

Intensitatea lui Andrei îi tăia răsuflarea.

— Liuba, accepți?

Cu un gest foarte duios, foarte tandru, Andrei o trase spre el, închise ochii și își îngropă fața în părul ei.

— Sunt stângaci, murmură el, știu, te-am luat prea repede și îți e frică. Dar niciodată n-am iubit pe nimeni în afară de tine.

Rămaseră așa câteva momente, încremeniți în aceeași poziție.

— Vrei? șopti el cu o voce răgușită.

— Andrei..., zise ea.

El își trase capul, o prinse de mâini și îi zâmbi.

— Nu, nu-mi spune nimic, nu-mi răspunde imediat.

Se ridică repede, o mângâie pe păr și o privi pierdut de adorație.

— Mâine, zise el, mâine...

Și plecă.

Paralizată de mirare, Liuba îl urmări cu privirea cum se îndreaptă spre ieșire, privind drept în față, fără să vadă pe nimeni.

*
* *

Valentin, care tocmai voia să intre în imobil, se dădu respectuos la o parte pentru a-l lăsa să treacă pe Andrei Talaski. În momentul în care Andrei dispărea pe stradă, Oleg Vlasov apăru în urma lui.

— Cum te cheamă?

— Valentin.

— De cine depinzi?

— De Anton Abalkin.

— Ești înarmat?

— Da, șefule.

— L-ai văzut ieșind pe Andrei? Nu are nici o protecție. Acoperă-l! Nici o vorbă, nimănui. Dacă află, te

omoară. Mișcă-te, să nu-l pierzi. Și vino pe urmă la raport!

*
* *

— Spune, îi zise Oleg Vlasov pe un ton indiferent.

— S-a dus la *Cafeneaua Pușkin*, șefule.

— Nici o problemă pe stradă?

— Nu.

— N-ai văzut nimic suspect?

Valentin scutură din cap.

— Și la cafenea?

— Nici acolo. N-a stat mai mult de un sfert de oră.

— Singur?

— Cu o femeie.

Oleg suspină și zâmbi.

— Atunci e bine. Frumoasă?

— Așa mi s-a părut. Am văzut-o de-afară. Păreau foarte îndrăgostiți. A ținut-o multă vreme în brațe.

Oleg simți că îi îngheață sângele în vine.

— Avem mulți dușmani, Valentin, zise el. N-am încredere în nimeni, nici în femei. Descrie-o.

— Blondă, cu părul lung.

— Ce-avea pe ea?

— O haină roșie cu guler negru de blană.

Oleg simți un gust amar.

—Nimic deosebit la întoarcere?

— Nu, șefule. Blonda a rămas în cafenea și eu l-am escortat până aici. Nimic neobișnuit.

Oleg îl bătu prietenește pe umăr.

— Foarte bine, Valentin. Acum uiți totul.

— Nici o grijă, șefule. Sunt ca mormântul.

— Sper. Poți pleca.

Valentin ieși pe ușă și fața lui Oleg se contractă de furie. Nu mai încăpea nici o îndoială.

*
* *

La *Cafeneaua Pușkin*, Liuba fusese prea năucită ca să poată spune ceva. Poate că Andrei luase răceala ei drept o acceptare? Se întinse pe pat, cu brațele încrucișate sub cap și ochii în tavan. Telefonul sună de mai multe ori.

Nu răspunse. După douăzeci de minute, Liuba se ridică, deschise șifonierul și scoase cutia albastră. Puse cutia pe pat și o deschise. Scoase fotografia pe care o căuta, mereu aceeași, cea în care se vedea ceea ce ar fi putut să fie și nu fusese.

Barul universității, copacul, cei optsprezece ani ai ei și acel băiat vesel care o ținea în brațe. Vitali... Avea optsprezece ani, nu-l iubea decât pe el și avea numai certitudini.

Ce simplă era viața înainte...

*
* *

Pasiunea anihilează toate strategiile.

După plecarea lui Valentin, Oleg încercase să pună la cale o tactică pentru a-și canaliza gelozia furioasă. Dar rațiunea se poticnea de două cuvinte inevitabile: o iubesc. Îi venea să-și muște pumnii dar nu avea ce face!

O iubea pe Liuba. O voia numai pentru el. Nici un bărbat nu i-o putea lua, nici chiar Andrei, mai ales Andrei! Fusese de ajuns să apară gelozia ca să recunoască locul pe care îl ocupa în viața lui. Poate că ocupase locul ăsta totdeauna? Pe vremea studenției nici unul nu-și punea astfel de întrebări.

Apoi urmase gulagul, cruzimea, umilința, moartea. Instinctul de supraviețuire. Era viu. De ce trebuia ca Andrei să se așeze în drumul lui, când în lume erau miliarde de femei? Pentru că ea era numai a lui! În momentul acela înțelese cu stupefacție că, pentru ea, era gata să-l ucidă de zece ori, fără remușcări, pe cel care fusese prietenul, fratele său.

Ieși în fugă pe culoar și, fără să bată, deschise brusc ușa camerei lui Andrei.

*
* *

Gol până la brâu, Andrei tocmai se pregătea să intre în sala de baie când ușa se deschise brusc. Făcu un salt, se rostogoli pe pat, apucă coltul de sub pernă și ateriză pe podea, culcat pe spate, cu arma îndreptată spre ușă, gata să tragă.

Era Oleg!

— Vreau să-ți pun o întrebare!

Andrei se ridică, dădu din cap și ridică exasperat ochii în tavan.

— Data viitoare când intri la mine fără să bați, zise el cu calm, fă-o mai puțin brusc. Era gata să te găuresc!

Dădu din umeri și aruncă arma pe pat.

— Te-ai întâlnit cu Liuba? zise Oleg cu o voce amenințătoare.

— Ce-ți pasă?

— Te-ai întâlnit cu ea?

Andrei se uită la el puțin disprețuitor.

— Asta voiai să mă întrebi?

— Îți dau un sfat, Andrei... Nu te atinge de ea!

Andrei se încruntă.

— Poftim?

— Nu te atinge de ea, asta e tot!

Andrei veni spre el cu buzele strânse.

— Ai ajuns să-mi dai ordine?

Erau foarte aproape unul de altul, privindu-se cu aroganță și provocator.

— Un simplu avertisment.

Andrei îi întoarse spatele.

— Pleacă de-aici, zise el cu o voce calmă. Mă calci pe nervi.

Se așeză pe pat, luă cu neglijență coltul și se uită la el cu un aer visător.

— Mă iubește.

— Ți-a spus ea? zise Oleg rânjind.

Andrei continua să se joace cu arma.

— Da, mi-a spus.

— Nu mi-ar plăcea.

— Posibil, dar asta e.

Își mușcă ușor buza de jos.

— Ascultă, Oleg... suntem prieteni. Am făcut împreună un drum lung. N-aș vrea să distrug tot ce-a fost între noi.

— Stai de-o parte, asta e tot ce-ți cer!

Andrei se ridică și se duse la fereastră.

Printre schele se zărea un petec de cer plumburiu.

— Ești îndrăgostit de ea?

— N-ai tu treabă!

— Mare păcat, zise Andrei. Dar nimeni nu are nici o putere, nici tu, nici nimeni. Tocmai mă gândeam să-ți cer să-mi fii martor.

— Ce tot spui? întrebă Oleg gata să se sufoce.

— Mă căsătoresc cu ea.

— Tu!

Andrei se întoarse spre el.

— Eu.

Urmă un moment de tăcere.

— Acum, te rog să mă lași, vreau să fac o baie.

Oleg era alb ca varul la față. Se îndreptă spre ușă, o deschise, se întoarse, întinse un deget spre Andrei și zise cu o voce albă:

— Ești un om mort!

3

La orele zece dimineața, Angelo Gatto ajunse cu bine pe aeroportul Șeremetievo cu o cursă regulată a companiei *Delta Airlines*.

Don Angelo era însoțit de cinci membri ai familiei, care purtau ca și el costume negre. Anatoli, zis „rusul", care avea să servească drept translator, Folco Bellinzona și Pietro Zullini — *consiglieri* —, Vittorio Amalfi și Carlo Sabatini, gărzile sale de corp.

În aeroport domnea un adevărat haos. Kerosenul lipsea. Câteva aparate încă mai puteau decola, dar, pe

piste, cele mai multe avioane Tupolev ale companiei *Aeroflot* rămâneau țintuite la sol. Numai aparatele companiilor străine aveau dreptul să se aprovizioneze cu carburant. Pasagerii se îmbulzeau în holurile de plecare. Cei mai mulți, blocați de trei zile, dormeau chiar în aeroport. Bărbați nerași alergau de la un ghișeu la altul ca să implore sau să amenințe funcționarele care îi tratau cu impertinență din spatele geamului blindat.

Răspunsul era invariabil: „Nu mai sunt locuri..." Negustorii de cârnați câștigau gras vânzându-și marfa la prețul icrelor negre. Copiii se agățau de fusta mamelor lor plângând. Nu se găsea nimic de băut. Găseai greu de mâncare. Nu te puteai spăla. O adevărată capcană.

Don Angelo și suita sa își croiră drum prin mulțime, într-un miros puternic de urină, sudoare și aer viciat.

Nimic nu scăpa ochiului experimentat al nașului Gatto.

Născut la New York, în Mica Italie, el învățase din copilărie să repereze cele mai secrete combinații ale străzii.

Afară era așteptat de trei limuzine mari. Doi oameni îi veniră în întâmpinare.

— Bun venit la Moscova, zise Abalkin într-o engleză groaznică.

— Bun venit la Moscova, repetă Matișov în rusește.

În momentul urcării în mașini, Tătarul întredeschise o sacoșă de piele pe care o avea în mână. Se uită cu o privire întrebătoare la cei care îl înconjurau. Amalfi și Sabatini ridicară un deget. Abalkin le dădu două arme și o mână de încărcătoare pline.

Amalfi și Sabatini îi mulțumiră imediat cu un zâmbet recunoscător.

Șoferii deschiseră portierele limuzinelor. Primul se instală Don. Alături de el, Anatoli și Matișov. Abalkin luă loc pe bancheta din fața lor, Vittorio Amalfi se strecură pe scaunul din față, lângă șofer. Folco Bellinzona, Pietro Zullini și Carlo Sabatini urcară în celelalte două mașini.

Cortegiul se puse în mișcare. Aeroportul se afla la treizeci și cinci de kilometri nord-vest de Moscova. Tot timpul drumului, nimeni nu rosti nici un cuvânt. Gatto privea peisajul. Amalfi mângâia arma din buzunar. Rusul părea că ațipise, Matișov se afla acolo ca nu cumva unii să vorbească cu alții. Anton Abalkin se uita la Angelo Gatto pe furiș.

Mașinile se îndreptau spre hotelul *Rossia*.

*
* *

După ruptură, Oleg se întorsese în camera lui, luase un teanc mare de dolari, băgase câteva încărcătoare în buzunar și își pusese la centură un revolver Beretta. După treizeci de secunde dispărea după colțul străzii. Întâlnirea cu Angelo Gatto trebuia să aibă loc a doua zi după-amiază, la orele cinci. Nu putea, nu avea cum să lipsească.

Unde să se ducă în Moscova ca să nu fie reperat?

Oleg elimină din capul locului hotelurile. De la cele mai sordide până la cele mai luxoase, toate erau pline de spioni. Una din multele reședințe pe care le avea în oraș? Partea proastă era că le cunoștea și Andrei. După câteva clipe de gândire, îi veni în minte numele unei prostituate de lux, Daria. Avea un apartament pe strada

Potaposki. Avea nevoie de apartamentul ei și era simplu să se instaleze acolo.

*
* *

Oleg, cu capul greu, adormi abia în zori. După trei ore se trezi, făcu un duș și formă numărul de telefon al Liubei. Închise imediat ce-i auzi vocea. Coborî în stradă, opri un taxi și dădu adresa. Acum se afla acolo, în fața ușii de la etajul al nouălea.

În clipa aceea, Angelo Gatto ateriza la aeroportul Șeremetievo. Dar Oleg nu se gândea decât la clipa de față. Respiră adânc, numără până la trei și apăsă repede pe butonul soneriei.

— Cine e?

Își prefăcu vocea.

— Am adus florile.

— O secundă...

Ușa se deschise. Cu părul desfăcut, Liuba era înfășurată într-un halat alb care abia dacă îi masca formele corpului.

— Bună ziua, Liuba.

— Oleg!

Apariția lui în acel spațiu o deruta. Acolo trăise cu Vasili. Îi zâmbi.

— Pot intra, chiar dacă n-am flori?

Ea deschise larg ușa. Oleg intră în salon și rămase în picioare, puțin stingherit.

— Stai jos. Vrei ceai? Tocmai am făcut...

Liuba se duse la bucătărie. El veni după ea și se așeză pe un scaun.

Ea îi întinse o ceașcă, îi turnă ceai, se așeză la masă în fața lui și fu frapată de fața lui chinuită și de zâmbetul neconvingător.

— Oleg, ai necazuri?

El făcu o grimasă timidă.

— O mulțime.

— Pot să te ajut?

El îi aruncă o privire scurtă dar nu răspunse.

— Oleg, spune-mi, te rog...

— Dificil...

Bău o gură de ceai, se ridică fără motiv aparent și își lipi nasul de fereastră. Liuba îl urmărea cu privirea intrigată. După câteva momente, stând mai departe cu spatele la ea, Oleg începu să vorbească cu o voce înăbușită.

— Ceea ce am să spun, aș fi putut să-ți spun acum cincisprezece ani... Rareori se întâmpla să petrec o noapte singur. Totdeauna eram cu o fată, niciodată aceeași. Poate că te iubeam prea mult?

Liuba tresări.

— Poate că mi-era teamă că ai să râzi de mine dacă ți-aș fi spus... Poate că nu eram nici destul de matur ca să-mi iau acest risc. Vezi, Liuba, acum pot să-ți mărturisesc... În gulag m-am gândit tot timpul la tine. Tu n-ai nici o vină, bineînțeles... Dar când înghețam în lagăr la minus patruzeci de grade, mă gândeam la tine. Când eram lovit peste gură, mă gândeam la tine. Noaptea se întâmpla să mă trezesc din cauza unui coșmar. Ca să mă liniștesc, mă gândeam din nou la tine. Mereu la tine, Liuba, de dimineața până seara. Mă gândeam la tine ca la o icoană, atunci când ți-e frică noaptea. De o sută de ori, fără să știi, m-ai ajutat ca să nu mor. Până în momentul în care te-am regăsit.

Se întoarse brusc, se așeză din nou pe scaun, îi prinse mâinile și o privi cu intensitate.

— În ziua aceea am murit de-a binelea. Iar acum, în momentul în care îți vorbesc, îmi dau seama cu groază că te iubesc și mai mult.

Văzu că ea avea lacrimi în ochi.

— Vreau să fii soția mea, numai la asta mă gândesc... Vreau să te păstrez lângă mine, toată viața. Spune da, Liuba, spune da!

Ea deschise gura. El îi prinse capul cu amândouă mâinile și, înainte ca ea să poată reacționa, o sărută cu sălbăticie.

Cu buzele strânse, ea se împotrivi încercând să scape. Ceainicul și cești cădură pe pardoseală. Dar Oleg nu-i dădu drumul. Nu mai auzea nimic, era nebun. Cuprinsă de panică, Liuba se lăsă să alunece la picioarele mesei. El se rostogoli cu ea.

— Oleg! reuși ea să strige.

Un strigăt atât de strident încât îl readuse cu picioarele pe pământ. Liuba profită ca să se ridice în picioare.

Se sprijini de chiuvetă trăgându-și răsuflarea. Dădu cu mâna de un cuțit și îl ridică spre Oleg.

— Pleacă!

Îi fu imediat rușine. Cuțitul îi căzu din mână.

— Pleacă, Oleg. Te rog să pleci...

Oleg se ridică cu greutate.

— Din cauza lui Andrei?

Liuba nu-i purta pică, înțelegea. Dar îi era frică de el, de momentul de față, de violența lui. Minți.

— Da, zise ea.

El râse scurt, cu amărăciune.

— Uită-te la mine, Liuba. Uită-te... Sunt calm... S-ar putea să nu mă mai vezi niciodată... Îmi dai voie să stau jos?

— Aș prefera să pleci.

El se prăbuși pe un scaun, își prinse capul în mâini și se uită la ea.

— Te rog, nu-ți fie frică...

Ea stătea tot lângă chiuvetă. Picioarele îi tremurau.

— Aș vrea să știu un lucru... Atunci, demult, trebuie să fi simțit și tu ceva. Pe cine preferai dintre mine și Andrei?

Numele îi veni spontan pe buze.

— Pe Vitali.

— E mort, zise Oleg.

Ea tăcu.

— Știi cine l-a omorât? zise el.

Liuba își ținu respirația.

— Andrei, murmură Oleg. Am evadat toți trei, împreună. Prin zăpadă. L-a omorât cu un lemn. Am fost de față.

Era sufocată de consternare.

— Și n-ai făcut nimic?

El dădu din umeri.

— Iar soțul tău știi de ce-a fost omorât? continuă el fără să ridice glasul.

— Ce spui?

— Tot Andrei l-a omorât. Un singur motiv i-ar fi fost de ajuns, dar avea trei. Mai întâi, era polițist. Apoi, Andrei prefera să te știe văduvă, asta ar fi eliberat terenul. Și, mai mult decât toate astea, nu trebuia să-i lase timp să-ți dezvăluie ce descoperise ancheta lui...

Liuba se uita la el cu ochi dilatați de oroare.

— În legătură cu sora ta, continuă Oleg. Da, Liuba... Dacă sora ta Anna a ars de vie, asta s-a întâmplat din cauza lui Andrei.

Tăcu brusc și își aprinse o țigară.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum am putut supraviețui eu și Andrei? N-ai păstrat în mintea ta decât o imagine care te seducea, matematicianul dotat și viitorul economist... Dar te-ai întrebat ce-am făcut între timp? Știi cine suntem noi în realitate? Niște mafioți, Liuba. Adevărații stăpâni ai Moscovei. Suntem bogați așa cum nici un om pe lume nu va fi vreodată. Nimeni nu poate să ne facă nimic. De-a lungul anilor, am cumpărat poliția, administrația, armata și majoritatea oamenilor care ne guvernează. Ba chiar avem seiful KGB-ului. Vrei să știi combinația cifrului?

Râse cu tristețe.

— L.I.U.B.A., zise el. Liuba... Ideea mea. Te miră?

Liuba alunecase la picioarele chiuvetei și plângea. Oleg se ridică, îngenunche lângă ea și îi ridică fața cu un gest tandru.

— Mai vrei să te căsătorești cu Andrei?

Ei nu-i mai era frică. Era frântă, ca o păpușă de cârpă distrusă de lovituri. Cuvintele lui Oleg ajungeau la creierul ei, le înțelegea sensul dar nu mai simțea nici o durere auzindu-le.

Totul îi era indiferent.

— Nu, bineînțeles, adăugă Oleg. Nu mai e posibil. Oricum, tot nu l-aș fi lăsat. Dar eu sunt aici. Aștept. Voi aștepta cât timp va fi nevoie. Mai bine dau foc la tot globul decât să te pierd. Sunt convins că într-o zi vei spune da.

Ea rămăsese inertă, cu privirea în gol. Oleg îi atinse ușor gura cu buzele, se ridică și plecă.

4

Pe la prânz, rusul traversă cu nonșalanță holul hotelului *Rossia*. Se opri câteva clipe în fața unei tarabe cu ilustrate, apoi ieși din hotel și se apropie de singurul taxi al cărui șofer îl privi cu neîncredere.

— Unde mergeți?

În loc de răspuns, tipul îi puse un pumn de dolari în mână și urcă în mașină. La New York i se spusese că taximetriștii din Moscova făceau după capul lor. Niciodată nu erau liberi. În realitate, era destul să plătești de zece ori costul cursei.

— Știți unde vreți să vă duc? întrebă șoferul cu un ton îmblânzit.

— Piscina Moscova, zise rusul.

Șoferul băgă bancnotele în buzunar și demară.

*
* *

Pentru Angelo Gatto fusese rezervat cel mai mare apartament de la *Rossia*. Călătoria îl epuizase.

De ani de zile controla vânzarea și cumpărarea surplusului de care se debarasa periodic armata americană. De cele mai multe ori, material nou, comandat la

prețuri foarte mari de către stat și revândut după doi ani la prețul de casare. Un jeep, între zece și o sută de dolari, un camion doar cu puțin mai mult. Și apoi bazooka, avioane, fregate, elicoptere, rachete, rații alimentare, tancuri de asalt, haine, radare, aparatură electronică sofisticată... Numai că în Rusia era altceva. Pentru a da marea lovitură, acceptase să se suie în avion și să petreacă treizeci și șase de ore la Moscova. Arbitrarea războiului dintre bandele rivale picase la țanc pentru a-i oferi un pretext.

Mafioții aceia mici și zdrențăroși își închipuiau că un mare naș putea să se deranjeze în persoană pentru certurile lor neînsemnate!

În materie de criminalitate organizată, micii mafioți ruși erau încă în epoca de piatră.

Angelo Gatto nu avea timp de pierdut. Întâlnirea vieții sale era fixată chiar acolo, la hotel, peste o oră.

*
* *

Pentru a veni la *Rossia* la orele două după-amiază, individa nu putea să fie decât o prostituată. Avea pe ea o haină roșie cu un guler negru de blană. Părul blond, înconjurându-i fața de madonă slavă, plutea liber pe umeri. Portarul nu o mai văzuse până atunci.

Altădată se făceau controale serioase. Acum însă se circula prin hol și pe la etaje ca într-o moară. Hotelul era înțesat de străini. E adevărat că, având în vedere tarifele, unui rus i-ar fi fost greu să stea acolo mai mult de cinci minute.

Cu un suspin plin de nostalgie, portarul o văzu pe tânăra femeie intrând în ascensor fără să privească pe nimeni.

Era două după-amiaza.

*
* *

Angelo Gatto se plimba nervos prin salon.

În ierarhia regimului, omul pe care îl aștepta era un personaj de primă importanță.

Dar azi, deși nu avea nici o dovadă, Don Angelo era sigur că o făcea pentru el personal.

Cum ar fi putut fi altfel? Din punctul de vedere al instituțiilor internaționale, ceea ce aveau de târguit era strict interzis. Deci, ilegal. Deci, nevandabil.

Și totuși, pe planetă, un mare număr de șefi de stat erau gata să se bată pentru a-l cumpăra la orice preț. Se auzi soneria de la intrare.

Don Angelo îi opri cu un gest pe cei doi consilieri. Își recăpătă zâmbetul și deschise chiar el ușa. În prag se afla un bărbat de vreo șaizeci de ani cu ochii strălucind de inteligență.

— Angelo Gatto, zise Don întinzându-i mâna.

Noul veni i-o strânse ușor. Don Angelo închise ușa și arătă spre consilierii săi care se ridicaseră în picioare.

— Dați-mi voie să vi-i prezint pe consilierii mei financiari, zise el în engleză, Pietro Zullini și Folco Bellinzona.

— Încântat, răspunse Stanislas Kuliakov în aceeași limbă.

*
* *

Liuba ieși din ascensor, se orientă pe culoar și porni cu un pas ezitant pe mocheta de un roșu închis.

Cu puțin timp înainte, primise un telefon ciudat.

— Liuba?

— Da, mamă.

— Nu-mi pune întrebări, Liuba. Fă ce-ți spun. Lasă totul și du-te imediat la hotelul *Rossia*... Camera 847, ușa e descuiată. Repede!

— Mamă!

Dar mama ei închisese.

Liuba se gândi imediat la inspectorul Karpinski.

La moartea lui Vasili, Karpinski venise la înmormântare și pusese flori pe mormântul lui. „Doamnă, datorez enorm soțului dumneavoastră. Dacă aveți nevoie de un ajutor, indiferent ce, v-aș fi recunoscător să vă gândiți la mine. M-ați ajuta să-mi achit datoria." Dar ce-ar fi putut să facă pentru ea?

De la dezvăluirile făcut de Oleg, Liuba era în stare de șoc.

Ar fi vrut să-și revină, să-și tragă sufletul... Dăduse fuga la hotel.

Ajunse la capătul culoarului. Camera 847. Se opri.

Și dacă mama ei se lăsase înșelată? Oleg îi spusese că el și Andrei sunt gangsteri. Era tentată să se întoarcă. Dar instinctul îi spunea să meargă mai departe. Dorința de a afla se dovedi mai puternică. Deschise ușa. Se pomeni într-un mic vestibul care îi ascundea restul apartamentului.

Făcu trei pași și se opri în pragul unei camere.

Înăuntru era ordine. Cuvertura de pe pat era albastră și pereții albi. Deasupra comodei se afla agățată o gravură care reprezenta catedrala Sfântul Vasile.

În fund, printr-o fereastră încadrată de perdele cu dungi pătrundea un soare strălucitor de iarnă. În clipa aceea îl văzu. Era întors cu spatele la ea.

Bărbatul stătea cu fruntea sprijinită de geam, nemișcat. Liuba rămase și ea nemișcată. Privea spatele acelui bărbat. Era înalt și slab. O rază de lumină se juca în părul lui blond. Trebuia să-și semnaleze prezența.

Dar nu putea să scoată nici un sunet. Îl privea paralizată. Cât timp? Câteva secunde?

Un minut? Nici mai târziu, rememorându-și scena, Liuba nu putu să-și dea seama. Probabil că bărbatul a simțit că în momentul acela nu mai era singur în cameră. Întoarse lent capul. Liuba îi văzu fața. Deschise gura să țipe. Bărbatul duse un deget la buze.

Liuba își simți picioarele moi.

— Vitali..., murmură ea.

Apoi își pierdu cunoștința.

5

— Îți mai amintești de mine, Alla Karpova?

Foarte mirată, ea îl privea pe tânărul blond care stătea în cadrul ușii.

Fața aceea îi spune ceva...

— Mă numesc Vitali. Vitali Șurikov. Am mai fost pe vremuri aici, cu Liuba. Eram amândoi la Lomonosov...

— Îmi amintesc, zise Alla. Intră... și stai jos. Mă duc să pun de ceai.

Pusese apa la încălzit și revenise la masă lângă el.

— Locuiești la Moscova?

— Nu. Am sosit de la New York. Trăiesc în America. N-am mai fost aici de cincisprezece ani. Nu mai știu nimic. Nu mai cunosc pe nimeni.

Alla Karpova se ridicase, pregătise ceaiul și se așezase din nou pe scaun.

— Toată lumea te credea mort, zisese ea. Cum ai putut să scapi din gulag?

— Am evadat dintr-un tren penitenciar. Am mers multă vreme prin zăpadă. Până când am ajuns la un port. Am putut să mă ascund la bordul unui cargo care transporta lemn. Am ajuns în Venezuela. De acolo am trecut în America...

Băuse o gură de ceai și se uitase gânditor la Alla.

— De ce-ai venit?

— Nu știu prea bine...

Alla îi povestise de necazurile pe care le avusese Liuba, de asasinarea soțului ei, Vasili Montașev, de moartea tragică a Annei.

Brusc, îi venise în minte tot trecutul, își amintise cu precizie de cei trei băieți care îi aduceau acasă fata... În vremea aceea, Alla Karpova era sigură că unul dintre ei îi va cere mâna Liubei.

— Cum îi chema pe ceilalți doi prieteni de la universitate?

— Oleg Vlasov și Andrei Talaski.

— I-ai revăzut?

— Nu.

— Cred că Liuba i-a reîntâlnit, chiar înainte de moartea soțului ei.

Vitali se ridicase brusc și o prinsese de umeri.

— Alla Karpova... Uită-te bine la mine... Îți par sincer?

— De ce?

— Pentru că n-am timp să-ți explic. Trebuie să mă crezi pe cuvânt! Ai încredere în mine?

Ea se uitase la el uimită...

— Trebuie, continuase el. Aș vrea să faci ceea ce-ți spun fără să pui nici o întrebare. Liuba e în pericol!

Liuba în pericol... Atâtea orori...

— Nu trebuie să stea la ea acasă! O vei suna și îi vei spune ce-ți spun eu.

— Vrei să vorbești cu ea?

— Mă crede dispărut! Până să înțeleagă, ar fi prea târziu. Te rog!

Ea nu se mișcase.

— Te implor, Alla Karpova! O iubești? Și eu. Nu vreau s-o mai pierd încă o dată!

Părea foarte tulburat...

Vorbise cu Liuba.

Apoi el o sărutase și plecase ca un nebun zicându-i mulțumesc... pe curând... După ce plecase, Alla Karpova sunase din nou la Liuba, dar nu-i mai răspunsese nimeni.

Alla Karpova dăduse din umeri. O făcuse, și gata! Se dusese să aprindă lumina. Era abia patru.

Dar la Moscova, în zilele de iarnă, se făcea repede noapte.

*

* *

— N-am să mă duc cu idioții ăia împuțiți! răcni Nebunul. Îi urăsc!

— Bine, Alioșa, zise Matișov. Cum vrei tu...

Se înțeleseseră cu Lisenko și Șatalin să meargă împreună la reuniunea condusă de Don Angelo. Dar acum Alioșa nu mai voia, deși Matișov îi repetase de câteva ori toate argumentele pro.

— Gura! Într-o zi o să-ți zbor și ție creierii!

— Cum vrei, Alioșa... Numai că e vorba de milioane de dolari. Ăsta e singurul mijloc! Vreau să-ți fac o propunere...

— Du-te dracu!

— Ascultă cel puțin ce vreau să-ți spun! Cred că o să-ți placă. Voi posta oameni... Imediat ce se termină reuniunea, îi lichidăm pe Vlasov și Talaski. Și, îți dau cuvântul meu, după o oră, îi luăm prin surprindere pe Șatalin și Lisenko și-i radem și pe ei! Vei fi singurul, unicul stăpân al Moscovei, Alioșa! Fă un gest, du-te, joacă jocul și trage-i pe sfoară! Am riscat deja zece miliarde de ruble, nu ne putem permite să pierdem două, trei sau patru sute de milioane de dolari! Dă-ne o șansă!

— Ieși sau te omor?

— Ies, Alioșa.

*

* *

Liuba deschise ochii. Era întinsă pe un pat. Tot ce vedea în cameră i se părea neclar și albastru. Vitali stătea pe marginea patului.

Liuba își așeză mâna pe pieptul lui, își strecură degetele sub cămașă și atinse ușor pielea. În visele ei, când mângâia pielea lui Vitali, se trezea. Dar nu se întâmplă nimic. Atunci înțelese că era trează și că Vitali se afla într-adevăr lângă ea.

— Te-am așteptat atât de mult..., murmură ea.

— Și eu, zise Vitali.

Liuba îl trase lângă ea. Rămaseră așa multă vreme, nemișcați, unul lipit de celălalt. Fiecare asculta inima celuilalt, fără să știe prea bine dacă nu era chiar a lui.

Liuba îl strângea pe Vitali în brațe.

— Trec zilele, trec anotimpurile, trec anii... Plouă, e soare, ninge, mi-e frig și mi-e cald și nu mai murim niciodată...

— Nu, de data asta, nu...

Și el se gândea la anotimpuri, la iarnă, la noroi, într-o explozie fantastică de imagini care se revărsau în fața ochilor săi, amestecând într-o dezordine nebună clipa prezentă, imagini din trecut și fețe, multe fețe... Îi apăreau ca niște marionete cu sforile rupte și numele lor îi răsunau în urechi: Liuba, Don Angelo, Zullini, Liuba, Oleg, Andrei, Liuba, Amalfi, Liuba... Mereu Liuba...

— Liuba...

Ea îl strânse mai tare în brațe. El întoarse capul și buzele li se atinseră ușor...

— Vitali... Vitali...

— Mama mea a murit, șopti el. N-o mai văzusem de cincisprezece ani... Am ajuns prea târziu. Nu va ști niciodată că n-am murit.

— Eu știam, zise Liuba.

— Cum?

— Așa, știam. Te iubesc prea mult ca să poți muri. Dar tu? Ai crezut vreodată că am murit?

— Privește...

Se ridică puțin, trase un portofel din buzunar și scoase o fotografie. Liuba zâmbi. Lomonosov... Amândoi sprijinindu-se de un copac...

— Și eu o am, zise Liuba.

— Nu m-a părăsit niciodată, zise Vitali.

Ochii li se întâlniră. Și, de data asta, avură impresia că niciodată nu se priviseră. Foarte încet, fețele lor se apropiară. Își spuseseră totul. Restul nu mai exista, prezentul era aruncat la coșul de gunoi, de acum înainte erau mai tare decât timpul.

Cu o mână tremurătoare, Liuba își smulse bluza.

Foarte tulburat, Vitali își așeză ușor palmele pe sânii ei.

— Iubește-mă, gemu Liuba. Iubește-mă, dragostea mea... Iubește-mă, Vitali, iubește-mă!

*

* *

În vestibul, Vittorio Amalfi și Carlo Sabatini îi controlau chiar ei pe invitați. Angelo Gatto nu avea nici un interes în această afacere, în consecință, el și grupul lui erau neutri, mai presus de orice bănuială.

Andrei sosi primul. Dădu mâna cu Don Angelo, care îi prezentă pe Falco Bellinzona și Pietro Zullini, cei doi *consiglieri*... apoi imediat intrase și Oleg. Același ceremonial. Don băgă imediat de seamă că Vlasov și Talaski nu se salutaseră. La sosirea lui Oleg, Andrei, prefăcân-

du-se că schimbă câteva cuvinte cu Bellinzona, îi întorsese spatele.

— Domnilor, vreți să beți ceva?

Apoi ușa se deschise și apăru partea adversă. Fiecare se prezentă scurt:

— Pavel Lisenko.

— Leonid Șatalin.

— Alioșa Kalighin.

Nici unul nu se uită la Oleg și la Andrei.

— Bun venit tuturor, zise Don Angelo. Vă rog să luați loc.

Pietro Zullini îi pofti pe invitați să se așeze în jurul mesei dreptunghiulare din salon. La cele două capete stăteau Don și Bellinzona. În cele două părți, stăteau, față în față, clanurile rivale. La dreapta lui Angelo Gatto rămăsese un scaun gol, pentru translator...

— Domnilor, zise Don Angelo, nimic nu ne împiedică să începem... Un aranjament bun...

Angelo Gatto îi văzu cu coada ochiului pe Bellinzona și Zullini schimbând o privire neliniștită.

— Ce este? zise el cu severitate.

— Îl așteptăm pe Anatoli, Don Angelo, zise Bellinzona. Acești domni nu înțeleg limba noastră...

— Unde e?

Bellinzona făcu un gest vag.

— Du-te după el!

Pietro Zullini îi dădu ordin lui Sabatini să plece în fugă după traducător în timp ce Vittorio Amalfi rămânea de pază pe culoar.

— Traducătorul nostru..., explică Don drept scuză.

Unde era rusul? I se spusese clar că trebuie să fie acolo la orele cinci. Sabatini se întoarse fără să-l fi găsit pe rus. Andrei vorbi domol:

— Ca să nu pierdem timpul, răspunse el în engleză, aș putea să traduc eu.

Apoi repetă fraza în rusește. Nebunul sări imediat:

— Tu? Mincinos împuțit! Nici unul dintre noi nu va crede un cuvânt din ce vei spune!

Andrei nu răspunse. Mai devreme sau mai târziu, Nebunul va plăti pentru toate astea...

Don Angelo ridică mâna ca să potolească spiritele.

— Domnilor, zise el, vă propun să mai așteptăm două minute...

În momentul în care Don Angelo ajunsese aproape la capătul răbdării, cineva bătu discret la ușă. Bellinzona se grăbi să deschidă.

Rusul pătrunse în încăpere.

— Vă rog să mă scuzați, zise el în engleză cu o voce calmă. Am avut o mică problemă.

Apoi repetă fraza în rusă și făcu trei pași spre masă. Cu ochii holbați de uimire, Oleg și Andrei se uitau la el cum se apropie. Nu era posibil, își pierdeau mințile! Se albiră la față.

Ceea ce vedeau nu exista.

Era imposibil.

Căci acel om, care venea spre ei, îl abandonaseră mort în zăpezile Siberiei, în urmă cu zece ani, după ce-l omorâseră cu propriile lor mâini. Vitali!

Cei din jurul mesei simțiră că se petrecea ceva uimitor. Don își drese glasul.

— Vă cunoașteți? zise el.

Rusul se uită la Oleg și la Andrei cu o privire lipsită de expresie.

— Nu cred, zise el politicos.

Apoi se instală pe scaunul rămas liber.

— Putem începe, zise Don Angelo.

6

Mergea repede pe stradă, inima îi bătea cu putere, îi era sete...

Pe umăr avea un sac de marinar, cadou de la unchiul ei.

Când fusese vorba să-și pună în el lucrurile, își dăduse seama că nu avea nimic. Sau că, în afară de cutia albastră, nu ținea la nimic. O trusă de toaletă, câteva boarfe, haina roșie care o avea pe ea.

Acum nu trebuia să facă greșeli. Trebuie să facă exact ce-i spusese Vitali. Orbește, fără să înțeleagă. Mai târziu va avea tot timpul... Mai târziu...

Vitali... Vitali... După ce făcuseră dragoste, el îi vorbise. Apoi făcuseră din nou dragoste și din nou vorbiseră... Vitali îi spusese totul.

Urcă în fugă scara până la etajul trei și sună la ușă. Alla Karpova îi deschise imediat.

— Mamă, trebuie să-și vorbesc.

Fără să-i lase timp să răspundă, Liuba puse sacul jos, se repezi la telefon și formă un număr. Spuse trei cuvinte și închise.

— Liuba, ce s-a întâmplat?

— Îți voi spune, mamă, îți voi spune...

— Ce faci cu sacul de marinar?

— Mamă, te rog, așteaptă un minut!

Ca să se concentreze mai bine, îi întoarse spatele și numără până la treizeci, așa cum îi spusese Vitali.

Formă alt număr...

I se răspunse. Pronunță o frază scurtă și închise.

— Liuba...

— O secundă, mamă.

Sună la *Rossia* și schimbă câteva cuvinte cu Vitali. Luă de jos sacul și se întoarse spre mama ei.

— Am venit să-mi iau rămas bun, mamă. Plec.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Fericire? Durere? N-ar fi fost în stare să spună.

Era 23 decembrie.

Era șapte seara. Plângea, atâta tot.

*

* *

Reuniunea se terminase cu amenințări cumplite de moarte.

Nebunul cedase primul. Începuse să-i lovească de-a valma pe toți până când interveniseră gărzile de corp ale lui Don Agelo. Țâșniseră în încăpere cu arma în mână. Carlo Sabatini îl potolise pe Nebun lovindu-l cu mânerul armei în timp ce Vittorio Amalfi ținea restul grupului sub amenințarea pistolului.

Toți ardeau de dorința de a se distruge... Apoi, unul după altul, ieșiseră din salon sub privirea plină de răceală a lui Don Angelo, clătinându-se, beți de răzbunare. Ușa se închisese și Don începuse să răcnească tot felul de ordine. Pe culoar rămăseseră trei: Vitali, Oleg și Andrei.

— Vitali... Chiar tu ești?

— Haideți în camera mea, zise Vitali.

Andrei și Oleg îl urmaseră fără o vorbă.

— Chiar eu sunt, zise Vitali.

— Îmi pare bine că trăiești, zise Oleg.

— Și mie, Vitali, murmură Oleg.

Oleg vru să se ducă la el și să-l ia în brațe, dar rămase locului când simți privirea plină de răceală a lui Vitali.

— Vitali..., începu Andrei cu o voce răgușită. Aș vrea să-ți spun...

— Nu-mi spune nimic, îl întrerupse Vitali.

— Ba da, mă vei asculta. Nu știu cum ai ajuns aici, nu știu nimic... Dar asta mă face parcă să renasc.

— Aveai remușcări?

Andrei lăsă capul în jos.

— În fiecare zi mă gândeam. Spune-i și tu, Oleg.

De când Oleg plecase din clădirea de pe strada Sobinovski, acum era prima dată când își vorbeau.

— Si eu la fel, murmură, Oleg. N-am uitat. Ce tâmpenie! Eram ca frații!

— Dar m-ați omorât!

— Nu eu. Andrei.

— Și tu l-ai lăsat s-o facă.

Oleg se uită la vârful pantofilor.

— Ai locul tău lângă mine. Vitali, zise Andrei. Întoarce-te. Rămâi la Moscova. Aș vrea să repar tot răul făcut. Numai moartea e ireparabilă.

— Inutil.

— Nu spune asta! Suntem bogați, Vitali. Nici nu-ți închipui cât suntem de bogați!

Se întoarse spre Oleg.

— Eram doi, acum împărțim în trei. Oleg, ești de acord?

— Da.

— Trecutul e trecut. Nu vreau nimic de la voi, zise Vitali.

— Vei avea totuși!

Ridică receptorul telefonului și formă un număr. După un moment, Andrei își drese glasul.

— Kreiper?... Aici Talaski. Te rog să notezi noile mele instrucțiuni... Eram doi, acum suntem trei... al treilea se numește Vitali Șurikov... Da, Șurikov... Îi vom da imediat numărul și numele de cod al contului. Da... Ireversibil și irevocabil! De acum înainte, toți trei avem aceleași drepturi.

Ascultă și dădu din umeri.

— Cum vrei, zise el. Așteaptă...

Întinse receptorul lui Oleg.

— Confirmă...

Oleg luă receptorul.

— Kreiper, aici Vlasov. Sunt de acord și confirm. Da. Exact ca noi, puteri depline asupra contului.

Închise. Vitali stătea nemișcat ca o statuie.

Andrei se apropie de noptieră, luă un creion și scrise ceva pe un mic bloc-notes, smulse pagina și o puse în mâna lui Vitali.

— N-o pierde, zise el. E o bucată de hârtie care face peste trei miliarde de dolari.

Vitali o prinse cu două degete, scoase bricheta și îi dădu foc.

Oleg și Andrei se uitară unul la altul.

Andrei făcu un gest fatalist.

— În orice caz, am încercat, zise el. La revedere, Vitali.

Îi întoarse spatele și părăsi încăperea.

Oleg scoase un pachet de țigări din buzunar. Încercă să-l servească și pe Vitali dar acesta nu întinse mâna. Oleg își puse o țigară Pall Mall între buze, o aprinse, dădu afară fumul și se uită la Vitali cu ochii mijiți.

— La revedere, Vitali. Pe curând.

*
* *

Era șase și zece. Vitali aprinse o țigară Camel și se trânti pe pat, cu o mână sub cap.

Rămase așa multă vreme, cu ochii în tavan.

Probabil că era căutat. Îl cunoștea foarte bine pe Don Angelo și știa că eșecul reuniunii și afrontul suferit îl vor împinge să se întoarcă imediat la New York.

La hotel, Vitali avusese grijă să mai ia o cameră, 847, unde se afla în acel moment. Oamenii lui Don îl căutaseră în cameră 837, primită la sosire, și care se afla față în față cu cea în care se afla acum.

Aștepta.

Tocmai aținise când sună telefonul.

— Vitali se scutură. Era Liuba.

— Da, zise el, te iubesc... N-ai plecat încă?

— Plec imediat.

— Ai vorbit cu ei?

— Chiar acum.

— Când vei sosi, nu sta la vedere, așează-te într-un colț, ascunde-te.

— Nu-ți face griji. Te iubesc.

Vitali închise. Era șapte și un minut...

Își prefăcu vocea și sună, pe rând, trei persoane diferite.

Fiecăruia, fără să aștepte răspunsul, îi spuse același lucru.

După care, își aranjă puțin hainele de pe el, luă geanta de călătorie și părăsi hotelul.

*
* *

Dacă așa ceva s-ar fi întâmplat la New York, prestigiul lui ar fi fost distrus. Ca să se facă temut și ascultat, nimeni nu ridica vreodată glasul. Condamnările la moarte se formulau cu voce domoală. Dar rușii erau niște haimanale barbare, incapabile să-și impună o lege comună.

— Vittorio?

— Da, Don Angelo.

— Ce-ai făcut cu pușcociul pe care ți l-a dat mujicul azi-dimineață?

Vittorio Amalfi se bătu ușor cu mâna peste haină.

— Ai intenția să-l păstrezi?

— Amintire, zise el făcând cu ochiul.

— Păi, *stupido*, vrei să te prindă poliția cu el?

— Nu, Don Angelo.

— Atunci scapă mai repede de porcăria aia! Peste cinci minute urcăm în avion!

*
* *

Pătrunzând în holul clădirii de pe strada Sobinovski, Vitali abia avu timp să le zărească pe micile dansatoare exersând la bară. Fu imediat înconjurat de trei oameni.

— Cauți pe cineva?

— Pe Anton Abalkin, răspunse Vitali.

— Îmi dai voie? îl întrebă un tip înalt cu șapcă luându-i geanta de călătorie.

O scotoci rapid, în timp ce alt om vorbea la un aparat de emisie-recepție.

— Cum te cheamă?

Omul cu șapcă îi pipăia acum buzunarele.

— Anatoli. Ne-am văzut dimineață.

Abalkin coborî în grabă scările. Gărzile se dădură la o parte. Tătarul dădu mâna cu noul venit.

Vitali îl trase într-o parte.

— M-a trimis Oleg Vlasov. Are nevoie de un dosar. L-a uitat pe birou.

— Un dosar?

— O chestie verde. La stânga, mi-a zis, pe birou, sub un teanc de hârtii.

— Pe birou, ești sigur?

Vitali izbucni în râs.

— Eu, nu. Dar el părea sigur.

— Vino.

Porniră amândoi în sus pe scară.

— E război? întrebă Vitali ferindu-se de molozul de pe scări.

— O bombă, răspunse încruntat Tătarul.

Ajunseră la etajul patru. Fiecare palier era păzit de un om înarmat.

— Cum merg discuțiile?

— Au făcut o pauză, răspunse Vitali. Adineauri au luat-o de la capăt

De la începutul după-amiezii, Abalkin nu mai părăsise clădirea. La șase și jumătate îl văzuse pe Oleg trecând pe culoar.

Plecase după patruzeci de minute.

După ce străbătură mai multe culoare, Abalkin deschise o ușă.

— Verde?

— Verde.

Abalkin se uită pe biroul plin de hârtii. Vitali se apropie pe la spatele lui. Ridică brusc brațul și lovi violent cu muchia palmei peste ceafa Tătarul. Apoi, fără să se ocupe de el, închise ușa de la intrare care rămăsese deschisă, cercetă cu privirea biroul și găsi seiful. Se apropie de el și formă cele șase litere: L.I.U.B.A. Ușa se deschise. Vitali își desfăcu geanta, o goli de haine, apoi îngrămădi în ea documentele și microfilmele din seif. Închise geanta, bagă hainele în seif și trânti ușa.

Apoi coborî, părăsi clădirea fără probleme și urcă într-un taxi care îl aștepta lângă un magazin de încălțăminte cu vitrina goală.

*

* *

Liuba îi spusese la opt... Venise cu trei minute mai devreme.

Bătu ușor la ușă. Nici un răspuns. Bătu din nou. Apoi apăsă ușor pe clanță.

Ușa se deschise.

— Liuba.

Intră în micul vestibul, apoi în salon. Lumina era aprinsă. Pe masă era un pahar cu apă. Pe un scaun zăcea o eșarfă bej.

— Liuba...

Vru să intre în bucătărie, dar instinctul îl avertiză în că în spatele lui era cineva. Se întoarse brusc. Andrei îl privea țintindu-l cu revolverul.

— Ce cauți aici?

Fiecare văzu moartea în ochii celuilalt.

— M-a chemat Liuba, răspunse Oleg.

— Ca să vezi! Și pe mine. Mi-a cerut să vin la opt.

— Minți! izbucni Oleg.

— Unde e Liuba?

— Uită-te sub pat, caută!

— Liuba! strigă Andrei.

Deschise cu piciorul toate ușile.

— Sala de baie în fundul culoarului, zise Oleg.

— Gura! strigă Andrei.

Fu nevoit să se întoarcă cu spatele la Oleg.

— Liuba! strigă.

Deschise ușa cu umărul și ceea ce văzu fu mai rău decât un glonț în cap. Pe marginea căzii, o vază cu un trandafir. Iar pe oglinda din față scria mare, cu ruj de buze:

VITALI

Oleg se întoarse lent. Andrei era în spatele lui. Oleg traversă salonul cu pași greoi. Nici nu mai avea sens. Trebuia să respire aer curat. Ușa de la intrare rămăsese deschisă. Deodată încremeni...

Afară se auzeau zgomote înăbușite, șoapte, murmure...

În aceeași clipă simți în ceafă țeava rece a coltului.

— Adio, Oleg...

Oleg se întoarse în ultima secundă. Privirea lui îl împiedică pe Andrei să tragă. Îl alerta... Andrei îl lăsă să

iasă cu pași ușori și îl văzu că se apleacă în golul casei scărilor. Vreo zece oameni urcau treptele... cei mai mulți aveau puști cu țeava retezată. În fruntea lor se aflau Nebunul, Lisenko și Șatalin.

Căzuseră în capcană.

— Am fost fraieriți... șopti Oleg râzând cu amărăciune.

Andrei veni imediat lângă el. Amândoi se lăsară pe vine și îndreptară armele în aceeași direcție. Către moartea care urca spre ei.

E P I L O G

Prin geamul cabinei telefonice, Vitali n-o pierdea pe Liuba din ochi. Se aflau pe aeroportul din Zürich.

— Alo...

Vorbea la Washington.

— Aș vrea cu domnul Bleckley. Sun Anatoli.

— Așteptați...

— Anatoli?

— Salut, Bleckley. Cursa 337 Delta Airlines de la Moscova, via Paris. Angelo Gatto e la bord.

— Îl putem aresta?

— Bineînțeles! În același avion aveți caseta video datorită căreia va putea primi o sută de ani de închisoare.

— Nu se poate!

— O vei primi de la comandantul de bord. Știi cine e capul filierei nucleare la ruși? Stanislas Kuliakov! Ăla care vorbește atât de bine despre pace la conferințele internaționale.

— La dracu!

— Toată discuția lui cu Gatto e pe casetă.

— Anatoli... Jos pălăria!

— Să lăsam asta. Mai am și conținutul seifului central al KGB-ului.

Urmă o tăcere.

— Bleckley, m-auzi?

— Te-ai drogat sau îți bați joc de mine?

— Nu te interesează să ai lista corupților de la ei și de la noi? Dacă da, atunci fă-mi un hatâr. M-am săturat de mafie! Și de CIA! Trimite pe altul la mafioți și dă-mi vacanță!

— Da... Da...

— M-ai auzit?

— Anatoli... Nu se poate! Cum ai făcut?

*
* *

— Vă ascult, domnule Șurikov, zise Hans Kreiper cu un zâmbet forțat.

Imediat ce intrase în biroul lui, Kreiper simțise că tipul acela blond nu-i aducea deloc vești bune.

— Eu și asociații mei am luat anumite hotărâri în privința contului nostru comun.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, zise Kreiper.

— Ne vei transfera fondurile.

— Perfect. La care bancă?

— Banca Chemical din Geneva.

Adio dobândă! Kreiper înghiți în sec.

— Când?

— Imediat.

— Bine. În dimineața asta...

— Nu, îl întrerupse Vitali, chiar acum.

*
* *

Vitali îi promisese că va veni s-o ia de la hotel și acum aștepta în hol. Când îl zări, Liuba se ridică repede din fotoliu.

— Ești gata?

— Da.

— La ce te gândeai?

— La tine. Eram la Lomonosov. Voiai să înființezi un ziar...

— Iar tu voiai să te faci psiholog...

O luă de braț și porniră spre ieșire.

Cu zece miliarde de dolari, nu înființezi un ziar, ci canale de televiziune și trusturi de presă. Dar nu era obligat să-i spună asta.

Nu imediat...

Ieșiră pe ușă.

Liuba se opri brusc.

— Privește... murmură ea cu stupefacție.

Întinse degetul spre o limuzină somptuoasă parcată în fața peronului.

— Ce ți se pare atât de deosebit? întrebă Vitali. E un Rolls...

— E decapotabilă, șopti ea. Și e bordo!

Vitali o luă de după umeri.

— Vino... O fantasmă, e o fantasmă!

Tipar: Grupul Drago prnt
TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147, sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377

SYDNEY SHELDON

Înrobiți de iubire

Pasiunea anihilează toate strategiile. Oleg încercase să pună la cale o tactică pentru a-și canaliza gelozia furioasă. Dar rațiunea se poticnea de două cuvinte inevitabile: O IUBESC!

Îi venea să-și muște mâinile dar nu avea ce face. O iubea pe Liuba. O voia numai pentru el. Nici un bărbat nu i-o putea lua, nici chiar Andrei, mai ales Andrei! Fusese de ajuns să apară gelozia ca să recunoască locul pe care ea îl ocupa în viața lui. Poate că ocupase locul ăsta totdeauna? Pe vremea studenției nici unul nu-și punea astfel de întrebări.

Apoi urmase gulagul, cruzimea, umilința, moartea. Instinctul de supraviețuire. Era viu. De ce trebuia ca Andrei să se așeze în drumul lui, când pe lume erau milioane de femei? Da, ea era numai a lui!

În momentul acela înțelese cu stupefacție că, pentru ea, era gata să-l ucidă, fără remușcări, pe cel care fusese prietenul, fratele său.

ISBN 973-9127-66-1

Lei 8000